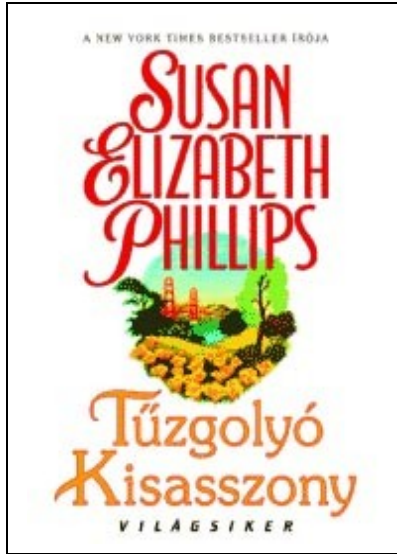

Susan Elizabeth Phillips

Tűzgolyó kisasszony

A mű eredeti címe: Hot Shot
Copyright © 1991 by Susan Elizabeth Phillips

Fordította
Sipos Kitti

Szerkesztette
Walter Béla

Kiadási és fordítási jogok fenntartva!
©2005, Jokerex Kiadó

Minden jog fenntartva!/All rights reserved!

Főszerkesztő
Laux József

ISBN 963 9368 39 3

Belív nyomdai előkészítése:
Szinesztézia Bt., Budapest

Készült a debreceni Kinizsi Nyomdában
Felelős vezető: Bördös János

Susan Elizabeth Phillips

TŰZGOLYÓ
KISASSZONY

Jokerex Kiadó

Első könyv

A vízió

*Cselekedj, ne csak álmodozz,
Légy merész, s hatalmat nyersz, légy
Zseniális, s varázslatban lesz részed.*

Goethe

Első fejezet

Susannah valódi apja nem Joel Faulconer volt, hanem az angol Charles Lydiard, aki 1949-ben New Yorkban találkozott Susannah anyjával. A gyönyörű és előkelő Katherine Kay Bennett egy barátja hajóján pillantotta meg először a fiatalembert. Kay, aki mindig is kereste a jóképű, magányos fiatalemberek társaságát, bemutatta magát a férfinak, és még mielőtt az este leszállt, beleszeretett Lydiardba.

Egy év sem telt el, és Kay már fel is fedezte, hogy elegáns, jóképű férje inkább vonzódik az arisztokrata fiatalemberekhez, mint elbűvölő feleségéhez. Kay azonnal összecsomagolt, és két hónapos lányukkal anyja Park Avenue-n lévő házába költözött, ahol hamarosan barátok tucatja vette körül. Kay el akarta felejteni, hogy mit tett vele a férje, és nagy igyekezetében még a kislányáról is megfeledkezett.

Charles Lydiard 1954-ben halt meg. Kay nem sokkal korábban ment feleségül Joel Faulconerhez, a kaliforniai gyároshoz, és minden igyekezetével ifjú férjére koncentrált. Nem engedhette meg, hogy boldogságát beárnyékolja a volt férj halála. Hároméves lányának a sorsa nem érdekelte, akit korosodó anyjára hagyott a kontinens másik részén.

A szürke szemű, pisze orrú, gesztenyebarna hajú Susannah Bennett Lydiard komoly kislány volt. Négyéves korára önállóan megtanult olvasni. Nagyanyját nem akarta zavarni, ezért hangtalanul közlekedett a hatalmas lakásban. Árnyékként suhant át a magas ablakok előtt, és időnként megbújt a nehéz drapériafüggönyök mögött, hogy a zajos nagyváros forgatagát figyelje.

Bennett nagymama fokozatosan elvesztette a tudatát, a gyermek Susannah azonban semmit sem értett ebből. A kislány csak azt tudta, hogy a nagymamája szigorú szabályokat alkotott. Ha a kislány megszegte a szabályokat, kemény büntetést kapott. Bennett nagymama mindig azt hajtogatta, hogy már felnevelt egy könnyelmű, léha lányt, és nem akar még egyet.

Évente kétszer Susannah-t meglátogatta az anyja. Azokon a napokon a kislány, ahelyett, hogy a nagy két öreg szolgálójával sétált volna a háztömb körül, a plázába ment az anyjával teázni. Susannah szótlanul figyelte csodaszép anyját, ahogy egyik cigarettáról a másikra gyújt, és gyémántköves óráján minduntalan az időt nézi.

Egy nap Bennett nagymama nem kelt fel többé. Susannah magányosan ücsörgött a kamrába zárva, s rettenetesen félt. A sötétben egy rókafejet vélt felfedezni, mely hideg kék szemével őt vizslatta. Már régóta ült bent, s rettegett attól, hogy nagymamája ismét megbünteti. Hirtelen egy férfihangot hallotta a távolból, és ijedten összeresztett. Könnyek csorogtak végig az arcán, hiába próbálta visszatartani, hangosan zokogott. A férfi az ajtó felé közeledett, s a kislány már nem tudott menekülni.

- Édes istenem! - kiáltotta a férfi, amikor megpillantotta a kislányt a sötétben. - Ez hihetetlen. Gyere ide, kicsim. Nem engedem, hogy bárki is bántson téged - mondta a férfi, s magához ölelte a kislányt. Becsomagolta a kislány holmiját, és kivitte a lakásból. Joel Faulconer ritkán találkozott az anyósával, s így nem vehette észre, hogy az asszony mentálisan beteg. Megfogta felesége első házasságából származó kislánya kezét, s a reptérre vitte. Susannah az utazásra nem figyelt, csak boldogan szorongatta a jótékony férfi hatalmas kezét. A repülön elaludt, s amikor ismét felébredt, boldogabb volt, mint valaha. A kedves

bácsi egy hatalmas házba vitte, ahol Susannah gyönyörű szobát kapott, megismerkedett hároméves kishúgával, s minden nap láthatta csodaszép anyját. Az új apukája esténként bement a szobájába, betakargatta, s jó éjt pusztit adott neki. Susannah imádta a férfit.

Második fejezet

A következő év csodálatos volt Susannah számára. Joel örökbe fogadta, és Susannah Faulconer megkezdte az első évet az iskolában. Tanárai imádták, mert ő volt a legokosabb gyerek az osztályban. Éjszakánként már nem pisilt be, és egyre többet mosolygott. Úgy tűnt, mindenki szereti. Susannah azonban hiába próbálkozott, nem tudta elnyerni anyja szeretetét. Mindent megtett, igyekezett Kay kedvében járni, anyja mégsem szerette a lányát.

- Már ezerszer megkértelek, hogy ne lopakodj mögöttem - sziszegett Kay nap, mint nap. - Kiráz a hideg tőle.

Susannah ezután halk köhüntéssel jelezte, ha anyja közelében volt.

Kay sokkal jobban szerette Paige-t, mint Susannah-t. És Susannah tökéletesen megértette az anyját. Kishúga valóban elbűvölő teremtes volt, és hamarosan ő maga is a kislány rabszolgájává vált. Játékokat adott neki, szórakoztatta Paige-t, amikor a kislány unatkozott. Mindent megtett, csak hogy boldognak és mosolygósnak lássa az édes kis pufók arcocskát.

- Elkényezteted - figyelmeztette Kay egy alkalommal. - Nem kellene mindent odaadnod neki, amit akar.

Susannah rögtön kirángatta húga kezéből a Barbie babát. Paige szája azonnal sírásra görbült, s kék szeme dühösen szikrázott, amikor üvöltve követelte vissza a babát. Susannah hasztalan próbálta megnyugtatni a kislányt.

- Az isten szerelmére - kiáltott türelmetlenül Kay. - Add vissza neki a babát. Ha tönkreteszi, veszek neked újat.

Joel azonban nem volt ennyire engedékeny kisebbik lányával.

- Paige-nek meg kell tanulnia, hogy nem kaphat meg mindent. Próbáld meg, Susannah, erre nevelni őt. Anyád úgylis képtelen bármit is megtiltani a kicsinek.

És Susannah eleget is tett apja elvárásának. Paige legközelebbi dühkitörésénél felállt, és magára hagyta az ordító kislányt.

Susannah sikeresen befejezte az első évet az iskolában. Lelki sérülései beforrtak, és a múlt keserves emlékei lassan feledésbe merültek. A kislány biztonságban érezte magát, megnyugodott, s ismét normális, hétköznapi gyerek lett.

Ez óriási hiba volt a részéről.

Susannah imádta a Falcon Hill-i hatalmas kertet, s boldogan fedezte fel minden szegletét. Órákon átbarangolt az árnyas fák alatt, felmászott a házat és a kertet védelmező óriási kapura, s érdeklődve szemlélte a külvilágot. Szabadnak érezte magát, s lelkesen ismerkedett az új dolgokkal.

Egy meleg júniusi délutánon, amikor szokásos útjára indult a kertben, és kikukucskált a kerítésen, egy léggömbárusra lett figyelmes.

- Ingyen léggömbök! - kiabálta a férfi, és közelebb lépett a kapuhoz.

Az árus elkoszolódt szürke munkásnadrágot, inget és kopott cipőt viselt. Arcán festett bohócmaszk és kócos lila paróka volt.

- Ingyen léggömbök! - kiáltott ismét. - A legszebb lufik a környéken. Sohasem durrannak ki, nem repülnek el!

Susannah csodálkozva kerekítette a szemét. Léggömbök? Sohasem durrannak ki? Amikor a férfi közelebb lépett, összegyűjtötte a bátorságát, és apró kezét kidugta a kerítésen.

- Kaphatok egy léggömböt?

A férfi nem hallotta. - Ingyen léggömbök! - kiáltotta ismét. - Csodaszép, ingyen léggömbök.

- Elnézést - mondta udvariasan a kislány. - Kaphatnék egy léggömböt?

A férfi úgy tett, mintha nem hallaná a kislányt. - Ingyen adom a léggömböt - kiabálta. - Gyere utánam, és adok egyet.

Menjen utána? Susannah nem tudta, mit tegyen. Bár senki nem mondta neki, mégsem volt biztos abban, hogy engedély nélkül a kapun kívülre mehet. Vágyakozva nézte a szélben táncoló színes lufikat. Még sohasem hallott olyan lufikról, melyek örökre megmaradnak. Mit nem adott volna egy ilyen csodálatos léggömbért.

Butaságnak tartotta, hogy elszalassza az alkalmat, ezért előkotorta a kapu kulcsát a rejtekhelyről.

- Várjon meg - kiáltott a férfi után, és megpróbálta kinyitni a hatalmas vaskaput. Amikor a kulcs elfordult a zárban, nekiiramodott a bokrokkal szegélyezett úton.

- Tessék megvárni - kiáltotta újra.

Susannah nevetett, amikor ismét megpillantotta a színes léggömböket. Követte a távolodó férfit, s még akkor is nevetett, amikor egy idegen férfi kiugrott a bokrok közül, és megragadta a karját. Susannah megtorpant, és feljajdult, amikor a nagyorrú férfi lapátkeze megszorította a karját. Kiáltani próbált, de a másik férfi, a léggömbös, hirtelen a szájára tapasztotta a kezét. Egy zárt kisteherautóba tuskolták, az egyikük megütötte, és megparancsolta, hogy maradjon csendben. Szemei égtek az erős kötés alatt, szája felrepedt. A fájdalom és a félelem miatt hirtelen elvesztette az eszméletét.

Susannah órákkal később egy erős döccenésre ébredt. A kislány érezte a friss vér ízét a szájában, és biztos volt benne, hogy meg fog halni; mégsem jött ki hang a száján. Majd amikor az autó hatalmas fékcsikorgással megállt, a kislány remegve gömbölyödött össze, s megpróbálta védelmezni törékeny testét.

Az ajtó kinyílt, az egyik férfi kirángatta a kislányt a kocsiból, és letépte szeméről a kötet. Susannah vacogott, amikor a hűvös éjszakai szél az arcába csapott. A férfi egy fából összetákolt kunyhó felé rángatta a kislányt. Susannah szabadulni próbált az erős szorításból.

minden erejét összeszedte, és segítségért kiáltott, a koromsötét éjszaka azonban elnyelte erőtlen hangját. A férfi feltépte a kunyhó ajtaját, és belökte a rémült kislányt. Odabent ijesztően sötét volt, a levegőben olajszag terjengett. Susannah halkán nyöszörgött, miközben elrablói, mint egy kutyát, a falhoz láncolták. Mielőtt rázárták az ajtót a kislányra, még belökték a tucatnyi léggömböt a kis szobába. A léggömbáros azonban hazudott. A lufik a hőségben egymás után durrantak ki.

Másnap a lapok megrázó cikkeiben számoltak be a kis Faulconer lány elrablásának körülményeiről. Az egész ország aggódott Susannah-ért. Kay Paige-vel együtt bezárkózott a hálószobába, elbarikádozta magát, és félelmében még azt sem engedte meg, hogy a kislány az ablak közelébe menjen. Joel ugyanakkor tajtékozott a dühtől. Fel-alá járkált a Falcon Hill-i ház hatalmas szobáiban, és rettegve gondolt arra, mi történhetett fogadott lányával. Amikor a rendőrök egy egymillió dolláros váltságdíjat követelő levelet találtak a postaládában, Joel elvesztette a türelmét. Imádta Susannah-t, és nem értette, hogyan történhet meg vele mindez. Joel valóban fontos és befolyásos üzletember volt, mégsem volt elég hatalma ahhoz, hogy megvédje a kislányt, akit mindenkinél jobban szeretett.

Harmadnap az FBI egy névtelen bejelentést kapott az emberrablók búvóhelyéről, s a nyomozók a Mojave Sivatag mellett megtalálták azt az eldugott kunyhót, melyben elrablói fogva tartották Susannah-t. A kislány a földön kuporgott, vékony nyári ruhája elkoszolódott.

Kezét és lábát horzsolások fedték, ujjai köré a kipukkant léggömbök madzagjai tekeredtek. Halkan nyöszörgött, s ahhoz is gyenge volt, hogy felemelje a fejét.

Susannah vészesen kiszáradt, orvosai szerint akár komoly agykárosodást is szenvedhetett.

- Susannah nagyon erős - bizonygatta Joel. - Meg fog birkózni vele, rendbe fog jönni - ismételtette az apa, és gyengéden megfogta a kislány apró kezét, és azt kívánta, bárcsak hamarabb segíthetett volna rajta.

A gyerekrablókat az egyik volt cellatársuk dobta fel. Az FBI egy héten belül felkutatta a nyomokat, és kézre kerítették Susannah elrablóját. A léggömbös férfi fegyvert rántott, a nyomozók azonban lelőtték, a másik pedig a cellájában akasztotta fel magát.

Apja legnagyobb öröme a kislány valóban felépült, és ismét megerősödött. A lelki sérülések azonban mély nyomot hagytak a gyermekben. Hetek teltek el, mire újra megszólalt, és hónapok, amikor újra mosolyogni tudott. A következő tíz évben Susannah-t minden nap gondosan lezárt limuzinnal vitték az egyik előkelő San Francisco-i lányiskolába. Osztálytársai tisztelték és szerették őt, bár gondoskodása és távolságtartása gyakran a saját anyjukra emlékeztette őket.

Susannah talpraesettsége és segítőkészsége anyját is idegesítette. A kislány viszont olyan nyomasztó terheket vett le a válláról, hogy hamarosan megtanulta elfogadni idősebb lányát. Azt azonban továbbra sem értette, hogy Joel miért szereti jobban őt, mint saját vérért, Paige-t. Az apa egyre többször keveredett vitába kiseb-

bik lányával, Paige pedig egyre elutasítóbb lett, állandóan lázadt az apja ellen.

Susannah tizenhét éves korára nélkülözhetetlenné vált az apja számára. Gondosan vezette Joel határidőnaplóját, bajlódott a szolgálókkal, és elbűvölő volt az üzleti partnerekkel. A lány fokozatosan átvette az anyja szerepét apja mellett, és Joel hamarosan ráébredt arra, felesége már nem jelent semmit a számára.

Az okos Susannah kitűnő osztályzatokat szerzett az iskolában, az ország bármelyik egyetemére bejuthatott volna. Mégis inkább egy helyi főiskolára iratkozott be, és tovább irányította a háztartást, és segítette apja munkáját.

Néhány hónap múlva, amikor az orvosok tüdőrákot állapítottak meg Kay-nél, Susannah azonnal otthagyta az iskolát. Gondozta az anyját, s minden erejével apja egyre növekvő igényeit igyekezett teljesíteni. Kay 1972-ben halt meg. Az ekkor mindössze huszonegy éves Susannah könnyes szemmel állt anyja koporsója felett, és tudta, hogy visszavonhatatlanul lezárult egy korszak az életében.

1976 áprilisában, egy napos délutánon a huszonöt éves Susannah egy kis külvárosi étteremben találkozott a húgával, Paige-vel. Bár minden idejét lekötötték a Calvin Theroux-szal tartandó esküvőjének előkészületei, Susannah-n azonban a fáradságnak, a kimerültségnek apró jelét sem lehetett felfedezni. Halványzöld kosztümje olyan volt, mintha csak néhány perccel ko-

rábban vette volna fel, haját egyszerű lófarokba fogta össze. Távolba meredő tekintettel gondolatban már a következő találkozájára készült.

- Ezer dolgom van még ma, remélem, ez nem tart sokáig - riasztotta fel Susannah-t Paige hangja.

A lány a földre dobta a hátizsákját, és lehuppant egy székre Susannah-val szemben. Paige kopott farmerjében és kinyúlt pólójában is gyönyörű volt. Apró, pisze orra, telt ajkai az anyjukra emlékeztette Susannah-t, világító kék szemeit és sűrű szőke haját azonban az apjától örökölte.

- Nagyszerűen főznek itt - mondta Susannah. - Szerintem kóstold meg a rákkal töltött avokadót - ajánlotta, és húga orra alá tolta az étlapot.

- Hamburgert kérek - vágta rá Paige.

Susannah leadta a rendelést, majd ismét a hűgához fordult.

- Gondolkoztál azon, amit telefonon mondtam? Ma van apa ötvennyolcadik születésnap partija. Biztosan örülne neki, ha eljönnél.

- Ezt a nagyságos úr mondta neked?

- Nem kellett mondania. Biztos vagyok benne - felelte határozottan Susannah, de semmiben sem volt biztos. Egyszerűen csak véget akart vetni az apja és a testvére közötti viszálykodásnak.

- Sohasem fáradsz el a jóságos kisasszony szerepedben? Szállj le rólam, rendben? - sziszegte dühösen Paige.

- Ő a te apád - mondta nyomatékosan Susannah -, és már oly régóta nem beszéltek egymással.

- Pontosan huszonkét éve.

- Nem, azóta, hogy elköltöztél otthonról.

- Elköltöztem? Elfelejtetted Susannah, hogy Őfensége rúgott ki otthonról. Nem mintha nem akartam volna én magam is eljönni. Úgyhogy töröld le a sajnálkozó tekinteted az arcodról, drága nővérkém. A legjobb dolog az volt az életemben, hogy elkerültem abból a mauzóleumból - magyarázta dühösen Paige, miközben remegő kézzel rágyújtott. Susannah elfordította a tekintetét. A cigaretta ölte meg az anyjukat, és gyűlölte, hogy a húga is dohányzik. - Tudod, te játszhatod a kastély királynőjét a király mellett, ha akarod. Minden szart megtehetsz érte, idióta születésnap partikat szervezhetsz neki, ugorhatsz, ha őkelme úgy kívánja, engem nem érdekel.

És Paige-t valóban nem érdekelte semmi. Rövid tizenhét hónap után kimaradt a főiskoláról, volt egy abortusza, és amikor Joel megelégte a dolgot, kiutasította lányát a házából.

A pincér kihozta a rendelést - Susannah-nak egzotikus halat illatozó mártásban, Paige-nek pedig hamburgert sült krumplival. Paige beleharapott a hamburgerbe, és szándékosan nem nézett Susannah tányérjára. Mióta apja elküldte otthonról, pizzán és hamburgeren élt. Figyelte, amint Susannah gondosan előkészíti az evőeszközöket, és szalvétával leteríti a szoknyáját. Alig tudta megállni, hogy átnyúljon az asztalon, összekócolja Susannah mindig rendezett haját, s összegyűrje tökéletesen vasalt ruháját. Ha Susannah csak egyszer is kiáltana, ordítana a méregtől, Paige könnyebben boldogulna vele. Susannah azonban sohasem vesztette el az önuralmát. Mindig higgadt és megfontolt volt, közelgő házasságával is az apja kedvére kívánt tenni.

Paige biztosra vette, hogy Susannah még mindig szűz. Huszonöt évesen! Nevetséges. Susannah észrevette húga cinikus mosolyát, de nem foglalkozott vele.

- A parti nyolckor kezdődik - mondta Paige-nek. - Apa összes régi barátja ott lesz, és biztosan csodálkoznának, ha te nem ünnepelnél velünk. Mondtam már, hogy hagyj békén!

- Paige - intette húgát Susannah.

- Nézd, nem vagy az anyám, tehát ne is viselkedj úgy.

- Drágám, tudom, hogy még mindig hiányzik neked anya. Nem akartalak feldühíteni.

- Apa észre sem veszi, hogy nem vagyok ott - mondta Paige, és a tányérra dobta a hamburgert. - Mennem kell. Majd valamikor találkozunk - felkapta a táskáját, és a kijárat felé indult. Susannah a húga után meredt, és mint annyiszor, most is azt kívánta, bárcsak jobb lenne a kapcsolatuk. Irigykedve gondolt azokra a délutánokra, amikor Paige a szobájában nevetgélt a barátnőjével, és nem értette, húga miért annyira elutasító vele.

- Remélem, mindennel meg volt elégedve, Miss Faulconer.
- Kitűnő volt minden, Paul. Köszönöm - mondta Susannah a pincérnek, visszatette a hitelkártyáját a táskájába, és magabiztosan kísért az étteremből.

Harmadik fejezet

A pazar, francia stílusban épült Falcon Hill-i ház hatalmas, ovális alakú ebédlőjében fontoskodó rendezvényszervezők utasításait követve pincérek hada terítette meg a nehéz mahagóni aszalt. A kristálycsillárok különös fényjátékot játszottak a kézzel festett tapétán, a márvány kandallópárkányon gyertyalángok táncoltak a kellemes tavaszi szellőben. Susannah összevont szemöldökkel ellenőrizte az előkészületeket. A kristályvázákban fehér liliomok illatoztak, az asztalon ezüst gyertyatartók álltak, és méregdrága porcelántányérok sorakoztak.

Susannah éppen az egyik virágcsokrot igazgatta, amikor Cal megérkezett. Kiment a hallba, hogy üdvözlje a férfit, és gyakorlott ujjakkal megigazgatta a nyakkendőjét.

- Csodásan nézel ki, drágám - dicsérte Cal. Susannah valóban elbűvölően festett a vállait szabadon hagyó fekete estélyi ruhájában, mely kiemelte tökéletes alakját. A férfi lágyan megcsókolta.

Miután a vendégek megérkeztek, a pincérek felszolgálták a vacsorát. Susannah az apja mellé ültette Calt. A férfi negyvenkét éves kora ellenére komoly üzleti sikereket könyvelhetett el, Joel tehát rendkívül elégedett volt lánya választásával.

Susannah boldog mosollyal figyelte a két jóképű férfit. Joel ötvennyolc évesen még mindig fiatalos volt, acélkék szemei semmit sem vesztek fényükből. Szőke haja itt-ott már őszült, de még mindig sűrű és selymes volt.

- Nagyszerű vacsora, Susannah - mondta Joel, és poharát a lány felé emelte. - Ismét kitettél magadért - mosolygott az apa. Susannah-t melegség öntötte el. Apja természete időnként elviselhetetlen volt, a lány azonban teljes szívéből szerette a férfit.

Susannah most Calt figyelte. Akaratlanul is a vele töltött éjszakára gondolt, amikor először szeretkeztek. A lány annyira izgatott és boldog volt, hogy végre odaadhatja magát egy férfinak, s megszabadulhat a nyomasztó szüzesség terhétől. Már annyiszor álmodott arról az éjszakáról, és meglepetten tapasztalta, Cal mennyire hamar kielégült, s érintése mennyire nem hozta lázba Susannah-t.

Apja hangos nevetése magához térítette Susannah-t. Cal a fülébe súgta:

- Susannah, az apád hazugságokat állít rólad.
- Az apám sohasem hazudik - nevetett Susannah -, esetleg csak kiszínezi a valóságot.

Joel csuklott a nevetéstől, és vigyorogva nézett a lányára.

- Most nem lódítok, Susannah. Éppen a hippi korszakodról mesélek Calnak.

- Vigyázz, mit mondasz Calnak, apa. Ne riaszd el, mielőtt az oltár elé vezetne! - mondta zavartan Susannah.

- Ó, Cal sokkal kitartóbb annál, mint hogy egy gyermeki bolondság eljessze.

Susannah belekortyolt az italába, és kedvesen mosolygott, annak ellenére, hogy neheze esett lenyelni a kortyot.

- Nem tudom elképzelni, hogy Susannah hippi korszakon esett át - csatlakozott a beszélgetéshez Paul Clemens, Joel régi barátja, az FBT igazgatótanácsának elnökhelyettese.

- Nem viselt idéetlen gyöngysorokat, és nem hordott trapéznadrágot - mondta nevetve Joel. - De amikor húszéves volt, egy nap elém állt, és közöltem velem, hogy csatlakozni szeretne a békehadtesthez.

Pillanatnyi csend szállt a szobára, majd nevetés tört ki.

- Kérlek, ne csináld ezt, apa - akarta mondani Susannah. - Ne mesélj mindenkinek a legféltettebb titkaimról.

Megtörölte a szalvétában a száját, majd a vendégekre nézett.

- Biztos vagyok benne, hogy ez senkit sem érdekel, apa. Fiatal voltam - tiltakozott Susannah, s mosolyt erőltetett az arcára. - Fiatal és idealista. De ha már mindenki befejezte, talán átmehetnénk a nappaliba, és koccinthatnánk apa egészségére.

Néhány óra múlva, amikor Susannah apja üzlettársainak feleségeivel beszélgetett, az egyik pincér odalépett hozzá:

- Egy férfi Mr. Faulconerrel szeretne beszélni - súg-

ta Susannah fülébe. - Nem hajlandó elmenni, ezért a könyvtárba vezettük.

Susannah gyorsan elnézést kért a beszélgetőpartnereitől, és a könyvtárba sietett, még mielőtt az apja észrevette volna, hogy valamilyen probléma van.

- Segíthetek? - kérdezte a férfit, aki kényelmesen elhelyezkedett Joel diófa asztalánál.

A férfi kócos, vállig erő haja egyenes volt, egy-egy rakoncátlan tincs a szemébe lógott. Kinyúlt fekete pólót, és kopott motoros bőrdzsekit viselt, csizmája poros volt. Sötét, fekete szemében huncut fény csillogott. Susannah-t rabul ejtette a férfi tekintete, miközben ő szemtelenül méregette. A nő ettől zavarba jött.

- Arra kell kérnem, hogy távozzon.

- Találkozni akarok Joel Faulconerrel - mondta határozottan a férfi.

- Az most nem lehetséges.

- Ne mondja.

- Ha találkozni akar vele, akkor meg kell kérnem, hogy hívja fel az irodáját, és egyeztessen egy időpontot a titkárnőjével - mondta Susannah, és megpróbálta állni a férfi tekintetét.

- Már megpróbáltam, de az a kurva elküldött a francba.

- Sajnálom - mondta Susannah hűvösen -, de nem tehetek semmit.

- Bassza meg.

Susannah összerezsent, amikor a férfi lassan felállt. Tudta, hogy segítségért kellene kiáltania, de már annyi-

ra unta a csevegést a túlsúlyos hölgyekkel és az elnökhelyettesekkel, hogy pár percet még maradni szeretett volna. Kíváncsi volt, mit akar az apjától a fura idegen.

- Nem tehet semmit? Egy nagy szart.

- Kérem, távozzon!

- Ki maga? Faulconer felesége? Vagy a lánya? Biztosan tud segíteni nekem. Akár még egy megbeszélést is megszervezhet vele.

- Susannah vagyok, a lánya. Az apámnak vendégei vannak, nem tudja fogadni - nézett felsőbbrendűen Susannah a férfira.

- Oké. Akkor holnap. Holnap találkozom vele.

- Attól tartok, az nem lehetséges.

- Jézus - nézett dühösen a férfi a nőre. - Tudtam, már akkor tudtam, amikor megláttam.

- Mégis, mit tudott? - kérdezte cinikusan Susannah.

A férfi megkerülte az asztalt, de szúrós, fekete szemeit még mindig nem vette le Susannah-ról. Halkan, szinte már suttogva beszélt.

- Tudtam, hogy nem fogja megérteni.

- Megérteni? Mégis mit? - kérdezte Susannah. Ajkai kiszáradtak, hangját szinte ő is alig hallotta.

A férfi végigmérte Susannah-t. A bársonyosan simogató fekete tekintet hatására a nőt hirtelen erotikus képzelgés kerítette hatalmába. Vajon milyen lenne, ha a férfi megérintené és végigsimítaná a bőrét? A fantáziálás csak egy pillanatig tartott, az érzés azonban szinte elviselhetetlen volt. Susannah szinte elkábult, vére forrón izzott.

- Tudja, mit keresek én itt? - kérdezte, miközben csizmájával az egyik nehéz bőrfotel rugdosta. Susannah-t csapdába ejtette a férfi tekintete. Képtelen volt elfordítania a fejét.
- Kezemben van a kulcs, mellyel megváltoztathatom a világot.

- Nem... nem értem - mondta dadogva Susannah.

- Ismét felfedeztem a kereket - csapott a férfi az asztalra. Susannah összerezzent. - Rájöttem, hogyan kell tüzet gyújtani. Ismerem Edison, a Wright testvérek, Einstein és Gallilei titkát, és felfedeztem egy hasonló génuszt. Kezemben tartom az egész kibaszott világ jövőjét - mondta a férfi átszellemülten. - A végső határon járunk - folytatta csendesen. - McDonald's-okat építettünk Afrikában, Kínában Pepsit árulnak, ősz hajú nénikék az Antarktiszra utaznak. Már csak egy dolog maradt.

A férfi közelebb lépett Susannah-hoz, és mélyen a szemébe nézett. A nő érezte a férfi forró leheletét, és szeretne volna magába szippantani fiatalságát, akaratát, örültségét.

- Az elme határain kell átlépnünk - suttogta a férfi. - Már csak ez az egyetlen akadály. És én a kezemben tartom a megoldás kulcsát.

Susannah egy pillanatig nem mozdult, lassan felfogta a szavak jelentését. Hirtelen rájött, hogy a férfi a bolondját járatta vele. Dühöt és csalódottságot érzett.

- Maga egy üzletkötő - mondta. - Csak egy üzletkötő.

A férfi nevetett. Nevetése fiatalos, élettel teli volt.

Más, mint azoknak az érett férfiaknak a nevetése, akikhez Susannah hozzászokott. - Igen, talán nevezhetjük így. Egy álmot kínálok, egy óriási kalandot, mely megváltoztathatja az egész világot, és új életet teremthet.

- Az apámnak nincs szüksége több életbiztosításra - mondta Susannah cinikusan.

A férfi az asztalnak dőlt, keresztbe tette a lábát, és magabiztosan nézett Susannah-ra.

- Férjnél van?

Susannah-t meglepte a kérdés. - Nem, de... de már eljegyeztek - dadogott ismét Susannah. - De ehhez magának nincs semmi köze. Engedje meg, hogy adjak néhány tanácsot. Mister...

- Gamble. Sam Gamble.

- Teljességgel lehetetlen, hogy az apám közelébe férközzön. Nagyon elszigetelten él. Azonban vannak mások az FBT-nél, akik esetleg a segítségére...

- Már találkoztam velük - vágott a szavába Gamble. - Egytől egyig dilettáns marhák. Mindenképpen beszélnem kell az öreggel. Most rögtön.

- Az apám a vendégeivel van.

- Akkor mi lenne, ha egyeztetne vele egy időpontot hétfőre? Megtenné?

- Természetesen nem. Nagyon dühös lenne.

- Tudja, valóban kezd az idegeimre menni - sziszegte a férfi. - Nem is tudom, hogy megmutassam-e magának, miről is van szó. Igaz, csak magán keresztül férközhetek az öreg közelébe.

- Azt hiszem, nem segíthetek, Mr. Gamble. Az FBT

az egyik leggyorsabban fejlődő társaság a világon. Az apám a vállalat vezetője, és rendkívül elfoglalt. Nem hiszem, hogy akár egy percet is szánna egy házaló ügynök üres fecsegésére.

- Rendben van, alszom rá egyet, és majd eldöntöm, hogy megmutassam-e magának, miről is van szó - mondta a férfi, és elengedte a füle mellett Susannah megjegyzését. - Ha minden oké, akkor holnap dél körül várni fogom a Szépművészeti Múzeum előtt. Ha nem lennék ott, akkor tudni fogja, hogy másképp döntöttem - közölte a férfi, és az ajtó felé indult.

- Sehol sem találkozom magával - mondta magabiztosan Susannah.

A férfi megállt, s visszafordult. Az arcán különös vigyor volt. - Dehogynem, Suzie. A világ minden kincséért sem hagyná ki. És tudja miért? Hiába a felsőbbrendű érzés, azért legbelül pokolian szexisnek talál. És ki nem találná, de én ugyanezt gondolom magáról.

Susannah mozdulatlanul állt, és a férfi mögött becsukódó ajtót bámulta. Arca pirtól égett, s mégis megremegett. Még senki sem találta szexisnek. Még Cal, a szerelme sem.

Amikor Sam Gamble hazaért, látta, hogy a lámpák még mindig égnek a garázsban. Nem volt szokatlan, gyakran előfordult, hogy hajnalig égtek. A konyhába ment, és benézett a hűtőbe.

- A francba - káromkodott. - Elfogyott a spagetti - kivett egy kólát, és kisétált a garázsba.

A munkaasztalnál, az ajtónak háttal egy férfi ült. Észre sem vette, hogy Sam belépett.

- Éppen most találkoztam a leggyönyörűbb nővel, akit valaha láttam - mondta Sam, és lehuppant az egyik koszos székre. - Látnod kellett volna. Hasonlított ahhoz a színésznőhöz, akiről már meséltem neked. Csak sokkal szebb. Jézus, mennyire gyönyörű nő. De volt valami a szemében... nem is tudom... - Sam az arcához emelte a kólásdobozt, és azzal hűtötte magát. - Még sohasem láttam hozzá foghatót. Mennyire higgadt volt, milyen hűvös.

Sam hirtelen felpattant, és a munkaasztalhoz sétált.

- Beszélnem kell az apjával. Meg kell mutatnom neki a felfedezésünket. Hiába próbáltam már annyiszor bejutni hozzá, valaki mindig elém állt. Az egyetlen út a lányán keresztül vezet. Talán ő megszervez egy találkozót az öreggel. Utálom a gondolatot, hogy az FBT-vel kell üzletelnünk, de úgy tűnik, nincs más megoldás. Nem is tudom. A nő talán el sem jön.

Sam álmélkodva figyelte a másik férfi mozdulatait, csodálta kezének minden rebbenését. - Te egy zseni vagy, tudod, Yank? Egy marha nagy zseni.

Hirtelen átölelte a férfit, és hatalmas, nyálas csókot nyomott az arcára. Yank megfordult, s undorral törölgette az arcát.

- Mi bajod van? Mi a fenéért csináltad ezt?

- Mert szeretlek, Yank - vigyorgott Sam. - Mert zseniális vagy.

- Akkor is, haver, ne puszilgass engem - kézfejevel

még mindig az arcát törölgette. - Mikor jöttél vissza? Nem is hallottalak.

- Nemrégén - mondta nevetve Sam ebben a pillanatban.

Negyedik fejezet

Susannah leparkolta méregdrága ezüstsínű Mercedesét a múzeum előtt. Idegesen beletúrt a hajába, kiszállt az autóból, s keresztülsietett a parkolón. Mit csinál itt? Nem kellene inkább hazamennie? Habozott kissé, majd mégis felment a lépcsőkön, és megállt a múzeum bejárata előtt. Esett az eső, hűvös volt. Susannah borzongva húzta össze a kabátját. Gondolatban győzködte magát: csak azért ment el a találkozóra, mert kíváncsi volt arra, mit akar neki mutatni Sam Gamble.

- Igazam volt - hallotta a lány. A hang irányába nézett, és megpillantotta Sam Gamble-t. A férfi komótosan sétált, bőrdzsekijéről lepereregtek az esőcseppek. Susannah furcsa, ezüstösen csillogó tincset pillantott meg a férfi hajában. Ekkor jött rá, hogy Gamble fülbevalót hord. A lány gyomra összerándult. Milyen nő az, aki az apja és a vőlegénye tudta nélkül titkos találkára megy egy olyan férfival, aki fülbevalót visel?

- Egyáltalán nem vagyok meglepve - mondta Gamble önelégülten, és végigmérte Susannah-t. - Nem akar kerülni egyet velem a Harleymen? - kérdezte vigyorogva a férfi.

- Nem vagyok az a motorozós fajta - tiltakozott Susannah.

- Igen? Ült már valaha motoron?

Susannah a fejét rázta, s egy pillanatra eljátszott a gondolattal. Miért is ne motorozhatna egyszer? De aztán rájött, mennyire nevetséges az egész. A motorok koszosak és egyáltalán nem biztonságosak.

- Gondoltam - mondta a férfi. - Pedig hihetetlen érzés, amikor az ember combjai között felbőg a motor, kattognak a fogaskerekek. Szinte olyan jó, mint a szex - nézett kihívóan Susannah-ra.

A lány bámulatosan tudta palástolni az érzéseit. Egyetlen arcizma sem árulta el, mekkora hatást gyakorolt rá a férfi megjegyzése. - Azt hittem, azért hívott ide, Mr. Gamble, hogy üzletről tárgyaljunk.

- Igaza van, Suzie - mondta a férfi, s hirtelen végigfuttatta ujjait Susannah finom vonalú nyakán.

A nő megrezzent.

- A nevem Susannah - mondta, s elfordította a fejét.

- Senki sem hív Suzie-nak.

- Rendben - mondta a férfi. Belekarolt Susannah-ba, s egy padhoz vezette. - Üljünk le ide. Szeretnék mutatni magának valamit.

Leültek, és a férfi kinyitotta az oldaltáskáját.

- Szeretem a kihívásokat, Suzie. A kalandot. Talán megérti, ki vagyok én valójában, ha meglátja ezt.

Susannah lélegzet-visszafojtva figyelt. Vajon milyen titkokat mutathat ez az őrült motoros? Titkon azt remélte, elképesztően romantikus dolgokat fog látni: megsárgult kincses térképet, ókori kincseket, vagy ősrégi tekercseket a Holt-tenger mellől. A férfi egy pillanatra elcsendesedett, majd kinyitotta a táskát.

- Látott már valaha ennyire gyönyörű dolgot az életben? - kérdezte suttogva. - A formája annyira elegáns, annyira hatásos, annyira ámulatba ejtő. Hát ez volna az, Suzie. Egy új élet előhírnökét nézi, hölgyem. Ez egy komputer, Suzie. Egy számítógép, ami elég kicsi és olcsó ahhoz, hogy megváltoztassa a világot.

A nő szótlánul bámulta a táska tartalmát: néhány elektromos szerkezetet látott, melyet egy áramkör kapcsolt össze. Hát ezért kockáztatott ennyit?

- Nem tudom, miért mutatja ezt nekem - felelkezett, azonban a férfi erős keze visszahúzta a padra.

- Tudom, mire gondol. Azt hiszi, ez túl kicsi ahhoz, hogy számítógép legyen.

- Tudja, az FBT az ötvenes évektől foglalkozik számítógépekkel - felelte hűvösen. - Egész eddigi életemet a vállalatnál töltöttem, és az ottani számítógépek ennél valóban nagyobbak.

- Pontosan. Hiába nevezik őket mini számítógépeknek, mégis akkorák, mint egy hűtőszekrény. De ez, ez itt egy mikro számítógép. Yank napról napra tökéletesíti.

- Yank?

- Ő egy zseni - egy született számítógép-fejlesztő. Gyerekkorunkban találkoztunk, és azóta barátok vagyunk. Hihetetlen integrált áramköröket tud tervezni, és a legapróbb chipeket használja. Egy komoly vállalattal a hátunk mögött könnyedén meg tudnák teremteni a számítógépek piacát az év végére.

- Nem tudom elképzelni, hogy bárki megvásárolná ezt a valamit - mutatott Susannah fintorogva az elektromos alkatrészekre.

- Ugye viccel velem?
- Nem szoktam viccelődni.
- Nem érti, ugye? - kérdezte nevetve a férfi.
- Mit nem értek?

- Gondoljon bele, Suzie. A legtöbb komputer ebben az országban legalább egymillió dollárba kerül. Az olyan vállalatok, mint az FBT vagy az IBM a kormánynak, nagyobb cégeknek, a hadseregnek vagy éppen az egyetemeknek készítik a számítógépeket. A komputer azonban tudás, Suzie, és hatalom. És most még csak a kormány és a nagyvállalatok rendelkeznek ezzel a hatalommal.

- És ez a szerkezet majd mindent megváltoztat? - intett Susannah a gép felé.

- Nem azonnal, de hamarosan bizonyára. Az alaplapot még fejleszteni kell, több memóriára van szükség, monitorra kell kötni. Yank állandóan ezen dolgozik, újabb és újabb lehetőségeket fejleszt ki. Egy zseni a srác.

- Számomra úgy tűnik, nem nagyon bízik az FBT-ben. Miért ajánlja mégis nekünk?

- Mert nincs elég pénzem, hogy a fejlesztéseket befejezzük, s piacra dobjuk a gépet. Hát nem érti? Az FBT anyagi fedezetet biztosíthatna nekünk, az emberek pedig megismerhetnék és megvásárolhatnák a gépet. A számítástechnika betörne a háztartásokba.

- Hogyan működik?

- Nem tudom itt megmutatni. Elektromos áramra van szükség, a memóriáját be kell tölteni, billentyűzetet kell hozzá csatlakoztatni, és monitorra kell kötni.

- Más szóval, nem működik.
- Az ég szerelmére, ez egy számítógép!
- De csak akkor működik, ha mindezt hozzacsatlakoztatjuk.

Azt hiszem, csak vesztegeti az idejét, Sam. Biztos vagyok benne, hogy az apámat nem érdeklik az ilyen kettyerék.

- Kérem, beszéljen vele. Győzze meg, hogy találkozzon velem, s én gondoskodom a többitől.

- Sajnálom, de nem tehetem.

- Rendben van, akkor találkozunk a jövő héten is, és olyan mutatók magának, ami biztosan meggyőzi.

Susannah összerezzen a kérdés hallatán.

- Azt hiszem, nem érti. Jegyben járok valakivel, és megbocsáthatatlan lenne, ha ismét találkoznánk.

- Megbocsáthatatlan? Hiszen nem arra kérem, hogy feküdjön le velem, csak azt szeretném, ha találkozna néhány emberrel, akiket ismerek. Tegye meg, Suzie! Ez egyszer felejtse el az illetet, és tegyen valami megbocsáthatatlant.

- És milyen emberekkel akar engem összehozni? - kérdezte Susannah hűvösen, és a kocsikulcsáért nyúlt.

- Természetesen hackerekkel - mondta mosolyogva Sam. - Szeretném, ha találkozna néhány hackerrel, szívi.

Ötödik fejezet

Míg Amerika legtöbb városában a fiatalok körében változatlanul a baseball és a kosárlabda volt a legnépszerűbb, addig a Szent Klára-völgyben az elektromosság volt a legfontosabb. A Völgyben élő fiatal zsenik reggeltől estig áramköröket és áramfejlesztőket bütyköltek. A szokványos hősök helyett ezek a hatvanas években élő fiatalok példaképeiket az elektromérnökökben találták meg.

A fiúk a különböző elektrotechnikai nagyvállalatoknál dolgozó mérnökökkel barterüzletet kötöttek. A mérnököktől kapott alkatrészekért cserébe autót mostak, garázst festettek vagy fűvet nyírtak. Ahhoz még túl fiatalok voltak, hogy autót vezessenek, ahhoz pedig túl örültek, hogy bármelyik lány Kaliforniában randevúzott volna velük, így minden pénzüket a hobbijukra áldozták. Néhányan közülük túlsúlyosak, mások kétségbeejtően soványak voltak, hátuk görnyedt volt, arcuk pattanásos, szemüveg nélkül az orruk hegyéig sem láttak.

Amikor idősebbek lettek, főiskolára mentek. Magas intelligenciaszintjük ellenére a legtehetségesebbek azonban sohasem szereztek diplomát. A legtöbb idejüket az iskola számítástechnikai laboratóriumában töltötték, nem jártak be az órákra, s nem tették le a vizes-

gáikat. Játékokat fejlesztettek ki, melyben elképzelt galaxisokat hódítottak meg, csillagok között játszódó űrcsatákban arattak győzelmeket. Mivel a gépekhez csak éjszaka fértek hozzá, ezért nappal aludtak, majd hajnalig a géptermekekben voltak, míg a kezelőszemélyzet reggel ki nem rúgta őket. Gyorséttermekből hozatott ételeket ettek, s életüket neoncsövek kékes fényében élték.

Amikor nem valamelyik gépet bütykölték, akkor csodaszép miniszoknyás, nagymellű, csókos szájú lányokról álmodoztak. Azonban képtelenek voltak ismerkedni, hiszen életük nagy részét éjszaka élték, ha esetleg mégis összefutottak egy lánnyal, megszólalni sem tudtak.

Legtöbbjük nem fogta fel, hogy egy új világ kulcsát tartják a kezükben. Nem néztek a jövőbe, s nem próbáltak meg üzletet kovácsolni az ismereteikből. Azonban voltak, akik a jövőbe láttak, megértették s kihasználták a számítógépekben rejlő lehetőségeket.

Sam türelmetlenül várakozott a Stanfordi Lineáris Központ előtt. Susannah késett. Talán el sem jön. Farmerja hátsó zsebébe tette a kezét. Aznap kapott fizetést, tárcája tehát vastagabb volt, mint egyébként. Sam mindennél jobban utálta a munkáját. Technikusként dolgozott egy félvezetőket gyártó vállalatnál Sunnyvale-ben. Értett a munkájához, azonban nem volt diplomája, nem tudott karriert építeni a cégnél. Yank sem fejezte be a főiskolát, ő azonban egy zseni volt, s ezért nagyszerű állása volt az Atari cégnél. Csak volt, hamarosan munkanélküli lesz, emlékeztette magát Sam. Egy nap

ugyanis Yank belefeledkezett az otthoni tervezésbe, és elfelejtett bemenni a munkahelyére.

Sam megpillantotta Susannah-t. A férfi lenyűgözve figyelte. A lány úgy nézett ki, mint azok a nők, akik után Sam mindig vágyakozott, de sohasem tudta megszerezni őket. Nem a pénze, s nem is a kinézete vonzotta Samet. Susannah más volt, s ez elbűvölte a fiút.

- Sajnálom, hogy elkéstem - mentegetőzött Susannah. - Dugóba kerültem.

- Inába szállt a bátorsága?

- Természetesen nem - tiltakozott Susannah. - Egyszerűen csak túl sokáig tartott, mire elkészültem.

- Persze - vigyorgott a férfi, s végigmérte a nőt. - Hány éves is?

- Múlt hónapban töltöttem be a huszonötöt.

- Nagyszerű - mosolygott Sam. - Én huszonnégy éves vagyok. Egyébként úgy harminc körülnek látszik.

Megragadta Susannah kezét, és a bejárat felé húzta. Majd hirtelen megállt, talán elgondolkozott a szavain, és rájött, udvariatlan volt.

- Nem sokszor találkozott még olyan emberrel, aki kimondja, amit gondol, igaz? Nos, én ilyen vagyok. Nem titkolom a véleményemet.

Váratlanul Susannah köré fonta a karjait, s közelebb húzta magához. A lány szinte elkábult, alig állt a lábain. A férfi mélyen belenézett a szemébe, szájával leheletfinoman megérintette a lány homlokát, orrát, száját.

- Kérem - suttogta Susannah -, úgy gondolom...

- Ne gondolkozz - suttogta a férfi, s nedves lágy ajkait végighúzta a nő nyakán. - Csak érezz.

Susannah képtelen volt arra, hogy elhúzza a fejét. Élvezte a férfi érintését, élettől duzzadó karjainak tapintását, bőrének fiatalos illatát. A nő nem bírta tovább, s megadta magát Sam követelőző ajkainak. Vágyott a férfi érintése után.

A nyelvük találkozott, és Susannah szinte elalélt az élvezettől. Fiatal vére lázban égett, s vágyott Sam érintése után. Hirtelen mindenről megfeledkezett, nem számított az illem, a méltóság, a felsőbbrendűség. Sam kezeit a lány kabátja alá csúsztatta, majd megérintette a lány selymes bőrét. Susannah kéjesen felnyögött, s még jobban kitárta magát a férfinak.

Sam volt az, aki végül elhúzódt.

- Jézus - motyogta.

Susannah rémülten pislogott. Elvesztette az önuralmát.

- Nyugi, Suzie - nyugtatta a férfi -, ne akadj ki mindenben. Vedd könnyedén a dolgokat.

- Nem tudom könnyedén venni - tiltakozott. - Nem vagyok olyan, mint te - remegő ujjakkal a kabátzsebébe nyúlt, s elővette a kocsikulcsát. - Nem tudom ezt tovább csinálni, Sam. Beszélni fogok az apámmal, és megkérem, hogy találkozzon veled. Egyebet nem tehetek - s ekkor Susannah a kezét nyújtotta Sam felé.

A férfi lepillantott, s hangosan felnevetett. Hirtelen megragadta a lány kezét, a szájához emelte, s megharapta az érzékeny ujjak végét, majd lágyan megcsókolta.

- Kikészítesz - mondta vigyorogva -, ugye tudod? De nem engedlek el, drágám. Nem hagyom, hogy elmenj.

- De mennem kell - tiltakozott Susannah, a férfi azonban szorosan tartotta.

- Semmi olyasmit nem kell csinálnod, amit nem akarsz. Most pedig velem akarsz maradni - mondta, kinyitotta az épület ajtaját, s maga után húzta Susannah-t.

A lány elméje lassan kitisztult, ismét megnyugodott, s újra érzékelte a körülötte lévő világot. Ámulva nézett körül a hatalmas teremben, ahová Sam vezette. Több száz embert látott, szinte valamennyien férfiak voltak, a legtöbben a húszas éveikben jártak, de voltak köztük tinédzserek is. Néhányan inget és nyakkendőt viseltek, de a többség régi, kopott ruhát hordott. Arcuk borostás, hajuk hosszúra lenőtt, ápolatlan volt. Asztalokra zsúfolt különféle elektronikus berendezések, kezelőpanelek körül csoportosultak, és hangosan vitatkoztak. Susannah egy tizennégy-tizenöt éves pattanásos arcú fiúra lett figyelmes, aki széles gesztikulációkkal magyarázott valamit egy csapat fiatalembernek, akik nála talán kétszer idősebbek voltak.

Sam az egyik zsúfolt asztalhoz húzta Susannah-t. Az asztalnál egy húszas éveiben járó borostás, szemüveges, rendetlen kinézetű férfi ült. Feszülten figyelte az előtte lévő televízió képernyőjén ide-oda mozgó mintát.

- Ő Steve Wozniak - mondta Sam. - Ő az egyetlen mérnök, aki szerintem annyira jó, mint Yank. A Hewlett-Packardnál dolgozik, és egy haverjával, Steve Jobs-szal önálló számítógépet szereltek össze. Valami olyas-

mit, mint amit mi csináltunk Yankkel. Apple-nek hívják a gépet. Kicsit röhejes, nem?

Susannah annak ellenére, hogy a legtöbb műszaki kifejezést nem értette, mégis ámulva figyelte a férfiak munkáját.

- Itt mindent szabad - folytatta Sam, miközben körbevezette Susannah-t. - Az emberek mindent megosztanak egymással - az egyik fiatal gyerek felé bökött, aki három idősebb férfival vitatkozott. - Itt a tudás számít, s nem az, ki mennyi idős, kinek mennyi pénze van. Kicsit más, mint az FBT, nem? - mondta csodálattal a hangjában. - Szeretném bemutatni neked Yanket.

Sam a terem végébe vezette Susannah-t, ahol egy csoport bámulta, amint egy fiatalember ugyanolyan áramkört bütyköl, amilyet Sam mutatott meg a lánynak.

- Pár percig eltart, mire felfigyel ránk. Tudod, ha valamibe nagyon belemélyed, akkor...

Sam elhallgatott, amikor megpillantotta a képernyőt.

- Szent szar - kiáltotta csodálkozó hangon. - Yank megcsinálta a színeket. Hihetetlen, de megcsinálta.

Azonnal megfeledkezett Susannah-ról, átverekedte magát a csoportosuláson, s közelebb lépett Joseph „Yank” Yankowskihoz.

Yank figyelemre méltó fiatalember volt. Samnél fél fejjel magasabb, fekete keretes szemüveget viselt, barna haját rövidre vágatta. Kétségbeejtően sovány volt, lábai vékonyak és hosszúra nyúltak. Ha felszed néhány kilót, szemüvegét kontaktlencsére cseréli, s felújítja a ruhátá-

rát, kifejezetten jóképű fiatalember lehetne belőle, gondolta Susannah.

Sam teljesen megfélekezett Susannah-ról, továbbra is a képernyőt bámulta, s kérdésekkel bombázta Yanket. Susannah leült egy közeli székre, s figyelte a férfit. A lány biztos volt benne, hogy az apja nem fogja meghallgatni a hosszú hajú, fülbevalós fiatalembert. Egyáltalán, miért ígérte meg neki, hogy megszervez egy találkozót a nagyhatalmú Joel Faulconerrel?

Susannah azonban nem akart az apjára gondolni, ezért az előtte zajló zűrzavarra figyelt. Kiabálás hallatszott, valaki felmászott egy székre, s egy műszer nevét kiáltotta a levegőbe, mások vehemens vitába kezdtek, s megpróbálták túlkiabálni a többieket.

- Gyere, Susannah, ismerkedj meg Yankkel. Az örült srác színeket csinált anélkül, hogy több chipet adott volna a géphez.

- Hihetetlen - mondta álmélkodva Susannah, bár nem igazán értette, miről beszél Sam.

- Talán sikerül elvonnom a figyelmét a munkáról - Sam Yank felé vezette Susannah. - Yank, ez itt Susannah. Már beszéltem róla neked.

Yank nem nézett fel a képernyőről.

- Yank nagyon elmerült a munkában - fordult Sam vigyorogva Susannah-hoz.

- Látom.

- Yank! - Sam újra próbálkozott.

- Talán majd egy másik alkalommal megismerkedünk - mondta Susannah.

- Ja, szerintem is.

Susannah csodálkozott magán. Azok után, ami kint történt, Susannah tudta, hogy nem találkozhat újra a férfival.

- Tehát mit gondolsz? - kérdezte Sam.

- Valóban érdekes csoport.

- És nem ez az egyetlen. Számtalan ilyen csoport működik az országban, s mindannyian kisebb méretű számítógépek fejlesztésén dolgoznak - mondta Sam, s közben Susannah arcát figyelte. - Hát nem látod, mi történik itt? Ez itt a jövő, s éppen ezért kell találkoznom az apáddal. Komolyan mondtad, hogy megszervezel vele egy találkozót, ugye?

- Megpróbálom - mondta a lány elcsigázva -, de nem ígérek semmit.

- Megadom a számomat, hívj fel, ha sikerült beszélned vele.

- Ha beszélek vele - Susannah egy pillanatra habozott. - Azonban volna még egy dolog.

- Mi az?

- Ha megszervezek egy találkozót az apámmal, akkor normálisan kell kinézned.

- Attól félsz, hogy így állítok be hozzá?

- Nem, természetesen nem - állította Susannah.

- Pedig igazad van - mondta Sam -, így fogok elmenni az apádhoz.

Susannah arcán egy árny suhant át.

- Azt hiszem, az óriási hiba lenne a részedről. Az apám egy másik generáció. Képtelen megérteni azokat

az embereket, akik nem öltönyben mennek üzleti megbeszélésre, vagy fülbevalót viselnek. És a hajadat is le kell vágatnod - mondta Susannah, és szinte azonnal megbánta a szavait. Szerette a férfi hosszú haját, a jelleméhez tartozott, szabadságot és függetlenséget jelentett Susannah számára.

- Megmondtam, Suzie. Ilyen vagyok, ilyennek kell elfogadni.

- Ha az apámmal szeretnél üzletelni, akkor kompromisszumokat kell kötnöd.

Sam megragadta Susannah kezét, és a terem egyik sarkába húzta.

- Nem kötök kompromisszumot - kiáltotta Sam, majd lehalkította a hangját. - Ne aggódj, a ruhám és a hajam miatt, Suzie, csak szervezd meg a találkozót az apáddal. Meg fogom neki mutatni a csodát, és istenemre, meg fogom győzni!

Susannah figyelte a férfi szemében izzó tüzet, és elhitte, hogy Sam sikerrel fog járni.

Hatodik fejezet

Sam északra, az FBT székház felé tartott. Szükségtelen volt emlékeztetnie magát arra, hogy mennyire fontos találkozóra megy. Sok minden függött a közelgő beszélgetéstől. Hónapokon keresztül minden ajtó bezárult előtte a Szilícium-völgyben. Hiába kereste fel az összes, a piacon vezető szerepet betöltő szoftverfejlesztő céget, mindenhol elutasították az alaplapokat. Mindegyik, kivéve az FBT.

Sam a hegyek felé vette az irányt, s hamarosan megállt az FBT bejárata előtt. Az épületkomplexum egy ötvenhektáros erdős földterületen feküdt. Mély levegőt vett, s a főépület felé vette az irányt, majd megállt a parkolóban.

A recepciónál egy fiatal lány fogadta. Sam megadta a nevét, a lány megnézte az előjegyzési naptárban, s amikor mindent rendben talált, egy hosszú folyosón vezette végig a férfit. Sam furcsán érezte magát, amikor megpillantotta a kutyás öröket, a gondosan lezárt ajtókat, s nyomasztotta a kínos csend.

Susannah az apja irodája előtt várakozott. Sam megpillantotta a lányt, és elismerően csettintett.

Susannah a fiúra nézett, és a szíve szinte kiugrott a helyéből. Kapkodva szedte a levegőt, s néhány pillana-

tig mozdulatlan maradt. Alig hitte, hogy Sam ekkora hatást gyakorol rá.

Apja nem akart Sammel találkozni. Nehéz volt meggyőzni, végül aztán beleegyezett, de ragaszkodott ahhoz, hogy Susannah jelen legyen a megbeszélésen. A lány minden reménye szertefoszlott, amikor meglátta, hogy Sam pedig ígéretéhez híven farmerben és bőrdzsekiben jelent meg a megbeszélésen.

- Hello, Sam - üdvözölte a férfit határozott hangon, belül azonban rettegett a találkozótól. - Attól tartok, az apám nincs odáig ettől a találkozótól. Nem hiszem, hogy nagyon érdekelné a fejlesztésed.

Amikor Joel titkárnője bekísérte őket az apja irodájába, a férfi felállt, és üdvözölte őket. Végigmérte Samet, azonban egy pillantással sem árulta el a véleményét.

- Köszönöm, hogy fogadott - mondta Sam, miközben kezét fogott Joellel. - Nem fogja megbánni.

- Örülök, hogy találkozhatom önnel - felelte udvariasan Joel.

Sam azonnal Yank tervezéséről kezdett beszélni, mely a mikroelektronika jövőjét jelentette. Az egyik székre tette a táskáját, és felnyitotta a fedelét.

- Szeretném bemutatni, hogyan működik ez a gépezet. Előhúzta a táskából az alaplapot, s Joel elé tette az asztalra.

- Ez a jövő, Mr. Faulconer. Forradalmasítjuk a számítástechnikát, és már nemcsak az intézmények, hanem a háztartások számára is elérhetőek lesznek a számítógépek.

Sam elmagyarázta hogyan működik a gépezet, Joel pedig feltett néhány halk, lényegretörő kérdést.

- Az FBT nem tervezi, hogy betör a fogyasztói piacra - mondta végül hűvösen.

- Akár három hét alatt megtérülhetnek a befektetések - győzködte Sam Joelt. - Hallott már az Altairról? Egy légkondicionáló nagyságú komputert dobtak a piacra, s a csőd szélén álló vállalat három hét alatt kétszázötvenezer dolláros hasznot csinált.

- Valóban? - kérdezte Joel fejcsóválva. - Kétszázötvenezer dollárt mondott?

- Igen, három hét alatt - felelte Sam. - Óriási lehetőségek rejlenek a gépben, főleg, ha arra gondolunk, hogy az Altair szerkezete sokkal primitívebb, mint amelyet Yank tervezett.

Joel elismerően nézett le az előtte lévő alaplapra.

- Igen, látom - mondta. - És mennyibe kerülnek maguk? Mennyit kének a szerkezetért?

- Biztosítékot szeretnék arra, hogy az FBT piacra viszi a gépezetet - mondta Sam rövid habozás után.

- Értem.

- És szeretnénk részt venni a gyártási folyamatban.

- Ó, igen. Talán mint a projekt vezetője, igaz?

Sam meglepődve nézett Joelre, de aztán mosolyogva bólintott.

- És a bevételből mennyit kérnek?

- Ötvenezer dollárt - felelte határozottan Sam.

- Értem. És mit gondol, mennyi éves hasznot hozhat az FBT-nek a számítógép, miután piacra dobtuk?

- Talán két és fél milliót.
- Két és fél milliót? Biztos benne?
- Ha arra gondol, nem végeztem előzetes felméréseket.
- De akár lehet kevesebb is?
- Talán.
- És több? Esetleg hárommillió?
- Lehetséges.
- Kettőmillió nyolcszázezer?

Sam egy ideig szótlanul figyelte Joelt, majd lassan felállt.

- A bolondját járatja velem, igaz?
- Bolondozom magával? - kérdezte vontatottan Joel. - Már miért tenném azt?

- Csak feleljen a kérdésemre - mondta Sam.
- Miért bolondoznék valakivel, aki évi kétmillió dollárt akar az FBT-nek termelni? A vállalat körülbelül ennyit fizet a személyszállításért.

Sam elsápadt.

- A leghalványabb fogalma sincs arról, hogy miről beszél, Mr. Gamble. Elképzelése sincs arról, hogy mit akar eladni, s az miért jó a vállalatnak. Nyilvánvaló, hogy nem végezte el a számításokat, mert egyébként nem vesztegetné az időmet erre a megbeszélésre.

Joel kényelmesen hátradőlt a puha bőrfoteljében, s a világ mindenható uraként pillantott Samre.

- Cseppet sem hat meg egy olyan ajánlat, mely csak kétmillió dollárt hozhat a konyhára. Ha azzal állt volna eléem, hogy százmilliót nyerhetek az üzleten, talán meghallgattam volna.

- Rohadjon meg - kiáltotta Sam dühösen.

- Nem ítélem el, amiért nyers és faragatlan a stílusa. Azért sem ítélem el, mert nem tud normálisan felöltözni egy üzleti megbeszélésre. Azért viszont elítélem, mert egy semmiséggel megzavarta a munkámat. Kellemes napot, Mr. Gamble.

Néhány másodpercig Sam döbbenten hallgatott, majd felkapta az alaplapot, és az ajtó felé indult. A kilincserő nyúlt, majd Joelhez fordult.

- Sajnálom magát, Faulconer. Maga még ostobább, mint gondoltam.

Megfordult, s kilépett az ajtón.

Susannah arca elszürkült. Joel látta lánya csalódottságát, bánatát, de nem törődött vele.

- Nem érdekel, melyik barátodról van szó, de soha többé ne hozz engem ilyen helyzetbe.

- Nem... nem akartalak kellemetlen helyzetbe hozni - mondta a lány remegve. - Tudom, hogy Sam megbocsáthatatlanul udvariatlan volt, de... - Susannah elhallgatott, amikor az apja szúrós tekintettel ránézett. - Csak arról van szó, hogy te is nagyon kemény voltál vele - fejezte be dadogva.

- Csak nem véded őt?

- Nem, én...

Joel előredőlt, és Susannah jól látta dühtől izzó arcát. Megnyomott egy gombot a házi telefonján, s anélkül, hogy ránézett volna a lányára, beleszólt a mikrofonba.

- A lányom távozik. Kérem, kísérik ki.

Hetedik fejezet

Másnap este a vacsoránál Joel bejelentette, hogy nászajándékba adja Susannah-nak és Calnak a Falcon Hill-i hatalmas házat, ő pedig a csendes, tengerparti házába költözik. Ha mégis a városban lenne dolga, akkor majd a vendégházban húzza meg magát.

Susannah alig hitt a fülének. Úgy érezte, az apja csapdába ejtette. Addig nem is gondolt arra, mennyire jó lenne függetlenül, szabadon, az apjától távolabb élni. Az ajándékozás bosszantotta a lányt. Nyilvánvaló volt, hogy Joel azt akarta, hogy Susannah továbbra is állandóan a rendelkezésére álljon, s intézze az ügyeit.

Susannah kellemetlenül érezte magát. Az apja mindent megadott neki, a házába engedte, a szívébe fogadta, a lány pedig azon sajnálkozott, hogy továbbra is maga mellett akarta tudni. Önzőnek, hálátlannak tartotta magát, azt azonban nem tudta elfogadni, hogy mindazért, amit kapott, egész életében szolgálnia kell az apját.

Később, vacsora után, amikor már a szobájukban voltak, Calhoz bújt, és beszámolt neki az érzéseiről.

- Azt hiszem, túlreagálok a dolgokat, drágám. Tudom, hogy az apád időnként zsarnokoskodik, de én majd ott leszek melletted, hogy megvédjelek. Szerintem

örülnünk kellene ennek a hihetetlen ajándéknak. Falcon Hill több milliót is megér.

- Csak erre tudsz gondolni? Hogy mennyit ér Falcon Hill?

A férfi hátralépett, s dühösen pillantott Susannah-ra.

- Te eldöntötted, hogy ma összeveszel velem. Ki nem állhatom, ha piszkálsz.

- Sajnálom, talán túl fáradt vagyok.

- Én is fáradt vagyok, Susannah, mégsem piszkállak.

- Igazad van. Elnézést kérek.

Cal megsemmisítő pillantást vetett a lányra, megfordult, és szó nélkül távozott. Susannah számára ismerős volt a szorongató érzés. Még egy férfi, aki a hallgatásával büntette a lányt.

Miután összeveszett Joel Faulconerrel, Sam ráugrott a motorra, és San Diego felé vette az irányt. Bár voltak barátai a városban, úgy döntött, nem keresi fel őket, és céltalanul bolyongott a városban. Csak arra tudott gondolni, hogy mekkora barom Faulconer. Egyszerűen nem tudta kivenni a fejéből, hogy Susannah végignézte, amint az apja seggfejet csinált belőle.

Napról napra egyre inkább haragudott Yankra. Belefáradt, hogy papást-mamást játszon egy olyan srác mellett, aki három háztömbnyit sem tudott egyedül megtenni, hiszen azonnal eltévedt. Yank azonban képtelen volt a külvilággal foglalkozni, csak a legújabb fejlesztései érdekelték, s annak sem volt tudatában, mekkora lépéseket tettek meg a számítástechnika fejlődése érdekében.

Hirtelen minden haragja elszállt, hiszen rájött, hogy Joel Faulconernek igaza volt vele kapcsolatban. Minden nap azon fáradozott, hogy eladja Yank találmányát egy nagyvállalatnak, s közben feladta mindazt, amiben hitt.

Elhatározta, hogy beindítja a saját vállalkozását. Nem számít, meddig tart, mekkora áldozatot kell hozni érte, de meg fogja csinálni.

Sam másnap otthagyta a munkahelyét, összecsomagolta a számítógépet, a hozzá való monitort, mindent, amire szüksége lehetett, hogy bemutassa, hogyan működik Yank gépezete. Még aznap elment az összes elektrotechnikai üzletbe a Szilícium-völgyben, azonban senkit sem érdekelt a gép.

A második nap reményvesztetten győzködte az egyik üzlettulajdonost.

- Engedje meg, hogy összeszereljem a gépet, és megmutassam, hogyan működik. Az egész csak pár percig tart.

- Sajnálom, de pár percem sincs. Talán majd máskor.

A harmadik napon mellészegődött a szerencse. Az egyik üzletvezető kíváncsian hallgatta, ahogy Sam a gép működését magyarázza, majd csodálkozó szemekkel nézett a fiatalemberre.

- Valóban nagyon kicsi ez a gép, de nem hiszem, hogy bárki megvenné. Mihez kezdenének vele az emberek? - kérdezte, s a fejét csóválta.

A kérdés felbőszítette Samet. Hogyan magyarázhatna meg valamit, ami ennyire alapvető?

Susannah esküvője előtt két héttel lánybúcsút rendeztek a menyasszony tiszteletére. Éjfélre járt, amikor a ház elé kanyarodott. Fájt a feje, előző éjszaka alig aludt, csak a mennyezetet bámulta, és Samre gondolt. Újra átélte a férfi érintését, ajkain érezte csókjai ízét.

- Jól sikerült a partid? - hallotta Susannah a háta mögül. Összerezcent, a hang irányába fordult, s megpillantotta Samet.

- Megijesztettél. Mit keresel itt? Hogyan jutottál be a kapun?

- Tudod, könnyen elbáno az elektromos szerkentyűkkel - felelte Sam vigyorogva.

- Sam, fáradt vagyok. Nem akarok vitatkozni.

- Milyen volt a lánybúcsúd? A pletykalapokban csak a közelgő esküvőről olvasok, s meglepődtem, hogy még mindig nem vetted el véget ennek az egész őrültségnek.

- Véget vetni? Minek? - Sam még mindig képtelen megérteni, hogy nincs visszaút, már mindent megszervezték? Susannah csapdába esett. Természetesen nem, nem olyan csapda volt ez, hiszen a lány hozzá akart menni Calhoz. Cal tökéletes férj volt a számára.

- Esélyt sem adtál nekünk. Kettőnknek - mondta Sam szemrehányóan.

- Köztünk semmi sincs, Sam - tiltakozott Susannah. - Megkértél, hogy szervezzek meg egy találkozót az apámmal, s én segítettem. Ennyi az egész.

- Hazudsz - mondta Sam, s közelebb lépett a lányhoz. - Beindítom a saját cégemet, Suzie, és azt akarom, hogy velem legyél.

- Micsoda?

- Bármelyik nap megkaphatom az első megrendelést. A munka elkezdődött.

- Nagyon örülök neki, de...

- Ne félj már annyira! Segíts megvalósítani az álmomat, s felejtse el az esküvődet. Mi ketten megváltoztathatjuk a világot. Te és én, együtt.

- Miről beszélsz, Sam? Menj el, hagyj engem békén. Nem is hasonlítunk egymásra, nem értjük meg egymást.

Susannah tudta, hogy nincs igaza, egyszerűen csak félt. Sam belelátott a gondolataiba, olvasott a lány arcán tükröződő érzelmekben.

- Azt gondolod, hogy nem vagyok elég jó neked. Erről van szó, igaz?

- Nem, nem vagyok sznob. Egyszerűen csak...

- Szükségem van rád, Suzie. Segítened kell nekem! A férfi Susannah-ra emelte sötét szemét. A lány Sam hajába akart túrni, s ajkaival megérinteni meleg ajkait. Susannah saját magától is megrettent.

- Két hét múlva férjhez megyek. Egyébként sem tudom, hogyan kell beindítani egy vállalatot. Miért akarod, hogy segíts neked?

- Egyszerűen csak jól érzem magam, amikor a közelemben vagy. Úgy érzem, van valami köztünk. Szabadulj meg attól a baromtól, akihez hozzá akarsz menni. Ha annyira szeretnéd, nem adnád magad át az élvezetnek, amikor megcsókollak.

- Semmit sem tudsz az életemről. Sok mindent kaptam az apámtól. Ezt a Mercedest. És Falcon Hillt. Az apám nászajándékba adja nekünk a házat.

- És a ház boldoggá tesz éjszakánként?

Susannah megdöbbsent.

- Boldoggá tesz, Suzie? - kérdezte cinikusan Sam. - Mindketten tudjuk, mennyire vágyakozol a boldogság után. A ház megadja mindezt? Átölel éjszakánként, s a karjaiban ringat, míg el nem alszol? Eljuttat a gyönyörökig, s megtölt boldogsággal?

A férfi szorosán átkarolta Susannah-t, s a lányhoz simult.

- Kérlek, hagyd abba - suttogta Susannah.

Sam ajkaival Susannah nyakát becézgette, s kezeivel a melleit simogatta. Susannah halkan felnyögött. Bőre égett a férfi érintése nyomán, majd hirtelen észhez tért, s ellökte magától Samet.

- Ne csináld ezt! Nem akarom, hogy itt legyél. Hagyj békén - mondta, felkapta a táskáját, és bemenekült a házba.

A következő néhány napban Susannah szótlánul járkált a lakásban. Nem tudott enni, aludni. Samre, s a titkos találkáikra gondolt. Szinte még mindig a bőrén érezte a férfi érintését, a szájában érezte a csókja ízét. A lány a szokásosnál idegesebb volt, apja és Cal azonban mindezt a közelgő esküvőnek tudta be.

- Csodálatos időnk van - mondogatta Joel az esküvő reggelén.

- Valóban csodálatos időnk van.

Susannah kelleetlenül beleharapott a pirítósba, s kibámult az ablakon. A meleg júniusi napon a kertészek az utolsó simításokat végezték a kerten, fehér szalago-

kat kötöttek a faágakra, virágcsokrokat raktak a hatalmas vázákba.

- Kaphatnék még egy kis kávé, drágám? - nézett fel Joel az újságból. Még ezen a reggelen is a saját kényelmére gondolt, s urasan szolgáltatotta ki magát.

Susannah rendkívül fáradt volt. Kiégettnek, öregnek, elhasználtként érezte magát.

Dél körül megérkezett az esküvőszervező, majd kettőkor a fodrász is befutott, és Susannah haját egyszerű kontyba rakta. Három óra körül a lány felvette fehér csipkeruháját, fejére egy kis kalapot tűzött.

- Az én kislányom - suttogta Joel, amikor Susannah lement a lépcsőn. - Az én tökéletes kislányom.

Felharsant a nászinduló, mely a ceremónia kezdetét jelentette. Cal mosolyogva figyelte, amint menyasszonya végighalad a széksorok között. A lelkipásztor megkezdte negédes beszédét. Susannah idegesen igazgatta a gyöngysorát. Miért nem tud levegőt venni? Miért olyan szoros a lánc?

Hirtelen egy pöfékelő motor zaja elnyomta a pap hangját. A vendégek forgolódtak, Cal összehúzta a szemöldökét, Susannah is körbepillantott. A lelkipásztor éppen hozzá fordult, amikor a lány felismerte a duruzsoló Harley hangját.

- Suzie!

Susannah megfordult, s meglátta közeledő férfit.

- Mi van? - kiáltotta. - Elfelejtettél meghívni? Gyerünk, Suzie, pattanj fel!

Susannah kezét a fülére tapasztotta.

- Menj el! Nem hallgatlak meg!

Sam azonban, aki fittyet hányt a felsőbb osztály illemszabályaira, s nem érdekelte a döbbsen figyelő esküvői sereglet, ismét elkiáltotta magát.

- Gyere velem, bébi - mondta, s meg sem hallotta Susannah könyörgését. - Hagyd itt ezt az egész kócerájt, és gyere velem!

Joel azonnal felpattant, és Susannah felé futott, hogy megmentse, megvédelmezze, Falcon Hillen tartsa a lányt, s visszavigye őt Calhoz. Susannah látta Cal rémült arcát. A nyakához kapott, a gyöngysor azonban elszakadt, s az apró szemek, mint a lány elveszett reményei, szétgurultak.

- Pattanj fel mögém, bébi, és gyere velem.

Susannah bizonytalan léptekkel megindult a férfi felé, pillanatokkal később azonban szinte repült a kerten át. Az egyik cipője leesett, s lerúgta a másikat is. A kicsi kalapot lefújta a fejről a szél, kontyba tűzött haja kibomlott. Paige csalódottan kiáltott, Joel pedig ordítva futott a lány után.

Sam Gamble rájuk vigyorgott, kinyújtotta a karját, s felsegítette Susannah-t a motorra. A lány felhúzta hosszú csipkeruháját, átdobta a lábát, és a nyeregbe pattant. Átkarolta a férfi derekát, a hátának simult, s átjárta a szabadság érzése. A motor nekiiramodott, s egy új élet felé repítette Susannah-t.

Nyolcadik fejezet

Az esküvő vendégei percekig döbbsenten álltak. Cal Theroux hirtelen kilépett közülük, utat tört magának, s eltűnt. Joel, miután a döbbsentből felocsúdott, anélkül, hogy körbenézett volna, eltűnt a házban.

Paige túlzottan kába volt ahhoz, hogy megmozduljon. A szél felkapta a nyaka köré tekert boát, az arcába fújta, a lány azonban semmit sem érzett. A világ számára megváltozott, minden felborult.

A fejét csóválta, s magyarázatot keresett tökéletesnek hitt nővére viselkedésére. Szemével követte a motor nyomát, s rájött, semmit sem tud a nővéréről. A gondolattól kirázta a hideg.

Susannah mindenkinek hazudott. Titkos életet élt, s titkos énjét senki előtt sem fedte fel. A hüvös tökéletesség csak látszat volt, melyet okos nővére hintett el a szemük előtt. Manipulálta az apjukat, s könnyedén elérte, hogy ő legyen a kedvenc lánya, húga pedig a kitalált.

A lány körbenézett, és szótlánul figyelte a sugdolózó vendégeket. Hirtelen felismerte, hogy eljött a pillanat, amire eddig várt. Egész addigi életében erre a lehetőségre várt, s most ki kellett használnia. Határozatlan léptekkel elindult a vendégek felé, összegyűjtötte az erejét, s hozzájuk lépett.

- Ne hagyjuk kárba veszni azt a sok finomságot. Menjünk a sátorba, s fogyasszuk el a vacsorát.

A meghívottak döbbenten meredtek a lányra.

- A nővérem óriási nyomás alatt volt az elmúlt időben, csak reménykedhetünk benne, hogy megkapja a szükséges segítséget.

Egy óra múlva a feje fájt a sok kérdéstől, elkészönt a vendégektől, s belépett a hatalmas házba. Az apját kereste, s mivel nem találta a földszinten, ezért felsietett a lépcsőkön. Bekukkantott Susannah szobájába. A nászútra becsomagolt bőröndök az ajtó előtt váraakoztak. Paige benézett az apja szobájába is, de Joel nem volt bent. Végül a ház végében, egy kis dolgozószobában találta meg a férfit. Joel az ablak előtt állt, s lánya esküvői partijának maradványait nézte.

Paige gyomra összerándult.

- Apa?

Az apja nyugodt tekintettel nézett rá, mintha semmi sem történt volna.

- Igen, Paige?

- Csak azt akartam tudni, minden rendben van-e.

- Természetesen. Miért is lenne másképp?

Az apja azonban sápadt volt, arcán mély barázdák jelentek meg. A férfi gyengesége hirtelen erőt adott a lánynak.

- Akarod, hogy keverjek neked egy italt?

Az apja egy pillanatig szótlanul bámult rá, majd alig észrevehetően bólintott.

- Igen, kérlek, az jó lenne - mondta a férfi. - És

Paige, nagyon ronda az a ruha. Miért nem veszel fel egy másikat?

Paige megtorpant, s dühbe gurult. Az annyira ismerős érzés azonban elszállt, amikor rájött, az apja nem küldi el, hanem azt akarja, hogy vele maradjon. Fordult a kocka. Susannah elment, s Paige nem lett többé kitaszított.

A lány pillanatok alatt döntött. Bement a nővére szobájába, átnézte a szekrényét, s öt perccel később már Susannah egyik vékony nyári ruhájában vitte be apjának az italt.

Susannah valamiért azt hitte, hogy Sam egy kis legénylakásban él. Arra nem volt felkészülve, hogy a férfi még mindig az anyjával lakik. A kis ház az ötvenes években épült, a festés már régen lekopott, a falak itt-ott megrepedtek.

- Nem ég a lámpa - bökött Sam a garázs felé. - Yank biztosan nincs itt.

- Yank is itt lakik? - kérdezte idegesen Susannah. Miért nem él Sam egyedül? Mit fog Susannah mondani az anyjának?

- Yanknek van egy kis lakása a város másik részén, anya pedig egy barátnőjével Las Vegasba ment. Egyedül vagyunk.

Susannah megkönnyebbülten követte a férfit a házba. Amikor Sam kinyitotta az ajtót, meghökkent. A lakás ocsmány volt. A padlót aranszínű rongyszőnyegek borították. Egy asztalkán színes kavicsokkal telerakott

akvárium volt, mellette egy kopott, vörösszínű kanapé állt. Sam felkapcsolta a lámpát. A szoba tele volt művirágokkal, a falon egy hatalmas olajfestmény lógott, mely Elvis Presley-t ábrázolta az egyik fehér flitteres fellépő ruhájában, mikrofonnal a kezében.

Susannah a férfira pillantott. Szeretett volna hozzábújni, a vállára hajtani a fejét, s elmondani neki, mennyire megérti őt. Sam, aki annyira szerette a szépet, élvezte a szépen tervezett dolgokat, bizonyára elviselhetetlennek tartotta, hogy ilyen helyen kellett élnie.

Susannah megkérdezte, hol van a fürdőszoba, s bezárkózott egy időre. Leült a kád szélére, levette szakadt harisnyáját, és a szemétkosárba dobta. Körbenézett a parányi, dohos szagú fürdőben. A WC felett egy kisebb Elvis kép lógott, a halacskákkal díszített csempe néhol repedezett volt. Kezet mosott, s anélkül, hogy a tükörbe nézett volna, kiment a folyosóra.

Samet a konyhában találta. A lány belebújt az aranyszínű, műanyag szandálba, mely Sam anyjáié volt, s leült az asztalhoz. Néhány pillanatig szótlanul bámulták egymást. Susannah szédült, amikor a férfi az ujjai közé vette a haját.

- Gyönyörű hajad van - suttopta, s lágyan végighúzta az ujját a lány ajkain.

A lány szaporábban szedte a levegőt. A férfi tüzes tekintete elárulta, szeretkezni akar a lánnyal. Susannah testében lángra gyúlt a szenvedély, azonban még nem készült fel. Eltolta magától a férfi kezét, s visszament a nappaliba. Szerette egyáltalán Samet? Susannah nem

is tudta, mi az a szerelem. Az apját szerette, mégis elhagyta. Talán az egész csak a szexről szólt. És ő mindent eldobott magától a szex kedvéért?

- Gyere ki velem a garázsba - mondta Sam, s hirtelen mögötte termett. - Szeretném, ha látnád, mit csinálunk. Most már te is a része leszel.

Sam a hátsó ajtóhoz vezette, s megállás nélkül beszélt.

- Megmondtam neked, Suzie, hogy beindul az üzlet. Múlt héten megrendelést kaptam negyven alaplagra. Negyvenre, érted? És ez csak a kezdet!

Joel Faulconer lányaként Susannah nagyobb megrendelésekhez szokott, s alig értette meg Sam elragadtatottságát, de lelkesen válaszolt.

- Ez csodálatos.

Sam a garázs felé mutatott, s büszkeséggel a hangjában folytatta.

- A garázsok szerencsét hoznak a Völgyben. Bill Hewlett és David Fackard egy garázsban indította be a Hewlett-Packardot, és mi is itt kezdjük. Emlékszel Steve Wozniakra? Megmutattam neked, amikor elvittelek a társaságba.

- Ő és a barátai egy önálló alaplapot készítenek, igaz? Valami gyümölcsről nevezték el.

Sam bólintott, és megállt a garázsajtó előtt.

- Steve Jobs szüleinek a garázsában dolgoznak. Woz egyszer mesélte, hogy Steve anyja ki-be rohangál a garázsban, mert ott tartják a mosógépet is - mesélte Sam, s vigyorogva kinyitotta az ajtót. - Yank még ennél is rosszabb helyzetben van.

Susannah megértette, miről beszélt a férfi. A hátsó rész közepén egy neonnal megvilágított munkaasztal állt, a polcokon elektromos szerkezetek sorakoztak, és egy kopott virágmintás kanapé. A garázs első részét gipszkarton falakkal választották le. Susannah benézett a keskeny ajtónyíláson, s több fodrászszéket, hajmosót, hajszárítót, a falakon aranykeretes tükröket látott.

- Az anyám fodrász. A kuncsaftokat az idősek otthonából busszal hozzák ide. Yank megőrül tőlük. Néha, amikor dolgozik, az öregasszonyok átkukucskálnak a falon, és kérdésekkel bombázzák - mesélte Sam vigyorogva. - De gyere, mutatni szeretnék neked valamit - mondta, s a garázs hátsó részébe vezette Susannah-t.

Az asztalon egy szétszerelt televízió, egy számítógép billentyűzettel és egy magnó volt. Sam felkapcsolta a lámpát, és összeszerelte a gépet, összedugta a csatlakozókat. A magnóba betett egy kazettát, és rövid idő múlva egy nagybetűkkel írott üzenet jelent meg a tv-képernyőn.

MI A NEVED?

- Gyerünk, válaszolj neki.

A lány habozva begépelte a nevét.

- Most nyomd meg ezt a gombot - utasította Sam.

HELLO, SUSANNAH. ÖRÜLÖK, HOGY
MEGISMERHETLEK. NEKEM MÉG NINCS NEVEM. VAN
VALAMI ÖTLETED?

- Nincs - írta Susannah. Meglepődött, hogy egy gép a nevéen szólította.

SAJNÁLOM. ENGEDD MEG, HOGY BEMUTAT-

KOZZAM. ÉN EGY 7319-ES MIKROPROCESSZOR VAGYOK, 8 KILOBÁJTOS MEMÓRIÁVAL. SZERETNÉL TÖBBET TUDNI RÓLAM?

- Igen - írta Susannah, s a gép egyéb technikai információkat is megadott. A lány meglepődött, amikor nekiszegezte a kérdést.

MI A NEMED, SUSANNAH? NŐ VAGY FÉRFI?

- Nő - pötyögte be.

CSINOS VAGY? - kérdezte a gép.

Sam átnyúlt Susannah válla felett, és beírta: - Igen.

ÁGYBA BÚJNÁL VELEM?

Susannah aznap először mosolygott. - Ennek a gépnek pizskos a fantáziája.

- Ne engem hibáztass, nem én programoztam.

Susannah hangosan nevetett, s beírta: - Nem.

KÁR - válaszolta a gép. - SOHASEM VOLT SZERENCSEM A NŐKNÉL. TALÁN A MIKROPROCESZ-SZOROM TÚL KICSI.

- Mit tett volna a gép, ha igennel válaszolok? - kérdezte nevetve.

Sam lágyan cirógatta Susannah hátát.

- Megkért volna, hogy állj fel, és vedd le a ruhádat.

A lány megremegett, nem mozdult. A férfi keze felcsúszott, s a nyakát cirógatta, miközben más képeket mutatott a számítógépen. Hirtelen megragadta a kezét, s visszavezette a lányt a házba.

- Ül le, nézek valami vacsorát - Sam benyitott a hűtőbe, s kivett egy kólát. Becsapta az ajtót, nekitámaszkodott, pillantásával szinte levetkőztette Susannah-t.

- Sok kólát iszol - mondta a lány, s elfordította a fejét.

- Igen, akkor szoktam rá, amikor abbahagytam a füvezést - Sam közben benézett egy szekrénybe, levett a polcról egy fél kenyeret, egy üveg mogyoróvaját és mézet. Tányérokat tett az asztalra, és Susannah mellé ült. - Más dolgok is járnak az agyamban.

- Éspedig mi? - Úristen, milyen hülye kérdés. Sam a szexre gondolt. Szexre Susannah-val.

Sam egy csepp mézet nyomott az ujjára, lenyalta, s kihívóan nézett a lányra. - Nem találod ki?

Susannah-t átjárta a vágy, s nem tudott parancsolni a testének. Megpróbált felállni, de meg sem tudott mozdulni. Sam lassan felé nyúlt, s kigombolta a menyasszonyi ruha apró selyembevonatú gombjait. A lány lélegzet-visszafojtva figyelte a férfi kezét.

Sam csak akkor állt meg egy pillanatra, amikor a ruhát lecsúsztatta a lány vállain egészen a derekáig. Élvezettel simította meg a lány selymes bőrét, s megkereste a melltartó csatját, de nem nyitotta ki azonnal.

- Félsz? - kérdezte suttogva. Susannah megrémült, ajkai kiszáradtak.

- Nem, nem. Természetesen nem - dadogta. - Ne légy nevetséges!

- Talán félned kellene, mert el sem tudod képzelni, bébi, mit akarok veled csinálni - mondta, s ujjáival Susannah melleit cirógatta.

Susannah rettegését elnyomta a vágy, mely megtöltötte testét, és szinte eszét vette. Csináld! - akarta kiáltani. - Kérlek, csináld!

Sam felkapta a mézes üveget, és Susannah szájához emelte. Egy cseppet a lány ajkára ejtett, s mielőtt lecseppent volna, odahajolt, és lenyalta.

- Szeretem a mézet - suttogta, miközben nyelvével körbeszántotta a lány ajkait. Susannah megremegett, becsukta a szemét, és elvesztette az önuralmát. - Szereted a mézet? - motyogta a férfi alig hallhatóan.

- Ó, igen, nagyon.

Sam kicsatolta Susannah melltartóját, és élvezettel nézegette a lány formás kebleit. Kezébe vette a mézes üveget. A gyönyörű mellekre cseppentett, s lenyalta. Susannah elalélt, majd fokozatosan észhez tért. Mindig jó kislány volt, most azonban eszt veszttette a gyönyörtől. Amikor a férfi mélyen belehatolt, megismerte az ismeretlent, s többé nem akarta elengedni.

Kilencedik fejezet

A ház többi helyiségével ellentétben Sam hálósobája nagyon sivár volt. A szoba közepén egy antik láda állt, az egyszerű könyvespolcon jó minőségű sztereó berendezés volt. A csupasz falakat fehérre festették. Az egyetlen berendezési tárgy a hatalmas ágy volt.

Susannah mozdulatlanul feküdt a franciaágyban. Agya folyamatosan zakatolt, megállás nélkül arra gondolt, mi vár rá ezek után. A világ számára megváltozott, minden a feje tetejére állt. Nem volt pénze, ruhája, a bankszámláját apja már reggel zárolni fogja. Susannah ismerte az apját, és tudta, Joel sohasem fogja megérteni, megbocsátani, amit a lánya tett. Ránézett a férfitra, aki miatt mindent feladott. Sam még álmában is hadakozott valamivel. Ajkait összeszorította, homlokát barázdák mélyítették. A lány csak nézte a férfit, aki miatt az élete megváltozott, és hihetetlennek tartotta, ami köztük történt. Úgy szeretkeztek, mintha már évezredek óta ismerték volna egymást. Az erő, amely egyesítette őket, minden képzeletet felülmúlt. Susannah sokszor álmodozott már a szenvedélyről, s Sam mellett, életében először nem kellett szégyenkeznie tüzes természete miatt. A lány olyan ajándékot kapott a férfitől, mely után már régen vágyakozott.

Sam megmozdult, s a lány felé nyúlt. Lustán kinyitotta a szemét, és Susannah nevét suttogta. A lány akkor már tudta, hogy egyszerű vágyakozásnál többet érez a férfi iránt. Amikor először találkoztak, már akkor megváltozott benne valami. Teljes szívéből szerette a férfit, vadsága, fiatalsága, szenvedélyessége erőt adott neki.

Susannah Sam felé fordult, és megérintette a fülében lógó ezüstkarikát. Pár perc múlva ismét szeretkeztek.

Az ágy üres volt, amikor Susannah felébredt. Talált egy pólót, egy farmerszoknyát az ágy végében, melyet Sam neki készített oda. Belebújt a ruhákba, és a konyhába ment, de Samet nem találta ott. A garázs ajtaja nyitva volt, és Susannah az ablakon keresztül látta, amint Sam a munkaasztal fölé görnyedt. Szeretett volna utána szaladni, de inkább a telefonért nyúlt, s remegő ujjakkal pötyögte be a Falcon Hill-i ház számát. A vonal foglalt volt, és Susannah megkönnyebbülten tette vissza a kagylót. Ivott egy kis pohár narancslevet, és kiment a garázsba. A távolban a vasárnapi misére hívó harangok hangját elnyomta a kocsifelhajtóra kanyarodó öreg Duster zajos csattogása. Az autó hangos fékezéssel megállt, Yank Yankowski kipattant, és Susannah felé indult. A férfi haja kócos volt, tekintete a távolba meredt.

- Hello - mondta Susannah, és a közeledő férfi felé nyújtotta a kezét. - Azt hiszem, még nem mutatkoztunk be egymásnak. Susannah Faulconer vagyok.

Yank elsietett Susannah mellett. A lány megfordult, és figyelte, amint a férfi eltűnik a garázsban. Az egyik zoknija kék, a másik fehér volt. A lány mosolyogva indult a garázs felé: még életében nem látott ilyen furcsa szerzetet, aki ennyire elmerült volna a gondolataiban.

- Yank kitalált egy új játékot, Suzie - kiáltotta csodálattal a hangjában Sam, miután észrevette, hogy Susannah mögöttük áll. - Gyere ide, és nézd meg. Nagyon jó! Neked is játszaniod kell!

Pillanatokkal később Susannah a gép előtt ült, és száguldó célpontokra lövöldözött, miközben a két férfi egymás szavába vágott, és utasította a lányt.

- A másik irányba - kiáltotta Yank. - Balra menj!

- Ott, igen, ott - kiáltott Susannah. - Elkaptam egyet.

- Vigyázz! Ki fognak löni!

A játék nem volt egyéb egyszerű szórakozásnál, és Susannah nem értette, Sam miért volt egy haszontalan játék megszállottja.

- Engedj oda, én is játszani akarok - mondta Sam.

- Egy perc, csak még egy utolsó menetet - intette le a lány.

Végül Yank elvette tőlük a játékot, hogy Sam segítségével tökéletesítse a programot. Susannah visszament a házba, és ismét tárcsázta Falcon Hill számát. A vonal foglalt volt, és többszöri próbálkozás után rájött, hogy félretették a kagylót. Felhívta Calt, de csak az üzenetrögzítője válaszolt. Rövid habozás után leült, és levelet írt a férfinak, melyben bocsánatot kért tőle.

Estefelé Sam bement a házba, és megkereste Susannah-t. Átölelte a lányt, és csillogó szemmel isteníttette Yank munkáját.

- Megváltoztatjuk a világot, Suzie. Te és én, együtt. Hatalmat adunk az átlagemberek kezébe.

Susannah összerezzen.

- Nem tudom, akarok-e akkora hatalmat.

- Csak azért, mert a saját árnyéktól is megijedsz - mondta csendesén. - Tudod, mit ad majd neked Yank gépe? Tudod? - kérdezte a férfi. - Bátorságot fog adni, Susannah, bátorságot.

- Mint a gyáva oroszlának az Ózban? - kérdezte nevetve Susannah.

- Igen, mint az oroszlának.

- Nem hiszem, hogy a gép bátrabbá tehet.

- Ez a gép bátrabbá tesz, hidd el. De szörnyen akarnod kell, Suzie - Sam felemelte a hangját, hogy nagyobb nyomatékot szerezzen a szavainak. - A megrendelés a negyven alaplapra nemcsak azt jelenti, hogy az üzlet beindult, hanem azt is, hogy felmérhetjük a képességeinket. Később több megrendelést kell szereznünk, tehát hirdetniünk kell magunkat.

Sam tervei annyira valószínűtlennek tűntek.

- Az alkatrészek nagyon drágák - mondta Susannah. - Mennyibe fog kerülni a negyven alaplap?

- Ha sikerül jó áron beszerezni, akkor tizenkétezerbe.

- És van tizenkétezer dollárod? - kérdezte ironikusan Susannah.

- Yank és én már összegyűjtöttünk kétezer dollárt, az egyik haverom felajánlott nyolcszázötvenet a sztereóért. Ennyi van.

Sam háromezer dollárral a zsebében akarta meghódítani a világot. Susannah szerette a férfit, ezért palástolta a meglepettségét.

- Próbáltad már a bankokat?

- A bankok elmehetnek a francba. Be vannak szarva, minden újtól megijednek. Hatalmas nagy marhák.

- Akkor most mit fogsz csinálni?

- Vagyis mit fogunk csinálni, igaz? Te is benne vagy, nem? Vagy azt tervezed, hogy visszarohansz apucihoz és Calvinhoz?

- Ez nem tisztességes - Susannah hangja remegett.

- Szarok a tisztességre. Tudni akarom. Benne vagy?

- Szeretnék veled lenni, Sam.

- Én nem erről beszélek.

A férfi sarokba szorította Susannah-t, a lány megijedt.

- Egy fillérem sincs - mondta halkan Susannah. - Ha számítottál volna rá, akkor tudnod kell, hogy nem segíthetek. Az apám irányítja a pénzügyeket.

- Nem kell a pénzed - felelte dühösen Sam. - Az istenit! Hát ezt gondoltad? Hogy csak a pénzed miatt kellesz?

- Nem, természetesen nem - hazudott Susannah, holott valóban azt gondolta. - Nincs semmim, Sam. Nincs ruhám, nincs pénzem, nincs hol laknom.

- Kit érdekel? Szerzünk neked ruhát, és itt maradsz velem. Csak azt szeretném megtudni, hogy benne vagy-e?

- Már mondtam. Veled akarok lenni.

- Akkor nem lehetsz velem, ha nem vagy részese a munkámnak.

Susannah habozott. Mit mondjon? Határozott, gyakorlatias ember volt, most azonban önmagán sem tudott kiigazodni.

- Ez nem ilyen egyszerű, Sam - bökte ki a lány, s elfordította a fejét.

- Egy nagy szart, Suzie - kiáltotta Sam, s elkapta a lány karját.

- Hallgass meg. Egy új világ küszöbén élünk, hát nem érzed? A régi módszerek nem működnek többé. Az emberek irányítani akarnak, hatalmat a kezükbe. Ez a jövő, Suzie, és nekünk ki kell használnunk a lehetőséget. Érted már? - mondta, a kezébe vette Susannah arcát, és megcirógatta a lányt. Susannah érezte a férfi erejét, határozottságát, és tudta, hogy elveszett.

- Még gondolkoznom kell. Holnap, amíg dolgozol, majd gondolkozom rajta.

- Nem fogok holnap dolgozni.

- Miért nem?

- Kiléptem, Suzie, és teljes erőbedobással a cégünkre koncentrálok.

- Otthagytad a munkahelyedet?

- Igen, még a múlt héten. Na, hogyan döntöttél? Benne vagy?

- Nem tudom, időre van szükségem.

- Én most akarom tudni, Suzie. Dönts el! Benne vagy?

Susannah úgy érezte, mintha évtizedekkel idősebb lenne Samnél. Sokkal tapasztaltabb volt a férfinál, számtalan üzleti megbeszélésen vett már részt, és látta, mennyire nehéz a piacra bekerülni. Minden, amit Susannah a születése napjától tanult, arra ösztönözte, hogy ne segítsen Samnek, hanem meneküljön vissza az apjához, és a bocsánatáért esedezzen.

Susannah azonban szerette Samet. A férfi szenvedélyessége mélyen eltemetett érzéseket hozott a felszínre, s valamit lángra lobbantott a lányban. Az apró szikra arra ösztönözte Susannah-t, hogy bárhová kövesse a férfit.

A lány végül remegő hangon szólalt meg.

- Benne vagyok.

Tizedik fejezet

Néhány nappal később Susannah Yank öreg autójával Falcon Hill felé tartott. A felső kategóriás autókhoz szokott lány az öreg járgány minden pöfékelésénél összerezzen. El sem tudta képzelni, hogy egy autó ilyen hangokat adhat ki. Eszébe jutott, hogy az autóra hivatkozik, és visszafordul. Aztán arra gondolt, Sam biztosan gyáva nyúlnak tartaná, ha a holmijai nélkül térne vissza. A lány egyre nehezebben viselte, hogy nem voltak vele a megszokott tárgyai, ezért is kellett hazamennie. Szüksége volt a ruháira, az olvasószemüvegére, a fontosabb könyveire.

Csütörtök reggel volt, a fűszeres ilyenkor szokta házhoz szállítani a megrendelést, a hatalmas kapukat nyitva találta. A felhajtóra kanyarodott, s eszébe jutott a vasárnapi újság cikke, melyben az elmaradt esküvőjéről és a botrányról írtak. Aznap reggel újra megpróbálta felhívni az apját az irodában, a titkárnő azonban lerázta.

Leállította az autót, és bekopogott az ajtón. Ismerős nyitotta ki az ajtót.

- Paige?

- Nahát, a menyasszony, aki elszökött a saját esküvőjéről.

Susannah megdöbbsen, amikor megpillantotta a hú-

gát. A lány nem a megszokott kék farmert, hanem a nővére egyik selyemruháját viselte, a fülében arany fülbevaló csillogott. Susannah az apjától kapta ajándékba, amikor befejezte a középiskolát.

- Nem tudom elhinni, hogy visszajöttél - vigyorgott Paige.

- Mit csinálsz itt? - kérdezte Susannah.

- Falcon Hill az én otthonom is. Vagy már elfelejtetted? - Paige cinikus volt, s önelégült vigyorral nézett a kopott Dusterre, amivel Susannah érkezett.

- Egyszerűen csak meglepődtem. Apa itthon van?

- Nincs, de meghagyta, hogy ebben a házban nem szabad kiejteni a neved. Kitagad a végrendeletéből, és azt hiszem, azon is elgondolkozott, hogy hivatalosan lemond az apaságról.

Susannah tudta, hogy az apja haragudni fog rá, de erre nem számított. Megköszöri a torkát, s halkán megkérdezte:

- És Cal? Vele mi történt? Hogy van?

- Ó, nagyszerűen! Igaz, nyilvánosan megszégyenítetted, és mindenki előtt nevetségessé tetted. Kész csoda, hogy az újságok nem csináltak nagyobb ügyet az egészből. Egyébként nagyon érdekes, mert mindenki megszokta már, hogy nem vagy itt. Sőt. Olyan, mintha sohasem léteztél volna.

Susannah nem akart többet hallani, így is elég bűnösnek érezte magát. Megpróbálta félretolni a húgát, Paige azonban elállta az útját.

- Nem jöhetsz be, Susannah. Apa megtiltotta.

- Nevetséges. Szükségem van a dolgaimra.

- Talán akkor kellett volna erre gondolnod, amikor leléptél a szeretőddel. Azt gondoltam, hogy te még szűz vagy, Susannah. Hát nem örület? Azt hittem, ismerlek, de az én nővérem nem szökött volna el a saját esküvőjéről egy örült motorossal.

- Hidd el, nem bírtam tovább - magyarázta Susannah. - Szerettem apát, de úgy éreztem, megőrülök. Calról nem is beszélve. Csak huszonöt éves vagyok, mégis úgy éreztem, mintha kétszer annyi lennék. Nem reméltem, hogy elfogadják, amit tettem, de azt hittem, te megértesz.

- Nem értek én semmit, csak annyit tudok, hogy a tökéletes Susannah már nem tökéletes többé. Először az életemben apa engem is tart valamire. Beszélget velem a vacsora közben, elmeséli a napját, és egyáltalán nem hiányzol neki, Susannah.

Susannah megdöbbszent húga szavai hallatán. Nem tudta, hogy Paige ennyire gyűlöli őt.

- Hiszen testvérek vagyunk - mondta Susannah. - Én mindig is odafigyeltem rád.

- Csak féltestvérek vagyunk. És nem csak te vagy nagylelkű - Paige megvetően nézett rá. - Várj meg itt, összeszedem a holmidat, és kihozom neked.

Paige eltűnt, majd rövid idő múlva két reklámtáskát nyomott Susannah kezébe. A táskákban benne volt Susannah szemüvege, jogosítványa, és néhány ruhája a rosszabbak közül. Paige nem adta oda az ékszereit, a kedvenc ruháit, semmit, ami értékesebb volt.

Susannah visszament a Gamble házba, bepakolta a ruhákat Sam szekrényébe, és megkísérelte elfelejteni Paige bosszúszomját.

Miközben az alaplapok készültek, Sam megpróbált felhajtani némi pénzt. Susannah a szabad idejét a helyi könyvtárba töltötte, és bújt a cégalapítással kapcsolatos könyveket. Hamarosan felfedezte, hogy minden reménytelen. Nincs pénzük, a terméküknek nincs piaca, nincs tapasztalatuk, és egyiküknek sem volt diplomája. Esténként elnyújtózott a virágmintás kanapén, és mindent elolvasott. Ha a fiúknak segítségre volt szükségük, kiment a garázsba.

- Add ide azt a pulóvert, Sam - mondta Yank Susannah-nak. - Sam, kapcsold fel a villanyt - szólt újra hozzá.

Susannah eleinte kijavította a férfit, majd amikor Yank üveges tekintetbe nézett, rájött, felesleges. A férfi fel sem fogta, hogy Susannah létezik.

Újabb hét telt el. Az áramkörök lassan elkészültek, ki kellett fizetniük. Susannah azonban nem tudta, honnan szerzik meg a hiányzó néhány ezer dollárt. A szállítók nem adtak nekik hitelt, a bankok pedig szóba sem álltak velük.

- Idióták - panaszkodott Sam Susannah-nak.

Már elmúlt éjfél, és Susannah fáradt volt, mégis próbálta elmagyarázni a helyzetet a férfinak.

- Sam, nem várhatod, hogy kölcsönadjanak neked - mondta kedvesen. - Nem tudsz biztosítékot adni nekik, és ha rád néznek, rögtön látják, hogy egy vad motoros vagy.

Sam idegesen beletúrt a hajába.

- Ne gyere újra ezzel a szarral, rendben van? Nem vagyok abban a hangulatban.

- Azt hiszem, fontos, hogy tisztában legyünk a valósággal. A világ nem úgy működik, ahogy te gondolod.

- Hogy érted ezt?

- Úgy értem, nagyon számít a megjelenés. Én szeretem, ahogy öltözködsz, szeretem a hajadat, de a keményfejű üzletemberek nem olyanok, mint én.

- Szart se számít a megjelenés, Susannah - Sam arca kipirult a dühtől. - A minőség a fontos, a kemény munka. Csak az számít - mondta nyomatékosan a férfi. - Tudod, tényleg kezdesz kiakasztani. Egy rohadt nagy sznob vagy, Suzie. Ha mielőtt az üzletről beszélsz, megnézed, milyen ruhát hord a tárgyalópartner, az a te dolgod. Azt azonban ne várd tőlem, hogy én is ilyen legyek.

- Sam, ezek a chipek nem működnek - szólt közbe Yank, és Sam odalépett, hogy segítsen neki.

Susannah boldog volt, hogy megszabadulhat. Felkapta a könyvét, és beszaladt a házba. Belebújt a köntösébe, és a fürdőszobába ment. Mielőbb szeretett volna lefeküdni, hogy elkerülje a vitát Sammel, aki, ellentétben az apjával és Callal, nyíltan kifejezte ellenvetéseit.

- Mi a fenét csinálsz? - kérdezte Sam, amikor dühösen feltépte a fürdő ajtaját.

- Elfáradtam - dadogott Susannah. - Csak le akartam feküdni.

- Egy frászt. Éppen egy vita kellős közepén vagyunk, és te el akarsz menekülni? - kérdezte, és benyomult az apró helyiségbe.

- A vitatkozás semmit sem old meg - védekezett Susannah. - Nem akarok veled veszekedni.

- Miért nem? - Sam kihívóan nézett a lányra. - Attól félsz, hogy veszítesz?

- Nem szeretek vitatkozni. Gyűlölöm a konfliktusokat.

- Seggfej vagy.

Susannah megdöbbsent. Ezt nem érdemelte meg. Szerette Samet, és a férfinak nem volt joga rátámadni. A harag, mely kitörni akart belőle, megijesztett a lányt, s nem tudott megbirkózni vele. El akart menekülni, ki az apró fürdőből, mielőtt valami szörnyű dolog történne. Az ajtóhoz ment, de Sam visszatartotta.

- Megijedsz a saját árnyéktól? - kérdezte dühösen.

- Engedj el! - kiáltotta a lány.

- Nem, nem szeretem a gyáva nyulakat.

- Menj a pokolba, Sam! Nem csinálhatod ezt velem. Nem érdemlem meg! Nem hagyom magam!

- Jobb! - nevetett a férfi -, sokkal jobb! - megcsókolta a lányt.

Susannah levegő után kapkodott. Megpróbálta ellökni magától a férfit, de Sam erősen tartotta, és a falnak nyomta. A lány hiába hadakozott, nem tudott ellenállni. Egyszeriben különös érzés kerítette hatalmába, mely lángra lobbantotta, s belülről égette Susannah-t. Sam felemelte, a mosdókagyló szélére ültette, szétnyitotta a

lány lábait, és közéjük állt. A lány átkulcsolta a férfi derekát, s kéjesen felnyögött, amikor Sam belehatolt.

Késő éjszaka volt, amikor Susannah felébredt. Sam békésen aludt mellette. Nem akarta felébreszteni, ezért meztelenül kiosont a konyhába. A kis neonlámpa megvilágította a kopott szekrényt. Kinyitotta, és kivett egy poharat. Abban a pillanatban kinyílt a hátsó ajtó. Susannah összerezzent, és rémülten figyelte, amint Yank belépett a házba. Mi a fenét csinál itt hajnali háromkor? - gondolta Susannah, s megpróbálta eltakarni meztelen testét. Yank elment a lány mellett, azonban nem vette észre. Kitérta a hűtő ajtaját, s hirtelen fény töltötte meg a konyhát. Susannah felkapott egy edényfogó kesztyűt, s mint egy fügefalevelet, maga elé tartotta. Nevetségesnek érezte magát. Merészen arra gondolt, hogy kisurran a hátsó ajtón, és elrejtőzik a ház mögött, de hamar elvetette az ötletet. Attól félt, hogy Yank esetleg kizárja a házból.

Yank hirtelen megfordult, Susannah hátralépett, s belerúgott a szekrénybe. A síri csendben visszhangzott a halk puffanás. Yank kifejezéstelen arccal bámult maga elé, de Susannah biztos volt abban, hogy észrevette. Magához szorította a kesztyűt, a másik kezével megpróbálta eltakarni a melleit, s közben azon járt az agya, mit mondjon. Yank azonban csak szótlanul meredt rá. Csinálnia kell valamit, gondolta Susannah, és lassan a nappali felé hátrált. Amikor elhaladt a tűzhely előtt, eltakarta a lámpafényt, s megpillantotta a férfi zavarodott és megdöbbszent tekintetét.

Susannah meglepődött, és nem mozdult. A férfira meredt. Még soha életében nem látott ennyire összezavarodott, kifejezésten szempárt. Bizonytalanul lépett egyet, Yank azonban meg sem mozdult. Annyira elmerült a gondolataiban, hogy nem vette észre az előtte álló meztelen nőt. Susannah lassan leeresztette a kesztyűt, és visszatartotta a nevetést. Nesztelenül a fürdőszobába szaladt, és magára zárta az ajtót. Lehuppant a kád szélére, és kitört belőle a nevetés.

Yank még mindig mozdulatlanul állt a hűtő ajtaja előtt, és maga elé meredt. A szemei azonban megváltoztak, s minden idegszálával Susannah Faulconer meztelen testének látványát igyekezett feldolgozni, s elraktározni agyának védett rejtekeiben.

Bár nem aludt jól, Susannah korán, telve energiával ébredt fel. A hajnali konyhai jelenet szórakoztatta, a vitában aratott kis győzelme pedig erőt adott neki. Rájött, hogy az a nő, aki megállja a helyét Sam Gamble-lel szemben, bármire képes lehet.

Sam szokatlanul szótlan volt, amikor nyolc után megjelent a konyhában.

- Miért vagy így kiöltözve? - kérdezte. Susannah aprókockás kosztümöt viselt, a haját gondosan összetűzte néhány csattal.

- Megpróbáltunk pénzt szerezni a te módszered szerint - mondta. - Most szeretném megpróbálni az; enyém szerint.

A Spectra Elektronikai Raktárház olyan hely volt, ahová a nők többsége be sem tette a lábát. A lerobbant épületben elektronikai berendezéseket halmoztak fel, a földön mindenfelé számarfüles katalógusok heverték, az üres dobozokat egymás hegyére-hátára dobálták. A hatalmas teremben cigarettaszag terjengett.

- Hello, Sam. Hogy s mint? - üdvözölte őket az ütött-kopott pult mögül egy férfi.

- Kösz, jól, Carl. És te?

- Nem panaszkodhatom - felelte Carl, és az előtte lévő számlákra meredt. Sam nem volt elég fontos vásárló ahhoz, hogy többet pazaroljon rá az idejéből.

Sam Susannah-ra nézett. A lány mozdulatlan maradt, s a férfi egy vállrándítással jelezte, hogy gyávának tartja a lányt. Susannah minden erejét összeszedte, s a pult felé indult. Carl csodálkozó tekintettel pillantott rá. Nem volt mindennapos látvány a koszos raktárban egy Chanel kosztümöt viselő nő.

- A nevem Faulconer - mondta határozottan. - Susannah Faulconer, Sam, üzlettársa - tette hozzá, s egy halványpiros névjegykártyát nyomott Carl kezébe, melyen a SYSVAL felirat ékeskedett. Rimánkodott, hogy ne legyen nedves a festék.

SysVal a „Sam, Yank és Susannah a Völgyben” rövidítése volt. Amikor aznap reggel elhatározták, hogy névjegyet készíttetnek, perceként vitatkoztak a vállalkozás nevééről, végül Susannah győzött.

- Faulconer? - kérdezte Carl, és megnézte a kártyát. - Van valami köze az FBT-hez?

- Joel Faulconer az apám - mondta-, de most nem az FBT-t képviselem. Sam mondta, hogy maga a legjobb a szakmában, és én bízom az ítélőképességében.

- Mindent megteszünk - mondta mosolyogva Carl. Örült a nő dicséretének. - Már tíz éve a piacon vagyunk, és a völgyben ez nagy időnek számít - s hosszan beszámolt eddigi sikereiről, üzleti partnereiről. - Megkínálhatom egy kávéval Miss Faulconer? - kérdezte a lányt.

- Köszönöm, de rohannom kell. Van egy másik megbeszélésem is - mondta -, s engedje meg, hogy gyorsan a lényegre térjek. Régi tervem, hogy az FBT szárnyain kívül lévő kisebb vállalatok fejlődését segítsem. Amikor Sam megmutatta nekem a számítógépet, melyet a társa tervezett, rájöttem, hogy ezt kerestem.

- Sam jó gyerek - mondta Carl. - Nagyon jó ötletei vannak.

- Én is így gondolom - helyeselt a lány. - Éppen ezért vagyok itt. Új beszállítókat keresünk a vállalkozáshoz. Hisszük, hogy ez az új számítógép a kulcs a jövőhöz, s én úgy határoztam, hogy minden energiámat a SysVal-be fektetem.

- Boldogan segítek, ha tudok.

- Rendben van. Szeretnék megbizonyosodni arról, hogy Sam mindent megkap, amire szüksége van.

- Természetesen - felelte Carl elragadtatva.

- És nagyon fontos az idő. Az alkatrészekre azonnal szükségünk van.

- Megértem.

Susannah kezét nyújtott, és erősen megszorította Carl kezét. - Tudom, hogy nagyon elfoglalt - mondta -, nem is rabolom tovább az idejét. A névjegykártyán megtalálja a címet, oda küldje a számlát. Harminc napos határidővel fizetünk.

Carl meglepődött. - Ha új vállalattal kötünk üzletet, első alkalommal mindig előre kérjük a fizetést.

Susannah számított erre, s felkészült a válasszal. - Előre? A könyvelőim biztosan meg fognak örülni. Tudhattam volna, hogy ez probléma lesz - mondta, megfordult, és Samhez lépett. - Sam, tudom, hogy szeretted volna itt beszerezni az alkatrészeket, de attól tartok, nem fog menni. Be kell látnod, hogy ez számtalan nehézséget fog okozni nekem.

Sam zavartan nézett rá. - Az árak itt a legjobbak - mondta. - Máshol biztosan többet kellene fizetni.

Susannah megrántotta a vállát. - Nem csak az árak számítanak. A nagyobb beszállítók jobban tudnak alkalmazkodni a mi könyvelési szisztémánkhoz. A rendelésünk annyira kicsi...

- Nos, Miss Faulconer, biztos vagyok benne, hogy találunk megoldást - mondta Carl, s hozzájuk lépett.

- Már így is késésben vagyok. Igazán nem tudom...

- Ne aggódjon, megoldjuk - ismételte Carl. - Harminc nap megfelelő lesz.

- Biztos benne? Nem akarok kellemetlenséget okozni.

- Minden rendben lesz - bizonygatta Carl - Menjen el nyugodtan a megbeszélésre, addig Sammel összeállítjuk a megrendelését.

Susannah ujjongva a levegőbe szeretett volna ugrani, átölelni Carl-t, s megköszönni neki. Ehelyett Carlra mosolygott, s kísértelt a dohos raktárépületből. Magában megfogadta, hogy mindent

megtesz annak érdekében, hogy időben kifizesse a férfinak a megrendelést. Lehet, hogy füllentett neki, de becsapni nem akarta.

Tizenegyedik fejezet

Aznap este Angela Gamble hangos csörömpöléssel toppant be a garázsba. - Sammy, drágám! Hazajöttem - kiáltotta, s átölelte a fiát.

- Szia, anya - dünnyögte Sam, s kihámozta magát az ölelésből.

Angela hatalmas pusztát nyomott az arcára, s mosolyogva paskolta meg. - Ezt azért, mert bizonyára sok csetepatéba keveredtél, amíg távol voltam. - Anélkül, hogy levegőt vett volna, Yankhez lépett, s megragadta a kezét. - Szervusz, drágám. Hiányoztam?

Yank zavartan pislogott, és Susannah csodálkozva figyelte, amint elmosolyodott. - Szia, Angela.

A csinos, negyvenkét éves asszony lábujjhegyre állt, és megcsókolta Yank arcát. - Ezt azért kapod, mert nem kerültél bajba, amíg nem voltam itthon.

Angela Susannah-hoz fordult.

- Szia, kedvesem. Angela Gamble vagyok. Te vagy Sammy új barátnője?

Susannah udvariasan a kezét nyújtotta, és bemutatkozott az asszonynak. Angela kíváncsian mérte végig a lányt.

- Olyan ismerős vagy nekem. Sammy, miért olyan ismerős nekem?

- Hasonlít az egyik színésznőhöz, akit abban a sorozatban láttunk néhány hónapja - dörmögte Sam, s fel sem nézett a munkából.

- Nem, nem hiszem. A hajad ismerős. Sohasem felejttem el a frizurákat. Nem sok nő viseli még mindig kontyban a haját.

- Nem mindig hordom így. Előfordul, hogy leengedem - mondta zavartan Susannah.

- Ha a helyedben lennék, kedvesem, elől egy picit rövidebbre vágatnám, éppen hogy takarná a szememet, de hátul hosszúra hagyánám. Nem néznél ki ennyire kócosnak.

- Meg fogom gondolni - mondta Susannah. Nem haragudott, Angela jószándékkal adott neki tanácsot.

- Mit is mondtál? Mi a vezetéknéved?

- Faulconer - mondta Susannah zavartan. Angela elgondolkozott, majd nagyot kiáltott. - Nem hiszem el! Olvastam rólad egy cikket az újságban. Te valami nagyágyúnak vagy a lánya, aki megszökött a saját esküvőjéről. Úristen! Sammy, tudod ki ez? Ő Susannah Faulconer. Valami fontos emberhez készült hozzámenni, amikor a ceremónia közepén egy Harleyn megjelent egy másik srác, és... - hirtelen elakadt a szava, felhúzta a szemöldökét, és Samre nézett. - Édes istenem - mondta, s levegőért kapkodott. - Édes istenem, hiszen te voltál az! Tudhattam volna! Már akkor, amikor a cikket olvastam. Olyan vagy, mint az öreged. Istenem, de jó lenne, ha egyszer elmesélhetném neki.

Sam megmerevedett, de elengedte a füle mellett anyja megjegyzését.

- Susannah itt fog lakni egy ideig.

- Természetesen, drágám! Nagyszerű ötlet. Ha tudtam volna, már a múlt héten hazajöttem volna. Tudod, Vegas unalmas, amikor Elvis nem lép fel. Ehelyett végig kellett hallgatnom Audrey sirámain arról, hogy Elvis mennyire elhízott. Kit érdekel? Akkor is ő a király!

Sam türelmetlenül a szavába vágott.

- Nem készítenél nekünk spagettit? Tudom, már elég késő van, de megéheztünk.

- Dehogynem, drágám. Már megyek is - Susannah-hoz lépett, és megölelte a lányt. - Addig maradsz, drágám, amíg akarsz. És ha valami gondod lenne Sammel, beszéljük meg. ígérem, titokban tartom - mosolygott Angela, és kisietett a garázsból.

Susannah, annak ellenére, hogy Angela nem fejezte ki rosszallását, a következő éjszakára átköltözött a vendégszobába. Másnap reggel a két nő a konyhában futott össze.

- Gyere, kedvesem - mondta Angela. - Csináljunk valamit azzal a konttyal - és Susannah tiltakozása ellenére kirángatta a lányt a garázsba, s az egyik székbe ültette. Miközben megállás nélkül csicssergett, gyakorlott mozdulatokkal igazgatta a lány haját. Vállig érőre vágta Susannah hosszú haját, s eltüntette a korábban a nyaka köré tekeredő fürtöket.

Sam megfordult az ágyban, és Susannah után tapogatott. Csalódottan felnyögött, amikor a lányt nem találta maga mellett. Nem szerette, ha Susannah hamarabb felkel és kisurran a szobából. Reggelente érezni

akarta a lány illatát, becézgetni, cirógatni gyönyörű testét. Kimászott az ágyból, lezuhanyozott, és a garázsba ment, ahol a fodrászszalonban megtalálta a lányt. Susannah és Angela áhítattal vizsgálgatták a lány új frizuráját, s nem vették észre Samet.

Sam elnézte őket, s azt kívánta, Angela tanuljon valamit Susannah-tól. Sohasem értette, hogy az anyja miért nem tud úgy viselkedni, mint a többi korabeli nő. Mindig kitűnt a sorból. Nem volt ízlése, modora, s öltözködni sem tudott. Máskülönben mindig megvédte a fiát. Amikor úgy tűnt, hogy a világ összeomlik körülötte, az anyja a segítségére sietett.

Susannah felemelte a fejét, s megpillantotta Samet a tükörben. Sam büszkén nézett a nőre. Akarta ezt az elegáns nőt, s most az övé volt. A lány lenyugtatta, és a segítségével majd megtanulja beosztani az energiáját. Susannah-val az oldalán mindent el fog érni.

A lány összevont szemöldökkel nézett Samre, s a férfi véleményét követelte az új frizurájáról. Amikor Angela magukra hagyta őket, Sam a karjaiba vette a lányt.

- Nagyszerűen nézel ki.

- Valóban tetszik?

- Igen, nagyon - mondta Sam, s megcsókolta a lányt. Susannah hozzásimult, s ajkait a fiú szájára tapasztotta. Sam váratlanul eltolta magától.

- Azt akarod, hogy elkezdjük a munkát, igaz? - kérdezte a lány, s az alkatrészes dobozokra bökött.

- Megígérem, hogy valamikor a jövő héten tarthatsz egy rövid kávészünetet - mondta a férfi nevetve.

Susannah gyorsan megtanulta az apró alkatrészek összeszerelését. Az első óra után a lány ujjai elfáradtak, de nem panaszkodott, hanem kitartóan dolgozott.

A délután szokatlanul meleg volt. Susannah kitárta a garázs ajtaját, hogy friss levegőt engedjen be a terembe. Letörölte az izzadságot a nyakáról, s lófaroiba fogta a haját.

- Pokolian bízom benne, hogy Pinky nem fog visszatáncolni a megállapodásunktól - mondta Sam, s megigazította a hajába tűzött fejpántot. - Már találkoztam ilyen srácokkal. Ha megakad a szemük valamin, képesek mindent felrúgni, és azt megvenni. Biztos vagyok benne, hogy már többen is felfedezték a helyet, és megrohamozták Pinkyt. Remélem, hamarosan befejezzük a munkát, és időben szállítunk neki, még az előtt, hogy valaki mással megegyezne.

- Szerintem van elég gondunk, ne találjunk ki magunknak újakat - mondta Susannah, s megtapogatta fájó hátát. - Ne felejtse el, hogy nekünk van vele szerződésünk, a többieknek viszont nincs.

Sam megdermedt, s nem válaszolt. Susannah kérdően nézett rá.

- Sam? Ugye írásos megállapodást kötöttél vele? Sam elfordult, és az alaplap összeszerelésére koncentrált.

- Sam, kérlek, válaszolj.

- Eszembe sem jutott, érted? Annyira örültem a megrendelésnek. Egyszerűen megfeledkeztem a szerződésről.

Susannah levette a szemüvegét. Hirtelen nagyon fáradtnak érezte magát. Annyira szerette a férfit, hogy nem vette észre, Sam még mindig csak egy vad, felelőtlen kölyök volt.

- Ne aggódj már annyit - nyugtatta Sam. - Mondtam, hogy a srác megőrül a jó cuccokért, és a Völgyben most nekünk van a legjobb árunk.

Susannah üvöltöni szeretett volna a férfival, s megértetni vele, hogy fel kell nőnie. Percekig szótlan maradt, s csak akkor szólalt meg, amikor lenyugtatta magát.

- Nincs több szóbeli megállapodás, rendben? Mostantól kezdve mindent le kell írni, Sam. Nem hagyhatjuk, hogy ez még egyszer megtörténjen.

- És mióta osztasz utasításokat? - támadt rá a férfi. - Úgy beszélsz, mint egy hárpia.

- Sam, te követtél el hibát, úgyhogy ne merészelj piszkálni. Te szúrtad el az egészset, nem pedig én.

Sam elfordult, s megtörölte a homlokát.

- Oké, igazad van.

Susannah döbbenten nézett a férfira. Ennyi volt az egész? Sam igazat adott neki, s a lány győzedelmeskedett felette?

- Sajnálom, hogy zavarok, drágáim, de valaki keres téged - fordult Angela Susannah-hoz.

Susannah felnézett, s megpillantotta Joel Faulconert a garázsajtóban. A férfi felszedett néhány kilót, s mintha megöregedett volna, amióta a lány utoljára látta. Joel utálkozva nézett körbe a kis helyiségben, majd végigmérte Susannah-t is. A lány Sam egyik pólóját és

hosszú lenvászon nadrágját viselte, melyet korábban kertészkedéshez vett fel. S bár Susannah már hozzászokott a kis fodrászszalon falain lógó aranykeretes tükrökhöz, a rémes frizurákat ábrázoló megsárgult fotókhoz, szégyellte magát, amiért apja ilyen környezetben látja.

- Próbáltalak hívni - mondta halkán Susannah.

- Értem - felelte Joel, s cinikus tekintettel mérte végig a lányt.

A levegőtlen garázsban nagyon meleg volt, mindenfelé sampon és hajfesték szag terjengett.

- Hozzak neked egy kis jeges teát? Van egy kancsóval a hűtőben. Csak egy perc az egész - ajánlkozott Susannah.

Az apja válaszra sem méltatta. A munkaasztalhoz lépett, és megnézte az alaplapot, s megvetően pillantott a lányára.

- Egy italt is keverhetek, ha az jobban esne - mondta a lány gyorsan.

Joel megfordult, s hideg tekintettel meredt a lányra. Susannah összerezsent, a torka összeszorult, levegőt is nehezen tudott venni. Megdöbbenve nézett a férfira, akit, amióta az esztét tudja, szeretett.

- Kérlek, ne gyűlölj engem - suttogta. - Kérlek, apa.

- Bizonyára nem várod tőlem, hogy megbocsássam neked mindazt a fájdalmat, amit nekem okoztál.

- Engedd meg, hogy megmagyarázzam. Szeretném megmagyarázni, hogyan éreztem akkor.

- Hogyan éreztél? - kérdezte Joel maró gúnnyal a

hangjában. - Remek. Most akarsz elcsevegni velem erről, amikor rettenetes sebeket ejtettél a szívemben?

- Csak azt szeretném megértetni veled, hogy nem akartalak megbántani.

- Attól tartok, hogy már késő a magyarázkodásra. Miért nem beszéltél velem az érzéseidről az esküvő előtt? Mondd, Susannah, miért változtam egyszeriben szörnyeteggé? Nem segítettem mindig, ha valami gondod volt? Megbüntettelek valaha?

- Nem, természetesen nem - suttogta a lány.

- Bezártalak valaha is a szobába, ha valami rosszat tettél?

- Nem, nem. De nem is erről van szó.

- Ellöktelek magamtól, ha valami problémád volt? Előfordult valaha, hogy nem figyeltem rád?

- Nem, apa. Te mindig csodálatos voltál. Csak én... -Susannah a megfelelő szavakat kereste -, csak amikor csalódást okoztam neked, mindig olyan rideg voltál velem.

Joel felvonta a szemöldökét.

- Rideg voltam veled? - ismételte Joel a lánya szavait. - Miért is nem gondoltam erre? Igazad van, milyen kegyetlen voltam, hiszen melyik szülő hibáztatna azért, amit tettél?

- Kérlek! Nem akartalak megbántani. És nem akartam megbántani Calt sem. Egyszerűen csak nem bírtam tovább tökéletesen viselkedni.

- Hát erről van szó? A tökéletességről? Sohasem voltál tökéletes, Susannah.

- Tudom, mégis úgy éreztem, ha nem vagyok tökéletes, nem is szeretsz engem. Óriási nyomás alatt álltam, mindenkinek meg kellett felelnem.

- Meglepő módszert választottál, hogy az érzéseidet a tudomra add - mondta Joel, és szigorúan nézett Susannah-ra. - Gondolom, most, hogy megtapasztaltad milyen a nagybetűs élet, könyörögni fogsz, hogy visszafogadjalak.

- Az apám vagy, s én nem akarok elszakadni tőled.

- Azt várod tőlem, hogy mindent megbocsássak, és visszafogadjalak? Ez nem lesz ennyire egyszerű, Susannah. Túl sok embernek okoztál fájdalmat. Nem térhetsz csak úgy vissza a régi életedhez, s ha azt hiszed, hogy Cal tárt karokkal fogadna, nagyon tévedsz. Ő sohasem fog megbocsátani neked.

- Apa, én nem szeretem Calt. Samnek akarok segíteni, s vele akarok maradni.

Joel egész testében megremegett, arca holtsápadt lett, s rekedt hangon szólalt meg.

- Azt akarod elhitéteni velem, hogy ezen a mocskos helyen akarsz élni azzal a huligánnal, és nem jössz vissza a családotodhoz?

- Miért kellene választanom? - kiáltotta Susannah. - Apa, szeretlek, de Samet is szeretem.

- Nem hiszem, hogy ez az egész a szerelemről szól - vágott vissza Joel. - Szerintem csak szexről van szó. Mégis, mit kapsz a szeretődtől? Megüt téged?

Gúnyos hang hallatszott az ajtóból.

- Na, Faulconer, ezt aztán igazán rosszul sejti. Suzie

az, aki megüt engem, igaz? - vágott közbe szemtelenül a férfi. Susannah mögé ment, s átölelte a lány derekát. - A maga kislánya egy kis vadmacska az ágyban.

Joel arcán egy árny suhant át, és szikrázó pillantásokat lövellt Sam felé.

- Maga egy arcátlan tuskó.

- Igen, igaza van - vigyorgott Sam. - Arcátlanul szemtelen és kegyetlen vagyok. Annyira arcátlan vagyok, hogy az orra elől loptam el a drága kislányát - közelebb húzta magához Susannah-t, ujjaival a melleit cirógatta. - El tudja képzelni, mit fogok tenni a vállalatával?

- Elég legyen ebből, Sam - kiáltotta Susannah, s kitepte magát Sam öleléséből. - Nem akartam senkit sem megbántani, egyszerűen csak nem volt más választásom.

Joel elfordult, s ismét a munkaasztalra nézett.

- Rosszul választottál, Susannah. A jövődet egy gengszterhez kötötted, és egy olyan játékhoz, melyet senki sem akar megvenni. Ha nem csaptál volna be, akkor még sajnálni is tudnálak. Nézd meg, mi lett belőled! Egy reménytelen, olcsó kis nőcske lettél.

Susannah letaglózva figyelte az apját. A férfi kegyetlen szavai a lelke mélyéig hatoltak. Síri csend telepedett a garázsra.

- Nem gondolja, Mr. Faulconer, hogy ezúttal messzire ment? - kérdezte Angela, s belépett a garázsba.

Joel megsemmisítő pillantást vetett az asszonyra. Angela azonban nem hátrált meg, hanem határozottan folytatta.

- A maga lánya az egyik legkedvesebb ifjú hölgy, akivel valaha is találkoztam. És tűrhetetlen, amit a fiamról mondott.

Sam közelebb lépett az anyjához.

- Anya, te maradj ki ebből. Semmi közöd nincs ehhez.

- Csak egy perc, Sammy - intette Angela a fiát. - Még nem fejeztem be. Még akarok valamit mondani Mr. Faulconernek, mielőtt elmegy.

- Ne, anya, hagyd abba. Angela meg sem hallotta a fiát.

- Engedje meg, hogy elmondjam, a fiam, akit maga gengszternek nevezett, és nem tartja elég jónak a lányához, Elvis Presley egyetlen fiúgyermeke.

A garázsban dermesztő csend lett. Sam arca elszürkült, Susannah szája tátva maradt. Joel néhány pillanatig nem mozdult. Amikor a lányához fordult, arca elkínzott volt.

- Sohasem fogom neked megbocsátani, amit tettél - mondta, s a kocsijához indult.

Susannah utána akart szaladni, de Sam megragadta a karját, s úgy szorította, hogy a lány lépni sem tudott.

- Ne merészed - sziszegte. - Itt maradsz, és nem mész utána.

Sam megvárta, míg Joel kihajt az udvarról, majd kiviharzott a garászból. Susannah szótlanul ült az asztalnál, s mikor a feje kitisztul, a konyhába ment. Sam vacsorára sem jött haza.

- Úgy tűnik, ma csak mi ketten fogunk vacsorázni - mondta Angela. - Nem hiszem, hogy Sammy egyhamar hazajön. Szeletelek egy kis sajtot és szalámit, aztán összedobok egy finom salátát. Tudod, amolyan hölgyeknek valót.

- Rendben - mondta Susannah, s az egyik székre telepedett.

- Tudod, drágám, nagyon jó, hogy itt vagy velünk. Azt hiszem, jó hatást gyakorolsz az én Sammymre. Biztosan észrevetted, hogy nem jövünk ki túl jól. Szégyenkezik miattam. Fiatal és lázadó. Nagyon sok gondom volt vele. Az apja pedig...

- És mikor találkoztál Elvisszel?

- Valamikor az ötvenes években. Los Angelesben dolgoztam, statiszta voltam, és munkát kaptam a Love Me Tender című filmben. Az volt Elvis első főszerepe, s minden nő vele akart dolgozni. Szerencsére nekem volt egy barátom, akinek volt egy barátja, és ő segített nekem. Még mostanában is, ha lehunyom a szemem, magam előtt látom a királyt, amint a főcímdalt énekli.

Valami nem volt rendben a dátummal. Sam huszonnégy éves volt, 1952-ben született. Elvis abban az időben még nem szerepelt filmekben.

- Mikor készült a film? - kérdezte Susannah, s megpróbálta kételkedését palástolni.

- Nem is tudom, mindig összekeverem a dátumokat. Először sokkal korábban találkoztam vele. Azt hiszem, 1951-ben. Nashville-ben voltam egy barátnőmmel, s megőrültem azért a pasiért. Kérsz főtt tojást a salátádba?

- Igen, köszönöm.

- Szereted őt, igaz? - kérdezte Angela. Susannah csak néhány pillanat múlva jött rá, hogy az asszony nem Elvisre, hanem Samre gondolt.

- Igen - felelte a lány elcsigázottan. - Szeretem őt.

- Suzie, vigyázz Sammel. Ő annyira más. Nem úgy látja a világot, mint mi. Kedves lány vagy, s nem szeretném, ha megbántana.

Angela figyelmeztetése meglepte Susannah-t. Amikor néhány órával később kiment a garázsba, s ott találta Samet, mindenről megfélemedezett. Beállt mellé, és szótlánul szerelték az alaplapokat. Egy idő után mégis Elvisről kérdezte a férfit.

- Hazugság az egész - tiltakozott Sam. - Az anyám akkor találta ki az egészet, amikor elvált az apámtól. Bármikor mesél róla, mindig másképp mondja el. A dátumok sohasem felelnek meg a valóságnak. Felejtsd el, jó? Nem akarok erről többet beszélni.

A lány nem piszkálta tovább Samet. A férfi éjfél körül megfogta Susannah kezét, s áthúzta a fodrászszalonba, ahol az egyik fodrászszékben szeretkeztek. Susannah csak utána gondolt arra, hogy elfelejtették bezárni az ajtót. Angela már órákkal korábban lefeküdt, ezért nem is aggódott nagyon. Bár Yank még mindig a garázsban volt, de természetesen ő nem számított. Még azt sem vette volna észre, ha az orra előtt, a munkaasztalon szeretkeznek.

Tizenkettedik fejezet

Paige lehunyta a szemét. Hátborzongató érzés; volt Callal egy ágyban, s a lány maga sem értette, miért hagyta, hogy mindez megtörténjen. Cal hirtelen megmerevedett, s mozdulatlan maradt. Paige nem értette, mi történt, majd rájött, hogy a férfi elélezett. A lány kimászott az ágyból, és bement a fürdőszobába. Talán Cal nem is élvezte a szexet.

- Nem hiszem, hogy jó ötlet lefeküdnünk egymással. Olyan kísérteties.

- Te annyira érzékeny vagy, Paige. Nem is vettem észre eddig - mondta Cal, s átnyúlt az ülésen, és megpaskolta Paige térdét. - Bizonyára nagyon nehéz lehet neked Falcon Hillen. Mindenkinél jobban tisztellem Joelt, de nem lehet könnyű mellette.

- Hát igen, valóban nehéz vele - Paige meghatódott Cal megértésén. - Különösen mióta imádott Susannahja lelépett - mondta keserűen.

Cal tekintete megfagyott, amikor Paige a nővére nevét említette. A lány időnként szándékosan emlegette Susannah-t, s kajánul figyelte a férfi haragtól elvékonyodó ajkait.

- Susannah manipulálta az apádat - mondta Cal. - Mindenkit becsapott. Ha eszembe jut, hogyan beszélt rólad... Az a sok hazugság, amit a hátad mögött rólad

mondott. Az a legrosszabb az egészben, hogy hittem neki - Cal Paige-re pillantott. - Sajnálom, Paige. Úgy érzem, tartozom neked. Ha már szeretők nem lehetünk, legalább barátok maradjunk. Gondolod, hogy lehetséges?

Paige általában nem bízott a férfiakban. Tudta, hogy Cal az apja közelében akar maradni, s céljai elérése érdekében csak kihasználta a lányt. A férfi azonban kedves volt hozzá, s a lánynak szüksége volt valakire, aki figyel rá.

- És mi lesz a szexszel? - kérdezte. - Nem fog hiányozni?

Cal ismét megpaskolta a lány térdét.

- Ne érts félre, élvezem a szexet, de nem ez a legfontosabb az életemben. Most inkább van szükségem egy barátra, mint egy szeretőre - mondta a férfi, s lány felé nyújtotta a kezét. - Barátok? - kérdezte.

- Barátok - felelte Paige, s kezét rázott a férfival.

Kellemesen elbeszélgettek az út hátralévő részén Falcon Hill felé. Paige lenyugodott. Cal megértette, hogy az apja mennyire tisztességtelenül bánt vele, s anyja halála óta először ismét azt érezte, hogy valaki az ő oldalán áll.

Sam pontosan szállította le a negyven számítógépet Pinkynek. Mindegyik gépet gondosan fadobozba csomagolták, s Susannah aranszínű betűkkel ráfestette a SysVal feliratot. Pinky időben kifizette a megrendelést, s Susannah rendezte tartozásukat a Spectrával. Csupán egyetlen nap telt el úgy, hogy nem tartoztak, mert Sam

már másnap újabb alkatrészeket rendelt meg Carltól. Ezúttal azonban nem volt megrendelésük új alaplapokra.

A következő hetekben Pinky eladott néhány gépet, a polcokról azonban nem kapkodták el az összeset. Annak ellenére, hogy számtalan hirdetést jelentettek meg szakfolyóiratokban, csak néhány megrendelés futott be. Pénzre volt szükségük. Sok pénzre. Susannah elhatározta, hogy befektetőket keres.

Egy héten keresztül minden nap felvette a régi Chanel kozstümöt, kölcsönkérte Yank vagy Angela autóját, s felkereste az ismerőseit. Nem pazarolta arra az idejét, hogy apja barátait vagy az FBT embereit hívja fel, inkább Kay régi barátaival beszélt meg találkozókat. Hamarosan rájött, hogy többségük azért egyezett bele a találkozókba, mert kíváncsi volt, van-e alapja a Susannah-val kapcsolatos pletykáknak. Amikor a pénz szóba került, mindannyian meghátráltak, s váratlan kiadásokra hivatkoztak.

A hét végén fáradtan és csalódottan jelentette be Samnek, hogy kifogyott a nevekből. Sam a szokásos kóláját iszogatta, s a lány kezébe nyomta az üres dobozt.

- Gondolkoztam, Suzie - mondta Sam, s megcsókolta Susannah homlokát. - Be kell vennünk még valakit az üzletbe. Valakit, aki ért az elektronikához, és ismeri a marketinget. Olyan valakire gondoltam, aki találékony, és nem valami seggfej. Mint például Nolan Bushnell az Atarinál.

- Azt hiszem, neki már van munkája - mondta Susannah.

- Vagy valamelyik nagyágyút a Hewlett-Packardtól.

Susannah csodálkozva nézett Samre. A Hewlett-Packard volt az egyetlen amerikai nagyvállalat, melyet Sam tartotta valamire.

- Miért hagyná ott bárki is a HP-t? - kérdezte. - Miért jönne át hozzánk, hogy egy garázsban ingyen dolgozzon? Számomra lehetetlennek tűnik, hogy bárkit a cégünkhöz csábítsunk.

- Abbahagynád ezt? Mindig ezt csinálod. Csak arról tudsz beszélni, hogy mi lehetetlen - kiáltotta Sam, s berohant a házba.

A beszélgetésük után nem sokkal Sam a parkolóban kileste a Hewlett-Packard mérnökeket. Néhányan, attól való félelmükben, hogy a férfi kirabolja őket, magukra zárták az autót, mások azonban elég bátrak voltak ahhoz, hogy elmenjenek a garázsba. Egy esős estén Sam Bill Hewlett-tel is találkozott. Hewlett azonban határozottan elutasította, s nem volt hajlandó otthagyni a vállalatot, melyet alapított, s milliókat hozott neki.

Attól a naptól Sam elvesztette a hitét a Hewlett-Packardban.

A hétvégén tartották az első számítógépes börzét Atlantic Cityben. Sam bejelentette, hogy elmennek.

- A cégünket be kell vezetni a nemzetközi piacra. Nem elegendő, ha csak helyben ismernek bennünket.

Susannah egyetértett vele, de attól tartott, hogy Sam nem számolt a költségekkel. Hiába ellenkezett, a férfi leintette, s nem állt el a szándékától. Susannah tehát elhatározta, ha mennek, akkor az ő módszerei szerint fognak játszani.

Susannah szerint a kiállítás kudarcra volt ítélve, mégis ragaszkodott hozzá, hogy a nagyteremben állítsák fel a pavilont. A pavilon sokkal többbe került, mint amit meg tudtak maguknak engedni. Susannah azonban azt akarta, hogy a SysVal nagyobb vállalat hatását keltse, mint amilyen valójában volt. Sam tiltakozott a lány ötlete ellen, Susannah viszont kiadta az utasítást a pavilon megépítésére.

S a lány nem tévedett. Másnap délben több száz ember látogatott el a kiállításra, s a figyelmük a SysVal pavilonjára terelődött. Míg a kisebb vállalatok egyszerű feliratokkal reklámozták a termékeiket, a SysVal hatalmas, nyomtatott betűkkel hirdette az új alaplapot. A gondosan megtervezett reklámtáblák vonzották a kíváncsiskodókat, s az érdeklődők számára úgy tűnt, a SysVal az ország nagyvállalatai közül való. Senki sem sejtette, hogy a cég egyike a legkisebbeknek.

Az első nap vége felé Susannah elkapta Steve Jobs tekintetét, amint a férfi a SysVal gépek előtt állt. Bár a helyzetük hasonló volt, Susannah érdeklődéssel figyelte, hogyan próbálják felhívni a figyelmet az Apple gépek iránt.

Steve Jobs Susannah pavilonját figyelte. A nagyterem másik végében Steve Wozniak egy fehér terítővel letakart asztalról kínálta az Apple komputereket. A férfi csodálkozó szemekkel figyelte a sokszínű hátteret, s a hatalmas betűkkel megfestett cégnevet. Jobs tudta, hogy a SysVal az övéhez hasonlóan kisvállalat, mégis nagyobbnak és fontosabbnak tűntette fel magát. A férfi figyelte Susannah-t, s megértette, mit csinált a lány.

Susannah tudta, ha a kicsiny Apple Komputer Vállalat megmarad, Steve Jobs sohasem fog még egyszer ilyen óriási hibát elkövetni. Biztos volt abban, hogy ezek után ők is adni fognak a külsőségekre.

Hétfőn késő este, amikor a kiállítás bezárt, Susannah, Sam és Yank, ötvenkét megrendeléssel a zsebükben, elindultak a reptérre. Sikerüknek köszönhetően még Yank is beszédesebb lett, s ünnepi hangulatban szálltak fel a gépre.

Amikor Sam lehuppant az ülésre, előhúzott egy üzleti magazint, a Wall Street Journalt.

- Mivel nagyhatalmú üzletember lesz belőlem, ezért meg kell változtatnom az újságolvasási szokásaimat - viccelődött, s belemélyedt a lapba.

- Sam? - nézett rá Susannah, amikor a férfi már percekre keresztül hallgatott.

Sam zavartan hajtotta össze az újságot, és a hóna alá gyűrte.

- Le kell szállnunk a gépről.

- Mi van?

- Gyere már!

- Sam?

- Siess, lassan bezárják az ajtókat.

- Sam, mit csinálsz? Hova megyünk? - kérdezte Susannah, miközben Sam a kijárat felé tolta.

- Le kell szállnunk, siessen, kérem - utasította az egyik légi utaskísérőt.

Susannah Yankre pillantott, aki a gondolataiba merült, s észre sem vette, hogy eltűntek mellőle.

- És mi lesz Yankkel? - kérdezte aggódva.
- Valaki majd odafigyel rá.

Percek múlva Susannah szomorúan figyelte, amint a gép, néhány ruhadarabjával a fedélzetén elindul San Francisco felé. Három órával később pedig Boston felé repültek, ahol egy Mitchell Blaine nevű férfit kerestek.

Blaine egy rusztikus Viktória korabeli házban élt Boston egyik legelőkelőbb negyedében. A délutáni napsugarak átszűrődtek a hatalmas juharfák alatt, s különös fénnel világították meg a ház falára felkúszó sötétzöld borostyánt. Susannah és Sam felmászott a bejárathoz vezető széles lépcsőkön, s a lány azt remélte, a házigazda nem lesz otthon.

A repülőn Susannah elolvasta a cikket, ami Sam érdeklődését annyira felkeltette. Mitchell Blaine amolyan csodagyerek volt. A Közép-Nyugaton született, az ohioi egyetemen szerzett elektromérnöki diplomát, majd a Harvardon doktori címet. Hihetetlen képességgel hangolta össze a technológiát a misztikus marketinggel, s hamarosan a Boston környékén szerveződött technikailag fejlett társaságok vezető tagjává vált. Tudásának, kitartásának, s törekvésének köszönhetően rövidesen multimillimos lett.

A hetvenes évek elején gyorsan előrejutott a ranglétrán, s hamarosan több erőszakos, fiatal vállalat élén találta magát. 1976-ban a vagyona ötmillió dollár volt, ami jelentéktelen összegnek tűnhet, de mégis említésre méltó a hétéves korában megárvult Blaine esetében. Az elemzők az egyik legtehetségesebb üzleti géniusznak

tartották, aki a jóslatok szerint a nyolcvanas években a high-tech iparágat irányítja majd.

Négy nappal korábban üstökösként indult karrierje azonban a végéhez ért. Blaine bejelentette, hogy visszavonul az üzleti életből. A férfi mindössze harmincegy éves volt.

Az újságcikk nem adott különösebb magyarázatot a férfi döntésére, Sam azonban hamarosan megtalálta a maga verzióját.

- A pasi unatkozik, Susannah. Csak harmincegy éves, szüksége van a kihívásokra. SysVal pontosan az, ami hiányzott az életéből.

Susannah hiába kereste, nem talált a cikkben bizonyítékot arra, amely alátámaszthatja Sam állítását. A lány megragadta a férfi kezét, s visszahúzta a lépcsőről.

- Sam, ez rettenetes. Szerintem, először fel kellene hívnunk.

- És adjunk neki lehetőséget, hogy lerázzon minket? Azt már nem! És hogyan szereznéd meg a telefonszámát? A lakcímét is elég nehezen kaptad meg!

Susannah nem akart arra gondolni, mennyire zavarban volt, amikor hajnali hatkor kirángatta az FBT egyik bostoni vezetőjét az ágyból. Kitalált valami hihetetlen történetet arról, hogy az apjának azonnal szüksége van Blaine címére.

- De nem ronthatunk be csak úgy hozzá - tiltakozott Susannah.

- Egyszerűen nem illő.

Sam megnyomta a csengőt.

- Ne beszélj nekem illemlről. Már túl késő. Akkor kel-

lett volna erre gondolnod, amikor megléptél az esküvődről.

- Baszd meg, Sam.

- Nahát, Kötelességtudó Kisasszony berezelt. Le kell majd ülnöd, ha bemegyünk, annyira remegsz - csipkelődött a lánnyal Sam, s újra megnyomta a csengőt.

- És mit fogsz neki mondani? Miért zavarjuk az otthonában?

- Én semmit. Te majd elmondod neki, hogy ki vagy. Aztán majd én beszélek.

Susannah éppen ettől tartott.

Sam többször megnyomta a csengőt, de senki sem nyitott ajtót.

- Nincs itthon senki, Sam. Felejsük el az egészet...

- Csengess tovább! - utasította a lányt, s eltűnt a ház mögött.

Susannah minden etikai szabályt megszegett, amikor harmadjára is megnyomta a csengőt. Megfordult, s meglátta Samet.

- Odabent megy a tv, úgyhogy gyerünk.

- Nem, Sam, ne. Talán a házvezetőnő az.

- Nem, tudom, hogy Blaine itthon van - mondta Sam, maga előtt tolta Susannah-t, és benyitott az ajtón. - Hé, Blaine - kiabálta.

- Tudom, hogy itt van. Beszélni szeretnénk magával. Susannah Faulconer is itt van velem. Az FBT Faulconer. Joel Faulconer lánya, és nem szereti, ha az ajtóban várakoztatják, engedjen be minket!

- Csitt - sziszegte Susannah. - Csendesebben! Még azt hiszi, hogy meg akarjuk ölni.

Beléptek, s megpillantották Blaine-t. A férfi alig állt a lábán, amikor kitámolygott a folyosóra. Blaine méretre szabott öltönye gyűrött volt, haja kócos, arca borostás. Világoskék szeme természetellenesen villogott, s dőlt belőle az alkoholszag. Blaine

annyira részeg volt, hogy azt sem vette volna észre, ha fegyverrel támadnak rá.

- Takarodjanak a házamból - kiáltott, s dülöngélve a falnak támaszkodott.

- Csak beszélni szeretnénk magával. Hosszú utat tettünk meg, hogy találkozzunk magával.

- Az sem érdekel, ha a világ végéről jöttek - dadogta a férfi. - Azonnal távozzanak.

- Hallgasson meg - mondta Sam. Susannah érezte, hogy a férfi dühbe gurul. - Sokáig tartott, amíg megtaláltuk. A legkevesebb, amit tehet, hogy meghallgat bennünket.

- A legkevesebb, amit tehetek, hogy kirúgom magukat innen. Susannah Blaine és Sam közé lépett.

- Gyerünk be, Mr. Blaine - mondta higgadtan a lány.

Készíték magának egy kávét. Úgy tűnik, szüksége van rá.

- Nem kell kávé. Whisky kell - mondta a férfi elcsukló hangon, s megfordult.

Sam megragadta Susannah kezét, és követte a férfit a hiányosan berendezett hatalmas nappaliba.

- Egy üzleti ajánlatom lenne a maga számára, Blaine - kezdte Sam.

Susannah közben megkereste a konyhát, és feltette a kávé. Amikor visszament a szobába, Sam hatalmas gesztusokkal magyarázott.

- Ez a leghihetlenebb, a legmodernebb gép, amit valaha látott. Egyszerű, mégis nagyszerű, biztos vagyok benne, hogy magát is lenyűgözné.

Blaine Susannah-ra nézett.

- Tehát maga Joel Faulconer lánya? - kérdezte furcsa hangsúllyal.

- Igen, az vagyok.

- Faulconer egy seggfej.

Susannah rezzenéstelen arccal nyújtotta a kávéscsészét a férfinak, s felvett egy másikat, és lehuppant az egyetlen fotelba, ami a lakásban maradt. Felpattant, amikor valami megnyomta a hátát, s egy játékraktort talált a széken. Blaine-nek tehát gyerekei is voltak. De vajon hol voltak most a kicsik? - kérdezte magában a lány.

- Mitch beleegyezett, hogy San Franciscóba jön velünk - fordult Sam Susannah-hoz.

- Valóban?

- Ezt mondta nekem Mitch, igaz? Emlékszik, mennyire kíváncsi a számítógépünkre, ugye?

- Sam, szerintem nem...

- Hívd fele a légitársaságot, és foglalj le a jegyeket - vágott közbe Sam. - Minél előbb indulni akarok.

Blaine megragadta a poharát.

- Nem megyek sehova, amíg nem kapok egy másik italt - sziszegte elcsukló hangon.

Susannah rendszerint utálkozva nézte a részeg embereket, ezúttal azonban sajnálta Blaine-t.

- A felesége már régen elment? - kérdezte a lány együtt érzően.

- Semmi köze nincs hozzá - mondta Blaine, s rezzenéstelen arccal nyúlt az üveg után.

- Igaza van, elnézést. Gondolom, nagyon nehéz lehet most magának. De nem hiszem, hogy az alkohol segítene. Talán telefonálhatnék az egyik barátjának.

Sam megsemmisítő pillantást vetett a lányra, s kikapta az üveget Blaine kezéből.

- Szerintem egyik barátját sem akarja most látni, igaz, Blaine? A kaliforniai levegő majd rendbe hozza. És ha megpillantja a számítógépünket, biztos vagyok benne, hogy a feleségére sem fog gondolni többet.

Két órával később mindhárman a San Francisco felé tartó gépen voltak, s a kótyagos Blaine közöttük ült. Ha a férfi fel akart állni, Sam visszarángatta, és töltött neki még egy italt. Susannah mérhetetlen sajnálatot érzett Blaine iránt.

Tizenharmadik fejezet

Blaine nem volt boldog, amikor másnap felébredt. Kitámolygott Sam hálósobájából, és a folyosón Angelába botlott. Az asszony éppen a fürdőből jött ki, s csak egy törölközőt tekert maga köré. A férfi felhorkant, s a falnak lapult. Hirtelen megjelent Susannah, s Mitch kezébe nyomott egy vizespoharat és három szem aszpirint.

- Jó reggelt - suttogetta a lány. A férfi lenyelte a pirulákat, s a lány a fürdőszoba felé mutatott. - Zuhanyozzon le. Tettem ki magának tiszta ruhát, és borotvát is talál a polcon.

- Kicsoda maga? - kérdezte Blaine csodálkozva.

- Ha lezuhanyozott, mindent megbeszélünk - mondta a lány, a fürdőbe tolta a férfit, s becsukta mögötte az ajtót.

Rövid idő múlva Blaine megjelent a konyhában. Susannah éppen szalonnás tojást készített. A férfi megborotválkozott, vörösesszőke haja még mindig nedves volt a zuhany után.

- Hogyan issza a kávé? - kérdezte a lány.

- Feketén - felelte a férfi.

A lány tányért tett az asztalra, rárakta a tojást, s a kávésbögrét is letette. Susannah magának is töltött kávé.

és az asztalhoz lépett. Meglepődött, amikor Blaine felpattant, s udvariasan kihúzta a lány székét.

A konyhára csend telepedett, és Susannah idegesen kortyolta a kávé, majd megtörte a csendet, s ismét bemutatkozott. Blaine végigmérte a lányt, de nem szólt hozzá. Kibámult az ablakon, s végül nekiszegezte a kérdést.

- Mi az ott, Miss Faulconer? - kérdezte hűvösen.

- Hol?

- Az ott, az udvaron.

- A pálmára gondol? - kérdezte a lány. - Pálmafa? - kérdezte csípősen a férfi. – Pálmafák nem nőnek Massachusetts államban, igaz, Miss Faulconer?

- Nem, valóban nem.

- Hát akkor hol nőnek pálmafák, Miss Faulconer?

Susannah kényelmetlenül mocorgott a széken. Mérges volt Samre, amiért magára hagyta ebben a kínos helyzetben.

- Kaliforniában. Menlo Parkhoz közel, San Francisco déli részén vagyunk.

- A Szilícium-völgyben? - kérdezte a férfi tagoltan, minden szótagot hangsúlyozva.

Yank kicsapta a hátsó ajtót, s becsörtetett a konyhába. Az egyik kezében egy feszültségmérőt, a másikban a cipőjét tartotta. Motyogott valamit, és elrohant mellettük. Susannah zavartan nézett a férfit.

- Jöjjön ki velem a garázsba - kérte Susannah Blaine-t. - A társam majd mindent megmagyaráz. Tulajdonképpen tegnap már találkozott vele, de...

- Sehova sem megyek magával, Miss Faulconer. Nem tudom, mit tettek velem tegnap, de nem maradok tovább ebben a bolondokházában - mondta.

Felpattant, és a konyhai telefonhoz lépett. A farzsebéből előhúzott egy hitelkártyát, s elcsigázott mozdulattal tárcsázta a repteret. Amíg a kapcsolásra várt, Susannah megpróbálta elmagyarázni, mivel foglalkoznak, s miért van szükségük Blaine segítségére. A férfi ügyet sem vetett a lány magyarázatára, s hívott egy limuzint, amely elviszi a reptérre.

Yank ismét megjelent a konyhában. Susannah megragadta a kezét, és visszarángatta a nappaliba.

- Mondd meg Samnek, hogy most azonnal jöjjön be. Yank üres tekintettel bámult rá.

- Kerítsd elő Samet. Érted, mit mondok, Yank? Szükségem van Samre, érted? - kérdezte kétségbeesetten a lány, s megrázta a férfit.

- Susannah, nem vagyok fogyatékos. Persze hogy értem - mondta a férfi csendesen, s visszament a garázsba.

Blaine időközben már visszament a szobába, és a bőröndjével bajlódott, melyet előző nap Susannah csomagolt össze neki.

- Kérem, Mr. Blaine - mondta a lány. - Legalább egy pár percet szánjon ránk, és nézze meg a számítógépet. Ígérem, nem fogja megbánni.

- Maga fogja megbánni, Miss Faulconer. Bizonyára tisztában van vele, hogy bűncselekményt követtek el. Nem tudom, milyen játékot űznek velem, de ezúttal rossz lóra tettek. Sohasem szerettem az apját, és magát sem kedvelem.

- Én sem szeretem az öreget - szólt közbe Sam az ajtóból -, de Suzie-val minden rendben van. Nézze, Blaine. Van valami a garázsban, ami megváltoztatja az életét. Amit eddig csinált, az lószar, ahhoz képest, amit én ajánlok magának. A világot fogjuk együtt megváltoztatni.

- Maga megőrült - mondta Blaine. - Nem érdekel, csak haza akarok menni.

- Azt gondoltam, maga eléggé bátor ahhoz, hogy változtasson a dolgokon, de rá kellett jönnöm, nem több egy beszari alaknál - kiáltotta Sam, bevágta maga mögött az ajtót, s kiviharzott a házból.

Blaine félretolta Susannah-t, s az ajtó felé indult.

- Megvárom odakint a limuzint - mondta.

Az ajtóban hirtelen megjelent Yank, s kitépte a férfi kezéből a bőröndöt.

- Majd én viszem - ajánlkozott.

- Nem szükséges - tiltakozott Mitch, Yank azonban ügyet sem vetett rá. Átsietett az udvaron, és a bőrönddel együtt eltűnt a garázsban.

- Hé - kiáltott utána Blaine. - Maguk mindannyian megőrültek - nézett tanácstalanul Susannah-ra. - Hé, hozza vissza azonnal - kiáltotta Yank után, és megindult a garázs felé.

Amikor Susannah és Blaine beléptek a garázsba, Sam az asztalnál állt, s az egyik alaplappal bajlódott. Blaine belépett, és azonnal a bőröndöt követelte.

- Nem tudom, hova tették az eszüket, de ezt még... - hirtelen elhallgatott. Tekintetét a képernyőre szegezte,

melyen színes minták jelentek meg. Letette a táskát, és kiegyenesedett. - Azt hittem, single-board, vagyis egykártyás számítógépet raknak össze.

Sam úgy tett, mintha meg sem hallotta volna, végül, mintha óriási kegyet gyakorolt volna, válaszolt a férfi kérdésére.

- Igen, egy olyan gépet rakunk össze.

Blaine rezzenéstelen arccal bámulta a képernyőt.

- Egy ilyen single-board számítógépnél nem lehet színeket létrehozni.

- A CPU-ról futtatjuk le - magyarázta Sam. Blaine a munkapadhoz lépett, s a gép minden alkatrészét megvizsgálta.

- Nem hiszem el - mondta végül. - Nyissa ki.

Sam csodálkozva nézett a férfira. Megfogta a csavarhúzó, s levette a fedelet. Blaine azonnal kérdésekkel bombázta a férfit, Sam előbb vonakodott, később óriási lelkesedéssel válaszolt. A beszélgetés hamarosan a technikai kérdésekre terelődött, és Susannah alig értett belőle valamit. Az utcáról kürtszó hallatszott, de egyik férfi sem hallotta meg. A lány néhány percig habozott, majd kiment, és elküldte a várakozó limuzint. A két férfi egész éjjel lázasan dolgozott. Blaine másnap autót bérelt, kivett egy szobát az egyik közeli szállodában, de néhány óra múlva már ismét a garázsban volt.

- Az első típus egy játék a hobbi számítógépeseknek - mondta Blaine, és a SysVal 1-re utalt. - Ha be akarsz indítani egy vállalatot, Sam, olyan gépet kell összeraknod, melyben minden együtt van. Az egyszerű emberek

nem fognak tévéképernyőt, és minden mást beszerezni, hogy a számítógépet működtetni tudják. Mindennek egy helyen kell lennie, és egyszerűen kell működnie. Ha mindezt sikerül megvalósítanod, akkor megjelenhetsz a piacon a géppel.

Sam csodálattal nézett a férfira.

- Remélem, sikerül valami ütőssel előrukkolnunk - mondta. - Nem mehetsz vissza Bostonba. Boston unalmas, öreg barátom, itt kihívások várnak rád.

- Nem akarlak megsérteni, Sam, de bármilyen vezető pozíciót meg tudok szerezni az államokban. Nem számít, miről maradok le, s nem várhatod tőlem, hogy mindezt feladjam. Egy csapat kölyökért, akik egy garázsból próbálnak kitörni. Nem vagyok akkora marha.

Útban a repülőtér felé, Sam tovább zaklatta Blaine-t a kérdéseivel. Susannah hátul ült, s hallgatta, amint Sam ugyanazokat a kérdéseket tette fel a férfinak, mint egykoron neki.

- Gyerünk, Mitch. Tudni akarom! Benne vagy?

- Nem vagyok benne, Sam. Már az elején is megmondtam - mondta mosolyogva a férfi, és barátilag hátba veregette Samet. - Tudod, mennyi pénzt kerestem, mielőtt felmondtam? Évi egymillió dollárt, részvénytcsomaggal. Te nem tudsz engem megfizetni.

- A pénz nem minden, az isten szerelmére. Hát nem érted? A kihívás számít, s a pénz jön magától. Az egész csak idő kérdése.

- Azon gondolkodom, hogy visszaköltözöm a Közép-Nyugatra, talán Chicagóba. De szeretném, ha kapcso-

latban maradnánk. Nehéz időszakon segítettél át, s ezt nem fogom elfelejteni. Ha bármiben tudok segíteni, keress meg. Bármikor tudok tanácsot adni.

- Az nekem nem elég - mondta Sam ellentmondást nem tűrő hangon. - Száz százalékot akarok. Ha nem csatlakozol hozzánk, egész életedben bánni fogod.

Mitchell Blaine-t azonban nem lehetett olyan könnyen meggyőzni, mint Susannah-t.

- Nem alkuszom - mondta vigyorogva, s eltűnt a reptéri forgatagban.

Blaine fotográfikus memóriával rendelkezett, s úgy falta a szavakat, mint más a gyorséttermi szendvicseket. Mióta a gép felszállt San Franciscóból, és Boston felé vette az irányt, ugyanazt az oldalt bámulta az üzleti hetilapban, s halvány fogalma sem volt arról, mit olvasott. Folyamatosan Samre és Yankre gondolt, és arra, amit a garázsban csináltak. Évek óta nem volt annyira izgatott, mint az elmúlt napokban, amikor a két sráccal dolgozott. Blaine tisztában volt vele, hogy a vállalkozásuk bukásra volt ítélve, mégis csodálta őket az akaraterejükért.

Mitch háza üres volt, amikor a férfi benyitott. Letette az előszobában a bőröndöt, és azt kívánta, bárcsak minden más lenne. Korábban, amikor este hazament a munkából, átgázolt a mindenfelé elszórt gyerekjátékokon, felment az emeletre, s jóéjszakát kívánt az ötéves Davidnek, és a hároméves Lizának. A szobák azonban üresek voltak, a házban egyetlen játék sem volt.

A ház tiszta és rendes volt, a takarítónő gondosan eltüntette Mitch alkoholos tivornyájának nyomait. A férfi felvitte az emeletre a bőröndjét, és undorodva gondolt arra, mi lett belőle. Néhány héttel azután, hogy Louise a gyerekekkel elköltözött, még képes volt normálisan viselkedni. Esténként azonban, amikor hazaért a munkából, a ház nyomasztóan üres volt, és inkább egy whiskysüvegbe ölte bánatát. Egy alkoholmámoros éjszakán elhatározta, hogy otthagyja a munkahelyét, vásárol egy hajót, és a Karib-tengeren fog vitorlázni. Tervének első részét sikerrel megvalósította, a többi azonban több energiát igényelt. S váratlanul betoppant az életébe Sam Gamble, elrabolta, elcipelte a garázsba a Szilícium-völgybe. Az apró kis csoda, melyet Mitch abban a garázsban látott, arra készítette, hogy visszatérjen a normális életbe.

Mitch levetkőzött, megnyitotta a zuhanyt, s emlékeztette magát, hogy Sam nem egyedül rabolta el. Bosszúsan húzta össze ajkait, amikor Susannah Faulconerre gondolt. Sam az összes nő közül a legrosszabbat választotta. Mitch tapasztalatból tudta ezt, hiszen hasonló nőt vett feleségül. Susannah és Louise még külsőre is hasonlítottak egymásra. Mindkét nő magas és karcsú volt, a felsőbb osztályból, gazdag családból származtak. Bolondultak azokért a férfiakért, akik nem az ő társasági köreiből származtak, de nem tudtak megbirkózni a házasság kötelezettségeivel.

- Belefáradtam abba, hogy a feleséged legyek, Mitch - mondta Louise egy este, amikor Mitch hazaért a munkából. Kifinomult, felsőbbrendű, hideg tekintetű

feleségének a látványa örökre Mitch agyába vésődött. - Semmi közös sincs bennünk - mondta ridegen, miközben a kocsi kulcsaival játszott. - Te szeretsz dolgozni. Én szeretek partikra járni. Szeretnék szórakozni a hálósobán kívül is.

Mitch önmagának sem vallotta be, hogy nem szerette már a feleségét. Amikor fiatalon házasságot kötöttek, a köztük lévő különbözőségekre szerettek bele. Arra azonban nem gondoltak, hogy később ez probléma lehet. Már késő volt, nem lehetett orvosolni a hibát, hiszen gyermekeik voltak. Louise jó anya volt, és a házasság örökre szól.

- Ha boldogtalan vagy, akkor majd változtatunk a dolgokon - mondta Mitch azonnal. - Egy család vagyunk, Louise, és megesküdünk egymásnak. Ha problémáink vannak, keressünk egy tanácsadót, aki segít megoldani őket.

- Minek? - kérdezett vissza az asszony, s elmondta, hogy a gyerekeket már elvitte az anyjához. Felállt, felvette a táskáját, és szó nélkül kilépett az ajtón.

Mitch ezt nem tudta megbocsátani a feleségének. Louise egyszerűen kisértelt az életéből, s minden erőfeszítés nélkül lezárt egy hétéves házasságot.

Mitch megértette az unatkozó hölgyeket, így Susannah Faulconert is. Sajnálta Sam Gamble-t, hiszen tapasztalatból tudta, mire képesek az ilyen nők. Mégis izgatottan gondolt a Szilícium-völgyben történetekre.

Tizenegyedik fejezet

Susannah az asztalnál ült, s egy alaplapot szerelt össze, amikor Mitchell Blaine belépett a garázsba. Egy hónapja múlt, hogy a férfi visszatért Bostonba. Sam azóta néhányszor beszélt vele telefonon, Mitch azonban jelét sem mutatta annak, hogy megváltoztatta a véleményét. A férfi hűvös bólintással üdvözölte a nőt, s azonnal Samhez lépett. Sam vigyorgott, amikor megpillantotta a konzervatív tengerészkék öltönyt és barna nyakkendőt viselő férfit.

- Mi van? Meghalt valaki? Úgy nézel ki, mint egy koporsókísérő.

- Nem mindenki rajong a te stílusodért - mondta Mitch, s végigmérte Samet, aki szakadt farmert és kopott pólót viselt.

- És mit csinálsz itt? - kérdezte vigyorogva Sam.

- Ma reggel egy interjún voltam a közelben. Arra gondoltam, beugrom, és meghívlak téged és Yanket vacsorázni. Van egy kitűnő francia étterem Palo Altóban, de ti is javasolhattok egy másikat.

Susannah Samre nézett. Mitch egyértelműen csak a fiúkkal akart tárgyalni, s kíváncsi volt, Sam vajon kijavítja-e a férfit.

- Rendben, de menjünk inkább a Mamához - javasolta Sam.

Susannah várta, mit mond még Sam. A férfi azonban említést sem tett róla, mintha a lány nem is lett volna részese a vállalatnak. Amikor Mitch elment, azonnal számon kérte a férfin a történeteket.

- Adj neki időt - nyugtatta Sam a lányt. - Amint megismer téged, megváltoztatja a véleményét. Túl érzékeny vagy - mondta, s a karjaiba vette a lányt, hogy csókjaival lenyugtassa. Susannah azonban eltolta magától, felállt, és bement a házba. Nem tudta az okát, de Mitch nem szerette őt.

Elhatározta, nem hagyja magát, hogy a férfiak kizárják az üzletből, s harcolni fog. Belebújt kedvenc farmerszoknyájába, kék blúzt vett fel, és haját kendővel összekötötte. Angela benyitott a hozzá, és gyakorlott mozdulatokkal igazgatta a lány fürtjeit.

- Ne hagyd magad, Suzie - biztatta a lányt. - Ragaszkodj ahhoz, ami neked jár - mondta, s egy pár rózsaszín fülbevalót csatolt Susannah fülébe. - Júniusban ötven dollárt nyertem Las Vegasban, amikor ezek a fülemben voltak. Neked is szerencsét hoznak majd.

Susannah mosolygott, és szorosan megölelte az asszonyt. Sokkal közelebb érezte magához Angelát, mint a saját anyját valaha.

Yank és Sam a konyhában voltak. Sam meglepődött, amikor Susannah belépett, mintha nem számított volna arra, hogy a lány is velük tart.

- Nem tudom, miért csinálsz ekkora ügyet a dologból - mondta. - Ez csak egy találkozó.

Susannah válasza sem méltatta, s kiment az autóhoz.

Mitch az étteremben várta őket. Nem palástolta ellenszenvét, amikor megpillantotta Susannah-t.

- Ez egy üzleti megbeszélés, Sam - mondta, s fejével a lány felé bökött.

- Éppen ezért vagyok itt - mondta Susannah, még mielőtt Sam válaszolhatott volna.

- Na, kaptál állást az IBM-nél? - kérdezte Sam cinikusan.

- Igen, felkértek - felelte mosolyogva Mitch. - Az elmúlt hetekben számtalan érdekes állásajánlatot kaptam. Megkörménykeztek a nagyobb high-tech vállalatok vezetői, s nem mondom, igen meggyőzőek voltak.

Mitch kiemelt egy ajánlatot, melyet Cal Theroux tett, neki az FBT-től.

Sam türelmetlenül hallgatta, s dühösen tolta félre a pizzát.

- Jól hangzik, Mitch - dünnyögte. - Biztonságos és kiszámítható.

Mitch hosszan bámulta a férfit.

- Kész csoda, hogy eddig életben tudtad tartani a SysValt, Sam. Nincs elég tapasztalatod. Nem tudod, hogyan kell eladni egy terméket. Nincs meghatározott piacod. Vicces, ahogyan az üzleti életet szervezed - mondta Mitch, s még számtalan hibát sorolt fel a vállalattal kapcsolatban. Sam szája a dühtől összeszűkült, s kitörni készült. Végül megelégtelte a dolgot, az asztalra csapott, s kirobbant.

- Ha ennyire nevetségesek vagyunk, akkor mégis miért jöttél vissza?

- Mert másra sem tudok gondolni - mondta vigyorogva a férfi.
- Mióta visszamentem Bostonba, csak a SysValen jár az eszem.
Azt mondtam magamnak, hogy szükségem van egy kis vakációra.
Megpróbáltam, elutaztam, de semmi sem segített.

Sam lassan előredőlt, s hitetlenkedve kérdezte meg:

- Azt mondd, hogy...
- Hogy benne vagyok - vágott a szavába Mitch. - A jó ég tudja miért, de ezt akarom.

Yank mosolygott, Sam pedig nagyot kiáltott.

- Nagyszerű. Hihetetlen, de nagyszerű!
- Előbb azonban meg kell egyeznünk a részletekben - intette Mitch. - Van néhány feltételem.

- Halljuk - sürgette Sam, s alig tudta palástolni izgatottságát.
- Egyenrangú partnerek leszünk, te, Yank és én. Egyharmad részben tulajdonosai a SysValnek. Cserébe garantálok egy százezer dolláros bankletétet, arra az esetre, ha megszorulnánk - mondta, kinyitott egy mappát, s elővett egy aranyszínű tollat. - Yank, neked ott kell hagynod az Atarit. A SysVal előző terméke csak egy játékszer. A vállalat jövője attól a prototípustól függ, melyen most dolgozol, tehát minden idegszáladdal erre kell koncentrálnod.

- Hiszen én szeretem az Atarit - mondta Yank. - Éppen egy új játékon dolgozom, ami néhány hónap múlva kijön.

- Megbolondultál? - kérdezte Sam. - Ez most sokkal fontosabb. Fontosabb egy átkozott videojátéknál.

- Nem is tudom, Sam - felelte Yank elgondolkozva. - Valóban kiváló játék.

Sam dühösen forgatta a szemeit, majd Mitchhez fordult.

- Ne aggódj, majd beszélek a fejével.

Mitch bólintott, s a marketingtervekre, az elengedhetetlen stratégiákra terelte a szót. Susannah mindebből azonban semmit sem hallott. Minden idegszálával arra összpontosított, hogy a három férfi ne dobja félre, mint egy elhasznált rongyot.

- És velem mi lesz? - kérdezte idegesen.

- Majd később beszélünk róla - intette le Sam. Susannah azonban nem hagyta magát.

- Nem, szerintem most kell erről beszélnünk. Mitch hátradőlt, összekulcsolta a karjait, s ingerülten válaszolt.

- Egy másik feltételem az, Sam, hogy a nőügyeidet ne keverd bele az üzletbe.

Susannah arca kipirult, ajkai remegtek a dühtől. Sam kivette a zsebéből a kocsikulcsot, s a lány kezébe nyomta.

- Suzie, vidd el az autót. Néhány órán belül én is otthon leszek, és majd mindent megbeszélünk.

- Nem - kiáltott hevesen Susannah, s felpattant. Szemei szikráztak, amikor lenézett a három férfira. Szédült a méregtől, mégis erősnek érezte magát. - Egyetlen feltétel sem felel meg nekem, Mr. Blaine. Egyetlen egy sem.

- Miss Faulconer, én nem...

- Most én beszélek, Mr. Blaine, ugyanis úgy tűnik,

Sam egy fontos részletet nem említett. Tudnia kell, ő kiválóan alkalmas arra, hogy valami nagyot alkosson. Amikor azonban a részletekről van szó, akkor mindig rám hárul a megvalósítás. Én hajtottam fel a szükséges pénzt az első negyven alaplaphoz. Én fizetem a számlákat. Atlantic Cityben én értem el, hogy a megrendelők komolyan vegyék a cégünket. A tény az, Mr. Blaine, hogy a SysVal ma nem létezne, ha én nem vagyok benne - mondta Susannah, s a társaira pillantott. Sam haragosan összevonta a szemöldökét, Yank a sörét bámulta. Egyikük sem mondott semmit. - Az alkotás nem elég ahhoz, hogy egy vállalatot irányítsunk - folytatta Susannah felbőszülve. - Egy vállalkozásnak szüksége van valakire, aki a mindennapos teendőkkel foglalkozik, aki megszerzi a munkát. Ez a személy a mi cégünkben én vagyok. És ha bárki, közületek bárki azt gondolja, hogy engem az egészről kihagyhat, az nagyon téved.

Sam az asztalt bámulta, s nem nézett Susannah szemébe. Mitch azonban keményen, határozottan a lányra nézett.

- Nem túlozza el egy icipicit, Miss Faulconer? Talán jobb lenne, ha különválasztaná a romantikát az üzlettől - mondta a férfi leereszkedő hangon.

A lánynak senki sem segített. Csak magára számíthatott. Az intelligenciájára és az elszántságára támaszkodott. Ha most azonnal nem veszi fel a kesztyűt, akkor a férfi a földre dögöli, és szemrebbenés nélkül átlép rajta.

- Ennek semmi köze nincs a Sammel való kapcsolatomhoz. Az első pillanattól kezdve mellőzött engem, de

ezt nem fogja újra megtenni. Mondtam, hogy Sam nem figyel a részletekre, így nem meglepő, hogy egy fontos információt nem mondott el.

- És mi lenne az?

- A vállalatnak már van egy társulási szerződése, mely szerint az egyik társ én vagyok.

Sam felkapta a fejét. Valóban teljesen elfeledkezett arról a papírról, amit Susannah tolt az orra alá, mielőtt Atlantic Citybe mentek.

- Mindannyian aláírtuk, Mr. Blaine - folytatta a lány -, igaz, egyikünk igyekszik megfeledkezni róla.

- Értem.

- Én nem csak Sam nőcskéje vagyok, Mr. Blaine. Akár tetszik, akár nem, én a SysVal elnöke vagyok.

- Az a cím semmit sem jelent - tiltakozott Sam. - Csak a nevedet használtuk a névjegykártyákon. A te ötleted volt.

- És a nevem nélkül ma sehol sem lennénk.

Sam átnyúlt az asztalon, megragadta Susannah kezét, s lerántotta a székbe. Szemében szikrázó láng égett.

- Mi a fenét csinálsz? - kiáltott a lányra. - Mindent tönkreteszel, ugye, tudod? Mi lesz a különbség, ha a te verziód szerint osztjuk fel a pozíciókat? Ha egyszer mi ketten összeházasodunk, az egész nem számít többé.

Susannah-ba elviselhetetlen fájdalom hasított. Bármikor akart Sammel a kapcsolatukról beszélni, a férfi mindig kitért a kérdés elől. Most azonban a házasságot eszközként használta, hogy meggyőzze Susannah-t.

A lány hosszú ideje először kételkedett benne, hogy a SysVal megér ennyit.

Yank váratlanul közbeszólt.

- Ha otthagynom az Atarit, nem lesz egészségbiztosításom.

Susannah időt nyert, s minden erejét összegyűjtötte egy újabb támadásra. Sam elengedte a karját, s a lány megfedkezett róla, csak Mitchell Blaine-re figyelt.

- Magának neve és tapasztalata van, Mr. Blaine. Ismerem az eddigi karrierjét, s tudom, szüksége van arra, amit mi tudunk megadni. Bizonyára időnként elviselhetetlen volt, hogy újításokat célzó ötletei felett begyepesedett, vaskalapos emberek döntöttek. S tudom, számtalanszor próbált ellenszegülni a munkaadóinak - mondta a lány, s örömmel látta a férfi meglepett arcát. - A vállalatunknál mindazt megtalálja, amit keresett. Kreatív légkört teremtünk, s nem fog unatkozni többé. Gyorsan fejlődő vállalatot építünk, s magának is lehetősége lesz ebben részt vennie. Egy olyan vállalkozást indítunk el, mely egyaránt odafigyel a termékeire és az embereire. Mindhárman szeretnénk, ha csatlakozna hozzánk, s a társunk lenne. Azonban a vállalat elnökeként van néhány feltételem.

Sam felhorkant, Susannah viszont ügyet sem vetett rá.

- A százezer dollár bankletétbe helyezése nagylelkű lépés, azonban nem elég nagyvonalú ahhoz, hogy önt egyenrangú partnerként kezeljük. Én intézem a pénzügyeket, Mr. Blaine, és a duplájára van szükségünk, ha

szeretnénk a számítógépeinkkel a piacon megjelenni. Ezenkívül szeretném megkérni, mielőbb növelje a társaság tőkéjét huszonötezer dollárral, hogy a jelenlegi pénzügyi nehézségeinken túljussunk. - Susannah Yankhez fordult. - Rendben van így? Yank bólintott.

- Sam? - kérdezte a lány.

Sam villogó szemekkel nézett rá.

- Mégis mit képzelsz, mi a fenét csinálsz? Minden kártya Mitch kezében van. Nem vagyunk abban a helyzetben, hogy alkudozzunk vele!

- Nincs igazad, Sam. Ez a mi vállalatunk. Akármennyire is akarjuk, hogy a társunk legyen, nekünk kell kimondani a végső döntést. Nem igaz, Mr. Blaine?

- Részben, Miss Faulconer, de csak részben - mondta halkan a férfi. - Nélkülem nem lenne többé vállalatuk.

- Maga helyett Sam találna valaki mást - mondta csendesen a lány.

Síri csend volt, senki sem szólalt meg. Mitch már nem volt annyira nyugodt, higgadt, mint a beszélgetésük kezdetén. Susannah kitartóan érvelt tovább.

- Ne becsülje alá Sam képességeit. Ő kissé arrogáns, szemtelen, figyelmetlen a részletekkel kapcsolatban. De tehetséges. Olyan adottsággal rendelkezik, mely csak néhány embernek van. És csak néhány ember tudja használni ezt az adottságot. Sam képes arra, hogy az érzékeny emberekkel elhitesse, képesek lehetetlen dolgokat is végrehajtani.

- Érzékeny emberek, mint ön, Miss Faulconer?

- És ön, Mr. Blaine.

Mitch merengve nézte Susannah-t, az asztalra dobott néhány bankjegyet, és szó nélkül kiment az étteremből.

A levegő hűvös volt, Mitch gyorsan átvágott a parkolón, s közben Susannah-ra gondolt. A lány egyáltalán nem hasonlított Louise-ra. A férfi el sem tudta képzelni, hogy a nő, aki ma éles vitában kerekedett felül rajta, minden erőfeszítés nélkül felbontott volna egy hét évig tartó házasságot. Susannah inkább harcos személyiség volt, mint dilettáns, ahogyan először Mitch gondolta.

- Mr. Blaine!

A férfi lassan megfordult, s megpillantotta Susannah-t. A lány felé sietett. Mitch már korábban megfigyelte a visszafogottságot a mozdulataiban, a nyugodt s rideg arc kifejezését. A modora erősen emlékeztette valakire. Természetesen Louise-ra. De nem, most már nem volt benne teljesen biztos. Figyelte Susannah-t, s tudta, valaki másra is emlékezteti a lány. De vajon kire?

- Nem fejezte még be, Miss Faulconer?

- Csak még egy dolog - kezdte. - Szeretném tudni, miért utál engem annyira. Az apám miatt, igaz?

A lány annyira őszinte volt, olyan szókimondó. Mitch nem tudott mit kezdeni az ismerős érzéssel.

- Nem szeretem az apját, de tisztelem őt. Neki semmi köze nincs ehhez az egészhez.

- Akkor mi a gond? Tettem valami rosszat? Tudom,

hogy nem amiatt van, amit ma este mondtam. Már az elejétől fogva utált engem, igaz?

- Nem bánja, ha erre a kérdésre nem válaszolok? - kérdezte a férfi. Arra még nem készült fel, hogy Louise-ról beszéljen. - Akármilyen is volt az eredeti véleményem, ma este mindent megváltoztatott - mondta, s önmaga is meglepődött a szavain.

- Ezt most bóknak vegyem? - kérdezte mosolyogva a lány.

- Igen, határozottan bóknak szántam, Miss Faulconer.

Mitch rájött, mi volt annyira ismerős a lányban. A tökéletes viselkedés, a megingathatatlan határozottság, a csendes előzékenység. A lány nem Louise-ra emlékeztette, hanem saját magára.

Letaglózta a felismerés, ugyanakkor megkönnyebbült, s abban a pillanatban elhatározta, hogy részt vesz ebben az örületben.

- Elfogadom a feltételeit, Miss Faluconer, de ne érezze magát túl nagy biztonságban. Minden pillanatban lesni fogom a vállai mögül.

- Rendben van, Mr. Blaine. Én pedig minden percben a hátam mögé fogok tekingetni.

Mitch jóízűen nevetett. Susannah sokban hasonlított Sam Gamble-re, csak ő szebb csomagolásban kínálta a portékáját. Mitch kinyitotta az ajtót, beszállt az autóba, s leeresztette az ablakot.

- Mondja meg a partnereinknek, hogy jobb nevet találtam az új számítógépünknek.

- Igen? És mi lenne az?

- Talán elnevezhetnénk magáról.

- Rólam? - kérdezte meglepődve a lány.

- Ja - mondta Mitch, és kihajolt az ablakon. - Talán nevezhetnénk Tűzgolyónak.

Susannah édesen nevetett.

- Tűzgolyó? Én?

- Igen, maga, Miss Faulconer - felelte Mitch, s elhajtott.

Susannah mosolyogva nézte a férfit, amint kikanyarodott a parkolóból. Hihetetlen volt, hogy valaki őt tüzes golyónak nevezze. Hihetetlen, nevetséges, mégis kedves. Lépteket hallott a háta mögött, és Sam hirtelen megragadta a vállát.

- Mégis, mi a fenét csinálsz? - kérdezte. A hangja inkább fáradt volt, mint mérges. - Istenem, hiszen te vagy az utolsó ember a földön, akiről el tudtam volna képzelni, hogy a hatalom miatt vitatkozik.

Susannah szó nélkül elsétált mellette, s Yank közelben parkoló autójához ment. Sam dühösen követte.

- Elszúrtad, Suzie. Az egészet elszúrtad. Mindent tönkretettél, amiért eddig dolgoztunk. Mindent, amit nagy nehézségek árán elértünk.

Yank zavartan kotorászott a zsebében, és Samre nézett.

- Susannah nem szúrta el, igaz?

- Igaz - felelte a lány. - Nem szúrtam el.

- Hallod, Sam, nem szúrta el.

Sam döbbenetesen bámulta a lányt.

- Hogy érted ezt? - kérdezte követelőzően. - Miről beszélsz? Mondott neked valamit?

- Mitch elfogadta a feltételeinket. Negyedik társként csatlakozik a SysValhez.

Sam megkönnyebbülten nézett a lányra.

- Ezt mondta neked? Valóban elfogadta? Mesés, tényleg mesés - kiáltott, s magához húzta Susannah-t. A lány azonban eltolta magától. - Yank, Suzie és én sétálunk egy kicsit. Várj meg minket, rendben? Rögtön jövünk - mondta, s maga után húzta a lányt. - Tartasz tőlem, igaz? Nem akarsz velem vitatkozni. Látom rajtad, Suzie.

- Nem tartok tőled, Sam, csak nem tudom, megéri-e veled vitatkozni - védekezett a lány, s önmaga is csodálkozott azon, hogy ilyen szavak hagyták el a száját. Idegen érzés kerítette hatalmába. Érezte, hogy megbántotta Samet, s meglepődve vette tudomásul, hogy hatalma van a férfi felett. Minden erejét összeszedte, s a férfit nézett. - Soha többé ne próbálj kihagyni engem az üzletből, Sam - mondta csendesen.

- Hát azt gondolod, hogy ezt csináltam?

- Igen, pontosan. Kizártál, s egy elhibázott házassági ajánlattal próbáltál lenyugtatni.

- Üldözési mániád van, Suzie. Komolyan mondom, egy nap valóban szeretnék elvenni feleségül. Te nem az a nő vagy, akit sokáig lehet várakoztatni. Hidd el, nagyon sajnálom - mondta, s egyik kezét Susannah vállá-

ra tette. - Egyszerűen csak nem értettem, miért annyira fontos neked a hatalmi felosztás, s miért kell annyira aprólékosan végigmenni a kérdésen.

- Nekem igenis fontos volt.

- Látod, ezt nem értem. Mi ketten egy pár vagyunk. Ami az egyikünké, az a másiké is.

Sam annyira őszinte, annyira meggyőző volt. Ezúttal Susannah azonban nem hagyta, hogy a férfi félreállítsa.

- Akkor miért nem szálltál ki? - kérdezte. - Miért nem mondtad, hogy legyen Susannah a társad, hiszen ami az övé, az az enyém is.

- Ez nevetséges, Suzie. Az egész az én ötletem volt. A SysVal mindennél többet jelent a számomra.

- Sam, én elvesztettem az apámat. A SysVal nekem is mindennél többet jelent.

Sam szigorú tekintete megenyhült. Megértette, miről beszélt a lány. Lassan, bocsánatkérően elmosolyodott. Susannah megjegesedett szíve olvadozni kezdett, s melegség áradt szét a testében. Sam lenézett a lányra, átölelte, s fejét a homlokához érintette. Egymást ölelve álltak szótlanul, szinte levegőt sem vettek.

- Sajnálom - suttogta Sam.

Susannah szeme könnybe lábadt, de visszatartotta őket. Nem akarta sajnáltatni magát.

- Azt szeretném, hogy én éppen annyit jelentsek neked, mint a vállalat - mondta alig hallhatóan a lány.

Összeborulva álltak, a homlokuk egymáshoz simult, s ajkaik találkoztak, de nem csókolták meg egymást.

- Szeretlek, Suzie - suttogta Sam. Hangjába félelem vegyült. - Tudom, néha örültséget csinálok, de meg kell ígérem neked,

hogy mindig velem leszel. Kérlek, kicsim, szükségem van rád. Ó, istenem, mennyire szeretlek. Ígérd meg, hogy mindig mellettem leszel.

Átölelte Susannah-t, s oly erősen tartotta, mintha azt szeretne volna, hogy a testük egyesüljön. A lány abban a pillanatban tudta, hogy hihetetlen erővel szereti a férfit. A torka összeszorult, s nem tudott megszólalni. Inkább megkereste a férfi ajkait, s forrón, reményvesztetten megcsókolta.

Tizenötödik fejezet

Fröcskölj egy kis festéket az ingére, Susannah - mondta Sam három héttel később, s felmászott a létra tetejére. - Idegesít, hogy egy szobában kell vele lennem.

Mitch végignézte makulátlan munkásingét, sötétkék farmernadrágját.

- Nem tudom, mi a bajod a ruhámmal. Egy falat építünk, az ég szerelmére, nem divatbemutatóra megyünk.

Sam horkantott egyet, Susannah pedig magában mosolygott. Az új irodájukban emeltek választófalat a raktár és a szobák között. Az épület valamivel nagyobb volt, mint a garázs, s kisebb átalakításokkal megfelelt az igényeiknek. Sam és Mitch egész délelőtt viccelődtek egymással, a felújítási munkálatok ennek ellenére gyorsan haladtak.

Az elmúlt két hétben Susannah lázasan keresgélte az elvárásaiknak megfelelő irodát, mely elég olcsó volt ahhoz, hogy meg tudják maguknak engedni. Mitch hivatalosan is a társuk lett, s ennek köszönhetően könnyebben kaptak hitelt a banktól, pénzügyi nehézségeik egy időre megoldottnak tűntek. Tudták azonban, hogy nem lélegezhetnek fel, s igyekeztek spórolni.

- Könyörgöm, menj el egy szabóhoz, és varrass magadnak alsóneműt - piszkálta Sam Mitchet.

- Az én szabóm nem készít alsóneműket - tiltakozott Mitch. - Hallottam, van egy üzlet, ahol emberi haját vásárolnak. Szerintem, ha eladnád a hajadat, akkor nem kellene bérelnünk ezt a helyet, hanem meg is vehetnénk.

Susannah felnyögött.

- Kérlek, Yank, mondd meg nekik, hogy maradjanak csendben. Megfájdul tőlük a fejem.

- Reggel még nem fájt a fejed - kacsintott Sam a lányra, s gyengéden megpaskolta a fenekét.

Susannah nem pirult el. Ha férfiakkal dolgozott, úgy kellett viselkednie, mintha közülük való lenne.

- Az igaz - vágott vissza kedvesen -, de ma estére bizonyára ismét fejfájásom lesz.

Mitch mosolygott. Bár Susannah tudta, hogy a férfi minden lépését figyeli, kapcsolatuk kimondottan barátságos volt. Odament Mitchhez, és segített egy elválasztóelemet a helyére illeszteni.

- Boldog lehetsz, hogy csatlakoztál hozzánk. Bostonban biztosan nem engedték volna, hogy ilyen munkát végezz.

- Igazad van - helyeselt a férfi egy kalapáccsal a kezében. - Az egyetem óta nem mulattam ilyen jól.

- Azt hittük, te leszel az egyetlen épelméjű a csapatban, és tessék, éppen olyan örült vagy, mint mi mindannyian.

Susannah munka közben a szeme sarkából figyelte

Samet, s rájött, megváltozott a kapcsolatuk, amikor Mitch csatlakozott a vállalatukhoz. Sam volt az, aki egyre többet beszélt a házasságról. Meggyőződéssel beszélt életre szóló kapcsolatuk erejéről, a végeláthatatlan lehetőségekről, s két nagyszerű elme szükségszerű egyesüléséről. Mint mindig, szavai ezúttal is hipnotizálták Susannah-t. Kikérték a házassági engedélyt, s vérvizsgálatot csináltattak. Susannah azonban megtalálta a megfelelő irodát, s az esküvői előkészületek hirtelen abbamaradtak.

Aznap este befejezték a falat, s tíz óra körül Mama pizzériájához hajtottak. Az egész napos munkától koszosak, elcsigázottak s kimerültek voltak.

Mitch röviden elmondta, szükséges hivatalosan is felosztani a cégen belüli pozíciókat. Még Sam is elismerte, hogy valóban szükség van a feladatok meghatározására. Miután a pincér felvette a rendelésüket, Mitch a zsebébe nyúlt, s egy gondosan összehajtogatott papírt húzott elő, és szétterítette az asztalon. Az előre elkészített vállalati struktúra volt az.

Susannah tisztában volt vele, ésszerűtlen lenne azt remélnie, hogy megtarthatja az elnöki titulását. Mitch tapasztaltabb volt nála, s határozottan megfelelőbb ember a pozícióra. A lány azonban eldöntötte, nem hagyja magát, s harcolni fog azért, hogy valamilyen szerepet kapjon a vállalat irányításában.

A gondosan megrajzolt táblázatban pillantása először Yank nevére esett. A rajz szerint Yank főmérnök lett.

Sam hangosan felnevetett, s a nevére bökött.

- Az igazgatótanács elnöke. Jól hangzik - mondta vigyorogva.

Susannah megdöbbsent, amikor megpillantotta a nevét, s alatta az elnök, irodavezető feliratot. Mitch az alelnöki, s a kereskedelmi- és marketingigazgatói pozíciót osztotta magára.

Mitch a meglepett lányra pillantott.

- Susannah, hatásosan hangzik az elnöki megnevezés, de a kezdetekben kemény munkáról lesz szó. Remélem, felkészültél erre.

- De te sokkal képzettebb vagy. Miért...

- Én a marketinghez értek a leginkább, ti is éppen ezért kerestetek meg. Nem akarok a mindennapos működési problémákkal foglalkozni. Te mondtad, hogy a részletekre is oda tudsz figyelni. Itt a lehetőség, bebizonyíthatod.

Susannah szája kiszáradt. Bár mindennél jobban vágyott erre, megrémült. Többé már nem egy garázsból kellett irányítani a vállalatot. És mit tudott ő egy igazi vállalat irányításáról?

Mitch szavazásra szólította fel a tagokat, s mielőtt a pizzát kihozták, Susannah-t hivatalosan is a SysVal elnökévé választották.

Hálaadás előtt nem sokkal, egy meleg, napos délutánon Susannah a garázsban pakolászott. Mitchnek igaza volt, gondolta a lány, miközben telepakolta a dobozt. Az elnöki titulus izgalmasabban hangzott, mint amilyen valójában volt. Mindenki eltűnt, Susannah magá-

ra maradt, s fáradtan csomagolta össze az utolsó dobozokat. Yank a prototípuson dolgozott, Mitch Bostonba repült a gyerekeihez, Sam pedig órákkal korábban eltűnt.

Az elmúlt két hétben Susannah sikeresen megoldotta a felmerülő problémákat, s a vállalat még mindig működött. Bár Yank morgolódott, társai nyomására mégis otthagyta az Atarit, s lázasan dolgozott az önálló számítógép prototípusán. Felvettek egy tehetséges, fiatal mérnököt, aki a gép áramellátását tervezte meg. Szabadidejükben órákig vitatkoztak arról, hogyan nevezzék el a gépet, s végül a Láng fantázianév mellett döntöttek.

Susannah a gondolataiba merült, és szinte észre sem vette Samet, aki bekukkantott a garázsablakon.

- Éppen ideje, hogy megjöttél - mondta a lány rosszállóan.

Sam úgy vigyorgott, mint egy csíntalan kisfiú.

- Bocs, de el kellett intéznem néhány dolgot.

- Gondolom, motorozni támadt kedved.

Sam kivette a lány kezéből a dobozt, felkapta Susannah-t, megpördült vele, s lágyan megcsókolta.

- Úgy beszélsz, mint egy zsémbes feleség - mondta vigyorogva. - Gondolj bele, nem is olyan rossz ötlet. Mosakodj meg - utasította a lányt -, fél órán belül összeházasodunk.

- Mi van? - lepődött meg a lány.

- Mindent megszerveztem - vigyorgott Sam. - Anya elment Yankért, és a játszótéren találkozunk. Szerintem jó ötlet, hogy ott tartsuk. A srác, aki összead ben-

nünket az egyik haverom bátyja. Egy órákor van egy másik esküvője, úgyszólván sietnünk kell.

Susannah döbbsen bánt a férjével. Sam hátrahajította a fejét, s kihívó tekintettel nézett a lányra, s várta a kifogásait. Susannah arra a sok száz telefonhívásra, számtalan megbeszélésre gondolt, mely a Callal tartandó esküvőjét előzte meg. Körülményes, haszontalan és értelmetlen készülődés volt.

Susannah csak hat hónapja ismerte Samet, mégis elképzelhetetlennek tartotta a jövőjét a férfi nélkül. Szüksége volt Samre, s egész hátralévő életében magának akarta a férfit.

- Rendben van - mondta izgatottan -, csináljuk meg. Sam ujjongva felkiáltott, s a karjaiba vette a lányt.

- Istenem, mennyire szeretlek - mondta, s adott öt percet a lánynak, hogy elkészüljön. Susannah felkapott egy lila blúzt a pólójára, kapkodva megfésülte a haját. A nadrágját gombolta, amikor Sam a Harley felé rángatta.

A játszótéren Yank és Angela várta őket. Yank teljesen elmerült a gondolataiban, Angela pedig szipogva törölgette a szemét. Susannah legnagyobb meglepetésére Sam egy menyasszonyi szalaggal átkötött sárgarózsa csokrot vett elő a motortáskából, s mosolyogva a lánynak nyújtotta.

- Figyeljétek, srácok - kezdte a ceremóniát Howard, a lelkész, aki kopott pólót viselt. - Én egyáltalán nem ismerlek benneteket, tehát amit mondanom kellene, az most lényegtelen. Miért nem néztek egymásra, s fogadtok hűséget egymásnak? Sam, szólj te elsőként.

Sam Susannah-hoz fordult, s a tenyerébe vette a lány arcát.

- Fogadom, hogy mindent megadok neked, Susannah, ami a hatalmamban áll. Őszinte leszek hozzád, becsületes, és sohasem foglak becsapni. S bátran megyek veled a jövőbe.

Sam furcsa fogadalmat tett a lánynak, Susannah azonban őszintén meghatódott. Mélyen belenézett Sam szemébe, s a legmegfelelőbb szavakat kereste.

- Megígérem, hogy legyen az bármi, mindent megadok neked, Sam - egy pillanatra elhallgatott, s csak a hagyományos esküvői fogadalmak jutottak az eszébe. Szerette volna máshogy elmondani őket, de nem tudta megfogalmazni.

- Nagyszerű, igazán nagyszerű - szólt közbe Howard, s megragadta a kezüket. - A törvény szerint házasság vagytok, igazán azonban csak ti tudjátok, mit is jelent ez.

Sam megcsókolta Susannah-t, kezét rázott Yankkel. Angela könnyes szemmel csókolta meg a fiát, s átölelte Susannah-t. Pillanatokkal később a két fiatal Sam motorján a hegyek felé száguldott. Susannah szorosan a férfihoz simult, s élvezte a friss szelet, mely az arcába csapott. Hamarosan maguk mögött hagyták a civilizációt. Sam egy elhagyott, gazos útra irányította a motort, s egy fa árnyékában leállította a járgányt.

- A lábaid elé teszem az egész világot - mondta rekedt hangon.
- Mi ketten együtt mindenre képesek vagyunk. Egyedül semmik vagyunk, de együtt miénk a Völgy. A tied és az enyém. Király és királynő leszünk.

A királynők koronát viselnek, nekem még egy baseballsapkám sincs - viccelődött Susannah.

Sam mosolygott, s a napsugarak megvilágították hajtincseit. Susannah nézte a fiatal, vad férfit, aki már a férje volt.

- Egyszer veszek neked egy motort - mondta Sam. - Mit szólnál hozzá? - Sam kihúzta a lány pólóját a nadrágból, s lány csókot lehelt a homlokára. - Meztelenül száguldoznál vele - suttogta, s kikapcsolta a lány melltartóját.

Bár az erdei tisztás elhagyatottnak tűnt, Susannah idegesen pillantott körül.

- Ne csináld ezt - tiltakozott, s megfogta Sam kezét. - Fázni fogok.

- Bébi, olyan melegen foglak tartani, hogy soha többé nem fogsz fázni - mondta a férfi, s eltolta Susannah kezét.

Susannah melltartója a földre esett. Sam nézte a lány formás kebleit, s ujjaival megcirógatta az érzékeny bimbókat. Élvezettel simogatta a selymes bőrt, s óvatosan levetköztette a lányt. A levegő hűvös volt, Susannah azonban semmit sem érzett belőle.

- Csináltad már valaha motoron? - kérdezte Sam, s lehúzta a cipzárját.

- Persze, ezerszer - vágta rá a lány.

- Nagy duma - dünnyögte a férfi.

Tizenhatodik fejezet

SysVal irodáiban kevés bútor volt, a falakon néhány, rockkoncertet hirdető plakát és egy megkopott Harley Davidson reklám lógott. Mitch besétált az ajtón, s mosolyogva hasonlította e poszttereket ahhoz az értékes festményhez, mely az előző irodájában volt.

Kora reggel volt, és Susannah az asztalnál ült. Amikor a férfi belépett, felnézett a jegyzeteiből, s elmosolyodott.

- Mindent tudok a koránkelésről - mondta -, de nem gondolod, hogy előbb haza kellett volna menned, egy kicsit pihenni?

- Aludtam egy kicsit a repülőn.

- Milyen volt Bostonban? - Nagyszerű.

Mitch örömmel vette, hogy Susannah nem háborgatta tovább kérdésekkel. Még mindig zaklatott volt, amiért előző este vissza kellett vinnie a gyerekeit az anyjukhoz. A kislánya, Liza sötét, göndör haja babasampon illatú volt, amikor Mitch megpuszilta. A fia, David átkulcsolta az apja nyakát, s könyörgött a férfinak, hogy ne menjen el. Mitch nem akarta, hogy a nő észrevegye, mennyire elérzékenyült, inkább elfordult, s töltött magának kávé.

- Nem akarom beleütni az orromat, de tudom, mennyire nehéz lehet távol a gyerekeidtől. Ha szükséged van egy barátira, csak...

- Igen, köszönöm - szólt közbe a férfi. Egyedül oldotta meg a problémáit, s nem volt szüksége senkire; sem.

Mitch leült az asztalához, s miközben a kávért kortyolgatta, a falon lógó túlméretezett naptárt nézegette.

- Történt valami érdekes a héten?

- Nem sok minden. Felvettem néhány megrendelést, gondoskodtam a postáról, megmostam a hajam és férjhez mentem. Semmi különös.

Mitch megpördült, s kilötytyentette a kávé a padlóra.

- Férjhez mentél? - kérdezte hitetlenkedve.

- Már régóta beszélünk erről - mondta nevetve. - Ismered Samet. Fél órát adott, hogy felkészüljek a nagy eseményre - s a lány boldogan nevetve mindent elmesélt a játszótéren tartott ceremóniáról. Mitch ujjaival idegesen dobolt az asztalon.

- Őszinte leszek hozzád, Susannah. Egyszerűen nem tudom elhinni, hogy megtettétek - mondta, és szigorúan nézett a lányra.

Susannah arckifejezése megfagyott, a mosoly eltűnt az ajkáról. Mitch kék szeme vibrált a dühtől.

- Hiszen tudod, hogy érzünk egymás iránt - magyarázta Susannah.

- Nem jutott az eszetekbe, hogy ezt előbb meg kellett volna beszélnünk?

- Nincs szükségünk az engedélyedre, Mitch.

- Talán nem kell az engedélyem, de átkozottul szükségetek van egy ügyvédre. Gondoltál arra, hogy ez a házasság mit tesz a társulási egyezményünkkel?

- Én... sajnálom. Nem is gondoltam. A héten mindent megbeszélünk egy ügyvéddel. Bizonyára észrevetted, hogy egyikünk sem akarja megkaparintani a hatalmat.

Talán igazat beszél, gondolta Mitch. Annyira hihetetlen volt. Már a kezdetekkor tudta, hogy amatőrökkel van dolga, s ezúttal csak saját magát hibáztathatta. A lány arckifejezése annyira meglepett volt, hogy Mitch meglágyult.

- És a szerencsés vőlegény a hátsó szobában van? - kérdezte.

- Nem, még otthon van. Az ágyban.

- Láttam a motorját odakint. Azt hittem - Mitch csodálkozva nézett a lányra. - Te jöttél a motorral?

- Csodálatos volt, Mitch. Elkerültem a reggeli csúcsforgalmat, így csak egy kicsit ijedtem meg - mosolygott boldogan a lány.

Mitch megpróbálta elképzelni a volt feleségét, amint felpattan egy motorra, s egyedül száguldozik vele. Bizonyos, hogy semmi hasonlóság nincs Susannah és Louise között.

- Örülj nekünk, Mitch - nézett Susannah csillogó szemekkel a férfira. - Szükségem van Samre, s neki szüksége van rám.

- És a gyűrű? - kérdezte Mitch, s a lány keze felé bökött.

- A rabszolgaság ősrégi szimbóluma - felelte a lány.
- Ez úgy hangzik, mintha Sam mondta volna.
- Igazad van - mondta Susannah -, de én határoztam úgy, hogy megtartom a nevemet, hiszen ez az utolsó kapocs az apám és köztem. Azt hiszem, még nem készültem fel arra, hogy felbontsam ezt a köteléket - a lány szomorúan mesélte el, hogyan fordult ellene az apja. Mitch elképzelhetetlennek tartotta, hogy ő valaha ugyanezt tenné a saját lányával.

A hét végére megtették a szükséges jogi lépéseket, hogy megvédjék a vállalatot abban az esetben, ha Sam és Susannah házassága felbomlana. Susannah és Sam számára nyomasztó volt, hogy egy olyan dokumentumot írjanak alá, mely a válásukat feltételezi, mégsem szóltak egy szót sem.

Mitch folyamatosan figyelte partnereit, s kíváncsi volt, kapcsolatuk befolyásolja-e őket az üzleti döntésekben. Végül be kellett ismernie, egyre gyakrabban fordult elő, hogy Susannah a férje ellen fordult, s józan döntéseket hozott.

Beköszöntött a karácsony, de Susannah szomorúan készülődött az ünnepre. Angela apró nappalijában jöttek össze, s a műanyag díszekkel és rózsaszín szalagokkal feldíszített műfenyő körül megajándékozták egymást. Susannah a Falcon Hillen töltött karácsonyokra gondolt. A hatalmas előtérben felállított duglászfenyőn antik angyalok és francia selyemmasnik díszlegetek.

Susannah hiába próbálta lebeszélni magát, s mikor

Sam és Angela a tévét nézték, kiosont a konyhába, és tárcsázta Falcon Hill számát. A lány az ajkába harapott, amikor a telefon kicsengett.

- Halló - szólalt meg a vonal végén az ismerős mély férfihang.

- Apa? Susannah vagyok - mondta remegő hangon a lány.

- Susannah? - kérdezte az apja különös hangsúllyal, mintha nem tudná, ki beszél.

- Én... - dadogta a lány -, csak szeretnék boldog karácsonyt kívánni. Jól vagy? - a lány gyomra összerándult, ajkai kiszáradtak.

- Káprázatosan vagyok, Susannah, de attól tartok, rosszkor telefonálsz. Paige nagyszerű vacsorát szervezett, s éppen az asztalhoz akarunk ülni.

Susannah-t megrohanták a régi karácsonyi emlékek. Eszébe jutott, hogy amikor kislány volt, az apja felkapta a vállára, és ő tűzte a legszebb angyalt a fa tetejére. Egy angyal egy angyalkának, mondta ilyenkor Joel. Aznap azonban Paige fog a helyén ülni a hatalmas asztalnál, s az apja különleges mosolyával a hógát fogja megajándékozni. A lány attól félt, hogy megszakad a szíve, amikor remegő hangon ismét a telefonba szólt.

- Akkor nem tartalak fel, apa. Paige-nek is boldog karácsonyt kívánok.

- Ennyi az egész? - kérdezte Joel fagyosan.

- Nem akartam zavarni. Én csak... - Susannah hangja elcsuklott. - Apa, férjhez mentem.

A vonal másik végén csend volt. Az apja nem vála-

szolt. Susannah arcán könnyek pördültek végig, egész testében remegett.

- El sem tudom képzelni, miből gondoltad, hogy ez érdekel engem.

- Apa, kérlek...

- Ne hívj engem, Susannah. Addig ne telefonálj, amíg nem akarsz újra hazajönni.

Susannah hangosan zokogott, de nem tette le a kagylót. Ha még egy percig tartja a telefont, akkor az apja kicsivel tovább marad vele. Elvégre karácsony volt.

- Apa - hüppögött Susannah a telefonba -, apa, kérlek, ne gyűlölj engem. Nem tudok hazamenni, de szeretlek téged.

Néhány pillanatig semmi sem történt, majd a lány egy halk kattanást hallott. Susannah-ban végérvényesen, visszafordíthatatlanul összetört valami.

Tizenhetedik fejezet

Nem engedhetjük meg magunknak - tiltakozott Mitch. - Nincs olyan, hogy nem engedhetjük meg magunknak - vágott vissza Susannah. Sam vigyorgott. Élvezte, hogy végre valaki más is vitatkozik a megjelenés mindennél-fontosabb-kisasszonnyal.

Március volt, lassan öt hónapja költöztek be az új irodájukba. Kedvenc kávézójukban ültek, ahol minden reggel találkoztak, hogy megbeszéljék a napi teendőket.

Sam belekortyolt a kólába.

- Szerintem vissza kellene fognod magad, Mitch, és jobban teszed, ha beletörödsz. Susannah lélekben még mindig társasági előkelőség, s nagyon tudja, miről szól ez az egész szar.

- Ez nem szar - tiltakozott Susannah. - Ti ketten azt hiszitek, csak az számít, ami közvetlen hasznot hoz.

A lány hátradőlt, s kihívóan nézett a két férfira. Egyikük sem volt igazán használható tíz óra előtt, ellenben Susannah már hajnalban kipattant az ágyból, és tele volt ötletekkel.

- Jobban kell figyelned rá, Sam - mondta Mitch. - Úgy tűnik, hogy új módszert vezetett be. Észrevetted, hogy minden reggelt arra használ, hogy vitatkozzon velünk?

Susannah önelégült mosolyt küldött Mitchnek, s a férjéhez fordult.

- Csak viccel, Sam. Mitch akkor viccel, ha nem ráncolja a homlokát. Ha azt szeretnénk, hogy nevessen, ki tudja meddig kellene itt ülnünk.

- Gonoszkodó támadások reggel hét harminckor.

- Ne zavarj össze, Mitch - mondta a lány. - Tudod, hogy igazam van.

Mitch felmordult, és kortyolt egyet a kávéjából.

Elhatározták, hogy részt vesznek a jövő hónapban San Franciscóban megrendezésre kerülő első nyugati parti számítógépes vásáron, és bemutatják a Lángot. A börze nagyobbak ígérkezett, mint a korábbi volt Atlantic Cityben.

A Láng azonban nem készült el. Még mindig voltak problémáik az áramteleppel, és Yank nem volt elégedett a BASIC kazettás verziójával, mely a gépezetet irányítja.

Susannah felkapta a pirítóst, amit Sam nem evett meg, és folytatta a csatát a két férfival.

- A vásár és kiállítás hatalmas lesz. A pavilonunk hatásos, de a Láng így sem biztos, hogy elég figyelmet kap. Nem hagyhatjuk, hogy ez megtörténjen. A vásár előtti este meghívjuk a sajtó képviselőit és a befolyásosabb kereskedelmi szervezeteket egy partira. A kiállítás miatt mindannyian a városban lesznek. Megvendégeljük őket, és egy nappal korábban bemutatjuk nekik a Lángot.

- Bocs, hogy ezúttal az ellenfél oldalára állok, Mitch - mondta Sam -, de azt hiszem, Susannah-nak igaza

van. Csak így lesz lehetőségünk felvenni a versenyt a többiekkel.

Susannah hálás volt Sam támogatásáért. Mitch összecsapta a kezét, s határozottan a lányra nézett.

- Rendben van. Elismerem, hogy jó ötlet, de te is ismered a pénzügyi helyzetünket, Susannah. Az egészet próbáld meg a legolcsóbban kihozni.

- Megígérem - fogadkozott a lány -, mindenből az olcsóbbat.

Susannah korán megérkezett a belvárosi étterembe, ahol a Lángot bemutató partit tartották. A lány még mindig nem engedhette meg, hogy nagyobb összegeket költsön ruhákra, de egyáltalán nem zavarta az olcsó fekete vászonnadrág és az egyszerű top, amit erre az alkalomra vásárolt. Egyedül volt, a társai a szoftveren dolgoztak, s kora délután óta nem látta őket.

Megállt a különterem ajtajában, és szemügyre vette a díszítést. Vörös és fekete léggömbök függtek mindenfelé, melyek a Láng színeit képviselték. Olcsó, mégis hatásos díszítés volt. A terem végében a két, már elkészült Láng számítógépet állították fel.

A számítógépek mögött a gép látványos emblémája lógott, melyen a Láng nevet feketéből vörösbe váltó betűkkel írták ki, s apró lángnyelvek vették körbe a betűket. A cég nevét a felirat alá nyomtatták.

Susannah megállt a gép előtt, mely meghatározta mindannyiuk jövőjét. A számítógép külső burkolatát Sam tervezte. Már a kezdetektől fogva egy olyan gépet akart, mely méreteit illetően kicsi, illik az emberek ott-

honához, a formája lekerekített, a színei kellemesek. Susannah remegő ujjakkal tapintotta meg a billentyűzetet, s a lapos házat, mely Yank terveinek köszönhetően mindössze harminchat chipet foglalt magába. Valaki belépett a terembe.

- Hello, bébi - szólalt meg mögötte egy férfi. - Gyönyörű, nem?

A lány megfordult, s lélegzetvisszafojtva figyelte, amint a szeretett férfi odalépett hozzá.

- Ó, Sam... Mit tettél velem?

A férfi vállig érő haja eltűnt. A hosszú, vad, motoros tincsek, melyeket oly gyönyörrel cirógatott, amikor szeretkeztek, nem voltak többé. A hosszú, sötét tincsek, melyek úgy szálltak a szélben, mint a kalózok zászlai, mikor megszöktette Susannah-t az esküvőjéről, eltűntek.

Sam szállaegyenes haja még az ing gallérját sem érte el. Tőle szokatlan módon fehér inget, sötétkék nyakkendőt és sportzakót viselt. Csak a farmer volt a megszokott, de azzal sem volt minden rendben. Az új farmer sötét volt, s nem kopott, mint a régi.

- Mit tettél velem? - suttogta Susannah.

Sam incselkedve nézett a lányra, de mielőtt bármit mondhatott volna, kicsapódott az ajtó, és Mitch lépett be Yankkel.

- Jól néz ki, nem? - kérdezte Mitch önelégülten. - Egy kis bevásárlókörrúton voltunk, s hirtelen megváltoztatta az elképzelését, amikor egy háromszáz dolláros olasz sportzakót tettek elé.

Susannah csalódottan fordult el. Sam az Sam volt,

hiába vágatta le a haját, s cserélte le a megszokott ruházatát, köztük semmi sem változott. Hiszen éppen Susannah volt az, aki mindig is mondta a férjének, váltson üzletiesebb megjelenésre. S most megkapta, Sam teljesítette a kívánságát.

A vendégek megérkeztek, és Susannah nem tűnődhetett tovább Sam új stílusával. Több száz meghívót küldött ki a sajtó munkatársainak és a befolyásosabb kereskedelmi képviselőknek, akik kíváncsian figyelték a hatalmas televízió-képernyőkön futó programot, és az új gép bemutatóját. A sört kortyolgató és pizzát majszoló érdeklődők kérdésekkel bombázták a SysVal munkatársait.

Néhány szkeptikus vendég benézett az asztalok alá, melyeken a gépek voltak, s nagyobb számítógépeket kerestek. Hitetlenkedve csóválták a fejüket, hiszen a Láng apró méreteivel minden addigi gépet lepipált. Éjfélre bizonyossá vált, hogy a Láng minden előzetes várakozást felülmúlt, s óriási sikert aratott.

Az étterem végül kettőkor zárt be, s a vendégek szétszéledtek. Mitch és Sam az est eseményei miatt annyira izgatott voltak, hogy nem tudtak volna aludni, ezért beültek a szálloda bárjába egy italra. Susannah és Yank kettesben mentek keresztül az előcsarnokon, s lift felé igyekeztek.

Sok szempontból Yank még mindig titokzatos volt Susannah számára. Amikor beléptek a felvonóba, Susannah kedvesen beszélgetést kezdeményezett.

- Roberta nem jött el a partira. Csak nem beteg?
- Roberta? - úgy tűnt, Yank nem igazán tudja, kiről beszél Susannah.

- Roberta Pestacola, a barátnőd - mondta a lány éles hangon.

- Igen, tudom - felelte Yank.

Susannah szótlánul várt. A lift megállt, s elindultak a folyosón a szobájuk felé. Yank megtorpant, megbámulta a tűzoltókészüléket, majd újra elindult. A lány elhatározta, hogy beszélgetni fog a férfival.

- Valami gond van veled és Robertával? - kérdezte újra.

- Roberta? Ó, igen - Yank a zsebében kotorászott.

Továbbmentek a folyosón. Bár Susannah nem volt alacsony, Yank mégis talán két fejjel magasabb volt nála. A lány kimerült volt a mozgalmas este után, és még mindig csalódott Sam új külseje miatt. Idegesen fordult a férfihoz.

- A beszélgetések célja az, hogy információt cseréljünk egymással. Ez igen nehéz egy olyan emberrel, aki ritkán fejezi be a mondatait, s úgy tűnik, a leghalványabb fogalma sincs arról, miről beszél a másik. Ez igazán dühítő tud lenni.

Yank megállt, és Susannah-ra nézett.

- Talán nem a legjobb ötlet, hogy kitöltsd valakin a mérget, mikor valójában valaki másra haragszol.

Susannah a férfit bámult. Egyáltalán honnan tudta Yank, hogy haragudott Samre? Yank tiszta és erős tekintete a lány lelke mélyéig hatolt.

- Roberta és én nem vagyunk már együtt, Susannah. Sohasem voltam igazán büszke arra, hogy mellettem volt. Sajnos nehezen tudok kapcsolatot létesíteni a

nőkkel, azonban nagyon szeretem a szexet. És ez azt jelenti, hogy kénytelen vagyok időnként kompromisszumokat kötni. Van még valami, amit tudni szeretnél? Susannah elvörösödött.

- Én... sajnálom. Semmi közöm nincs hozzá. - Igazad van. Semmi közöd sincs hozzá - felelte

Yank, és faképnél hagyta a lányt.

Egyikük sem készült fel arra, ami másnap történt. A kiállítási csarnok előtt már kora reggel öt tömött sorban várakoztak az érdeklődők.

Mitch egész nap a nagykereskedőkkel kötött szerződéseket, Yank minden kiállítót megnézett, hogy felmérje a versenyt, Sam és Susannah pedig a SysVal pavilonban válaszolt az érdeklődők kérdéseire.

Susannah több száz színes, nyomtatott katalógust osztott ki, mosolygott, míg az arca bele nem fájdult, s azonnal felvette a megrendeléseket. A kiállítási napok végén az egyik szervező bejelentette, hogy tizenháromezer érdeklődő látogatott ki a börténre. Sam a karjaiba kapta Susannah-t.

- Ma történelmet írtunk. Ez a mi Woodstockunk, kicsim, s megvívtuk a magunk digitális háborúját.

Aznap este 287 új megrendeléssel indultak vissza a Völgybe.

Tizennyolcadik fejezet

Augusztusban a Szent Klára hegyei bebaráncultak az óriási szárazságban. Joel Faluconer bérelt kocsijában lehajtotta a napellenzőt, s egy kiadós esőért rimáncodott. Nehezeére esett a lélegzetvétel. Túl sok por volt a levegőben.

Egy kisteherautó takarásában parkolta le az autót a SysVal irodája előtt. Az elmúlt hat hónapban Joel gondosan választotta meg az eszközöket. Átlagos autókat bérelt, s mindig volt nála egy újság, amivel eltakarta az arcát, ha esetleg Susannah arra sétált. Joel nem kémkedett a lánya után, egyszerűen csak szerette volna visszaszerezni őt.

A férfi éjszakánként nem aludt jól, s a múlt éjszaka különösen nehéz volt. Őszintébb lehetett volna az orvosával, azonban Joel komolytalannak tartotta a férfit. Egyébként sem tudta elképzelni, hogy egy nála húsz évvel fiatalabb embernek elpanaszolja, milyen mély és sötét depresszióban szenved, mióta elvesztette imádott lányát. Előző éjszaka magára zárta a könyvtár ajtaját, és órákig szemezett a pisztolyával.

Kinyílt az ajtó, és Sam Gamble lépett ki rajta. Joel gyomra összerándult. A fattyú. Gamble a néhány hónapja vásárolt használt Volvójához sietett. Hirtelen egy kis piros Toyota kanyarodott be a parkolóba, s hatal-

mas fékezéssel megállt Sam mellett. Az autóból kipattant egy asszony, és a férfi felé futott. A nő testhez simuló lila topot, fekete szoknyát és túsarkú cipőt viselt. Joel azonnal felismerte Gamble könnyűvérű, csapodár anyját.

Az asszony a fiához szaladt, megragadta a karját, s kétségbeesetten magyarázott valamit. Sam egyre dühösebb lett, lehámozta magáról az asszony kezét, s beszállt az autójába.

- Sam - sírt Angela, a Volvo motorja azonban felbőgött, s a férfi elhajtott a parkolóból.

Joel végignézte a jelenetet, s kíváncsi lett. Akármi is idegesítette fel Sam Gamble-t, az még a hasznára válhat. Kiszállt az autóból, s elindult az asszony felé. A járda mintha mozgott volna alatta. Nem érezte jól magát. Talán az lenne a leghelyesebb, ha lemondaná a délutánra szervezett megbeszéléseit, hazamenne, s pihenne egy kicsit. De nem. Nem szabad másoknak megmutatnia, hogy nem érzi jól magát.

Hosszú pillanatok teltek el, mire az asszony felismerte.

- Segíthetek valamit? - kérdezte Joel.

- Már vége van - az elmosódott szemfesték fekete csíkot hagyott a nő arcán. - Már senki sem tehet semmit.

Joel alatt mintha megmozdult volna a föld. Minek van vége? A nő tudott valamit a SysValról? Gamble talán ezért volt annyira dühös?

- Vesztett már el valakit? - kérdezte a nő elcsukló

hangon. - Valakit, aki nagyon fontos volt magának.

Joel megrémült, s egy pillanatra azt hitte, Susannah-val történt valami. Azonban eszébe Gamble mérges arckifejezése, s rájött, az asszony valami másról beszél. Talán éppen akkor szakított valamelyik barátjával.

- Az egyik felem meg akar halni - szipogta a nő, s a kézfejjével letörölte a könnyeit.

- Lehetetlen - felelte Joel, s hirtelen éles fájdalom hasított a mellkasába. Odakapott, de gyorsan leeresztette a kezét. - Nevetséges, hogy ilyen lármát csap. Miért nem megy haza, és iszik meg valamit?

- Nem mehetek haza. Van valami, amit még meg kell csinálnom. El kell mennem valahová - mondta Angela vontatottan, elfordult, és a kocsijához lépett.

Joel lepillantott az órájára, s látta, hogy hamarosan el kell indulnia a megbeszélésre. Ám a számok hirtelen összemosódtak a szeme előtt, s a férfi megtámasztotta magát az autó motorháztetején. A saját autója mintha kilométerekre lett volna. A mellkasába ismét fájdalom hasított, s ezúttal nem múlt el. Bizonytalanul állt, a lábai hihetetlen súlyosak voltak, egy lépést sem tudott megtenni. Úgy érezte, azonnal összeesik. A gondolat megrémisztette. Le kellett ülnie. Pihennie kellett egy kicsit, az autója azonban annyira messze volt, s a férfinak jártányi ereje sem maradt.

- Haza kell mennie - mondta dadogva a nőnek. - Nincs abban az állapotban, hogy vezessen.

- Nem mehetek haza - hárította el a nő, s felvette túlméretezett napszemüvegét. - Még valamit el kell intéznem.

Joel leizzadt, s rekedtes hangon szólalt meg.

- Nem... nem egyedül. Nem kellene egyedül mennie - mondta, s ökölbe szorította a kezét. Nem szabad elájulnia. Nem hagyhatja, hogy Susannah ilyen állapotban lássa. - Én... magával megyek. Vigyázok magára.

- Nem szükséges.

Joel lassan megkerülte az autót, bemászott az első ülésre, s levegőért kapkodott. Az asszony a gázra lépett, s kihajtott a parkolóból. Joelt nem érdekelte a találkozója, sem az, hogy a parkolóban hagyta a kocsit. Csak az számított, hogy Susannah nem láthatja meg keserves agóniáját. Becsukta a szemét, nagyon fáradt volt, s pár percet pihenni akart.

Amikor felébredt, a nap már lemenőben volt. Ránézett az órájára, s rémülten látta, hogy elmúlt hét óra.

- Hol vagyunk? - kérdezte a nőt. - Hova visz engem? Angela felszisszent, mintha elfelejtette volna, hogy

Joel mellette van.

- Most nem beszélhetek - csitította a nő, s a rádió felé bökött. - Majd ha vége lesz a számnak.

Joel szóhoz sem jutott. Annyi mindent kell elintéznie. Megkéri a nőt, hogy a következő benzinkútnál álljon meg, s felhívja a sofőrét. Hogyan fogja Joel a történeteket megmagyarázni? Bizonyosan már mindenkit riasztottak, hiszen nem jelent meg a megbeszélésen. A dal véget ért.

- Órák óta Elvis számokat játszanak - mondta remegő hangon a nő. - Nem tudom elhinni, hogy meghalt. Annyira fiatal volt, csak negyvenkét éves.

- Miről beszél maga? - kérdezte Joel döbbsen.

- Elvis - suttogta lágyan a nő. - Hát nem hallotta? Elvis Presley ma meghalt. 1977. augusztus 16-án. Memphisbe kell mennem, Gracelandba. El kell tőle búcsúznom - mondta Angela elcsukló hangon.

Joel nem tudta elhinni, amit hallott. Csak ennyiről lett volna szó?

- Akkor most Tennessee-be megyünk?

- Igen, oda kell mennem - szipogta, s belefújta az orrát egy zsebkendőbe. - A Király meghalt. Nem tudom elhinni. Egyszerűen nem tudom elhinni, hogy a Király meghalt. Azt hittem, örökké élni fog. Még csak negyvenkét éves volt.

Joel homlokán izzadságcseppek gurultak végig. Nem csoda, hogy Gamble annyira mérges volt a parkolóban. Érthetetlen, hogy valaki egy ünnepezt sztár halála miatt ennyire elkeseredjen. Az autóban hűvös volt, Joel mégis izzadt. Zakója ujjával letörölte a homlokát.

A nő szája megremegett, amikor bekanyarodott egy benzinkúthoz. Joel a telefonhoz ment, és felhívta a titkárnőjét. Lemondta a holnapra tervezett megbeszéléseit, s üzenetet hagyott Paige-nek, hogy nem megy haza éjszaka. Maga sem tudta miért, de elhatározta, hogy Angelával tart. Néhány óra múlva majd megkéri, hogy tegye ki egy motelnél, ott tölti az éjszakát, s reggel odarendeli a sofőrt.

- Nem tartok már sokáig magával - mondta Joel, s beült a kormány mögé. Angela az anyósülésen ült, egy szendvicset majszolgatott.

- Tulajdonképpen azt sem értem, miért van itt - mondta Angela, s belekortyolt a kólába.

- Miért csinálja ezt? - kérdezte Joel, s figyelmen kívül hagyta Angela megjegyzését. - Miért olyan fontos ez magának?

- Elvis Sammy apja. Joel felhorkantott.

- Nem hisz nekem, igaz? Senki sem hisz nekem - mondta elcsukló hangon Angela, s az elsuhanó tájat nézte. - Azt kívánom, bárcsak ő lenne Sammy apja. Bárcsak találkoztam volna vele. Olyan sok hazugságot mondanak róla. Nem volt hűséges Priscillához, amíg házasok voltak, drogozott, és furcsán viselkedett. Soha sem hittem el ezeket a pletykákat. Elvis szerette a kisembereket. Gondoskodott az olyan emberekről, mint én. A legkevesebb, amit tehetek, hogy elmegyek Gracelandbe, és gyertyát gyújtok érte.

Éjfél körül Joel megtankolta az autót, s Angela átvette a vezetést. A férfi szinte azonnal elaludt. Éjszaka áthajtottak Arizonán, s minden tankoláskor váltották egymást a vezetőülésben. Hajnalban az államhatárhoz közel megálltak egy útszéli büfénél reggelizni. Angela elment a mosdóba, rendbe hozta magát, s újra kifestette az arcát. Amikor végigvonult az éttermen, a magányos teherautósofőrök végigmérték a csinos asszonyt. Joelt idegesítette az olcsó, kihívó ruhát viselő nő, s az, hogy együtt látták vele. Megnyugtatta azonban, hogy azon a környéken senki sem ismerte.

Amikor Joel kiment a mosdóba, belenézett a tükör-

be, s egy idegen nézett vissza rá. Az arca borostás, beesett volt, hamuszürke, a szemei véresek. Rendszerint naponta kétszer borotválkozott, ezért már nem is emlékezett arra, hogy ősz a szakállá. Mivel nem volt nála borotva, csak megmosta az arcát.

Joel bizonygatta magának, hogy nem volt észnél, amikor úgy döntött, hogy a nővel tart Memphisig. Egyszerűen nem volt más választása. A vezetés jót tett neki, és egyébként is szüksége volt egy kis vakációra.

Amikor elérték Új-Mexikó határát, Angela ismét könnyekben tört ki. Joel nem bírta tovább, s ráfőrdött a nőre.

- Az isten szerelmére, hagyja már abba. Nem is ismerte azt az embert.

- Akkor sírok, amikor akarok. Nem én akartam, hogy velem jöjjön. Bármikor kiszállhat - vágott vissza a nő, és hangosabbra tekerte a rádiót.

- ...ötvenezer gyászoló várakozik Graceland előtt, hogy elbúcsúzzanak a rock királyától, Elvis Presley-től. Vernon Presley, az énekes apja utasította a biztonsági embereket, hogy nyissák ki a birtok kapuit, s engedjék közel a rajongókat a Királyhoz. A gyászolók több tízezer szál virágot helyeztek el a háznál. A tömeg számára hihetetlen, hogy a Király meghalt... - Joel kikapcsolta a rádiót. Nem akart többet hallani a királyok haláláról. Nem akart szembesülni a halállal. Angela Joel rideg tekintete ellenére visszakapcsolta a rádiót, s megrendülten hallgatta a híreket.

- Elvis annyira sokat adott nekem - mondta. - Amikor szomorú és csalódott voltam, amikor a férjem. Frank úgy bánt velem, mint egy felmosóronggyal, Elvis mindig ott volt. A dalai békét hoztak a szívembe. Időnként, amikor a templomban imádkoztam, felnéztem Jézus szobrára, s úgy tűnt, Elvis néz vissza rám. A Király annyi áldozatot hozott értünk.

Joel egyetlen dolgot sem tudott említeni, amit Elvis feláldozott az emberekért, de inkább nem vitatkozott a nővel.

Csütörtökön kora reggel érkeztek meg Memphisbe. Hatalmas tömeg gyűlt össze a Király gracelandi háza előtt. Angela a háztól távolabb parkolta le az autót. Joel szeretett volna lezuhanyozni, és tiszta ruhát venni. Arra gondolt, taxit hív, s egy szállodába viteti magát, mégis követte Angelát Graceland felé.

A levegő páratartalma már kora reggel magas volt, a hőség szinte elviselhetetlen. A birtok felett helikopterek köröztek. A gyászolók könnyes szemmel ölelték át egymást, gyertyát gyújtottak, és sirató dalokat énekeltek. Vajon őt is gyászolni fogják? Joel elhessegette a gondolatot. Ő még sokáig fog élni. Ha hazatér, elmegy az orvosához, és elmondja, mennyire rosszul volt. Beszámol neki a szorító mellkasi fájdalomról, a fáradtságról és a pillanatnyi eszméletvesztéről. Biztosan kap majd néhány gyógyszert, figyelnie kell az étkezésre, és sokat kell mozognia.

Joel vett két kempingszéket, s leültek a kapu elé, hogy onnan hallgassák a gyászszertartást.

- Mi a fontos magának, Joel? - kérdezte váratlanul Angela.

A kérdés annyira meglepte, hogy a férfi nem válaszolt.

- Sammy és a barátaim fontosak számomra - válaszolt Angela a saját kérdésére. - A maga lánya is. Szeretek Vegasba menni. Eljárni a templomba. Szeretek fodrázkodni és a barátnőimmel lenni. Mégis, a legfontosabb Sammy. Tudom, hogy idegesíti, ahogy kinézek, ahogy öltözködöm, és ha azt mondom néhány embernek, hogy Elvis az apja. Én azonban még miatta sem fogok megváltozni. Frank miatt már megpróbáltam megváltozni, de nem működött. Egy ember legyen olyan, amilyen. Szeretek olcsó, feltűnő ruhákban járni, és kiélvezem az életet. Az idő gyorsan elszáll, s észre sem veszi, ötvenéves lesz, és még nem élt.

Joel ötvenkilenc éves volt. Az asszony talán róla beszélt?

- Az egyik leggyönyörűbb birtokon élek Kaliforniában - mondta hűvösen. - Házaim vannak a világon mindenhol, autók, minden, amit egy férfi csak kívánhat magának.

- Mindezek ellenére én mégis sajnálom magát.

- Tartsa meg a sajnálatát valaki másnak - mordult rá Joel.

- Számomra úgy tűnik, a legizgalmasabb pillanatok maradtak ki az életéből. Nem hisz Istenben, s nem akar kibékülni a lányával.

- Susannah-t hagyja ki ebből.

- Ő egy nagyon különleges lány. Kedves és érzékeny.

Sammy valószínűleg meg fogja bántani, s magának akkor mellette kellene lennie.

- Susannah nem érdemli meg, hogy szóba álljak vele. Magának kereste a bajt, oldja meg egyedül.

- Időnként az a legnagyszerűbb, ha akkor is tudunk szeretni valakit, ha az megbántott bennünket. Hallgasson ide, Joel. Az én Sammym kitartóan próbál engem megváltoztatni. Apró kis gyöngy fülbevalókat, és fehér kosztümöt vásárol nekem. Én megköszönöm, és elrakom ezeket a dolgokat. Tudja, Joel, nem az én stílusom, és bármennyire is szeretem Sammyt, azt nem hagyom, hogy megváltoztasson. Tehát tovább imádkozom, és bízom benne, hogy egyszer megváltoznak köztünk a dolgok. Ugyanígy kellene tennie Susannah-val. Csak azért, mert a lánya tett valamit, ami magának nem tetszett, még nem kellene kizárnia az életéből.

- Én nem bocsátok meg annak, aki becsapott - mondta Joel jeges arckifejezéssel.

- Ő nem csapta be magát, Joel, csak követte a saját csillagát. Az egésznek semmi köze sem volt magához.

- Akkor is elképzelhetetlen, hogy megbocsássak valakinek, aki ezt tette velem.

- Hiszen erről szól a szeretet, Joel. Egyébként az egész nem más, mint egy egyszerű kézfogás.

S ekkor hirtelen kitárult a birtok kapuja. Tizenhat hófehér limuzin gördült ki a kapun. Az emberek zokogtak, egyesek elájultak. Angela szótlánul figyelte a menetet, s halkan könnyezett. Az asszony felemelte a kezét, s

egy hatalmas fehér Cadillac után intett, mely a Király holtestét szállította.

- Viszlát, E. - suttogta Angela.

Joel mellkasába ismét éles fájdalom hasított. A férfi vállára nehéz súly telepedett, s hirtelen úgy érezte, üres az élete. Arra gondolt, amit Angela mondott neki. Behunyta a szemét, s csak ekkor érezte, mennyire megbántotta őt Susannah. De a halál árnyékában, egy temetésen mindez már semmit sem számított.

S végül önmagának is beismerte, hogy szerette volna visszakapni a lányát, s úgy akarta szeretni Paige-t, ahogyan a saját lányát kellene szeretnie. Családi karácsonyi képeket látott maga előtt: az édes, bohém Kay, aki mindig megnevetette s feloldotta a hatalom súlyát, mellette ült, körülöttük pedig pirospozsgás kis unokák szaladgáltak.

Joel a szívéhez nyúlt, s nehezen szedte a levegőt. A férfi maga előtt látta a bűneit, a túlzott büszkeségét, önteltségét. Mennyire önző volt! Szerette volna megváltoztatni a világot, s a maga képére formálni az embereket. A fájdalom a mellkasába hasított, s hirtelen eszébe jutott a kislány, akire a nagymama kamrájában sok évvel azelőtt rátalált. A lány feltétel nélkül szerette őt, s Joel mégis eltaszította magától. Kétségbeesett, mikor rájött, mit veszített. Talán már túl késő volt? Esetleg még mindig visszakaphatja Susannah-t?

Még biztosan nincs késő! Amint hazaér, elmondja Susannah-nak. Még ma este hazarepül, s elmegy a lá-

nyához. Megmondja, hogy megbocsátott, és szereti őt. Az élete ismét értelmet kap, s minden rendbe jön.

Angela még mindig a fehér autót nézte.

- Tudom, hogy már nem vagyok fiatal - suttogta -, de gondolja, hogy még mindig vonzó vagyok?

Joel a mellkasához kapott. Képtelen volt levegőt venni. Az ideje lejárt. Érezte, amint hideg járja át a testét, különös fényt látott, s tudta, vissza kell adnia valamit, valami jót, valami becseset. Utolsó erejével válaszolt az asszonynak.

- Angela... maga... maga... mindig gyönyörű... lesz...

És egy halottas kocsí árnyékában, mely a Királyt vitte, egy másik uralkodó élettelenül a földre rogyott.

Tizenkilencedik fejezet

Susannah éppen elaludt, amikor röviddel éjfél után megcsörrent a telefon. Felnyögött, átfordult, Samet kereste az ágyban. Csak akkor jutott eszébe, hogy a férje még mindig dolgozik. Neki is ott kellene lennie, de annyira kimerült volt, hogy hazajött pihenni.

A telefon után tapogatott, s kíváncsi volt a férje és a társai miért nem tudják legalább egyetlen éjszakára békén hagyni.

- Halló? - motyogta.

- Susannah?

- Paige? - Susannah azonnal észrevette a keserűséget húga hangjában. - Paige, mi a baj?

- Apával történt valami.

- Apával?

- Meghalt, Susannah, apa meghalt. Szívrohamra volt.

- Apa meghalt? - kiáltott Susannah kétségbeesetten. Paige zokogott. Memphisben történt, mesélte. Senki

sem tudta, mit csinált ott az apjuk. Susannah megmarkolta a lepedőt. Sötétség vette körül, s ismét a nagymama kamrájában érezte magát.

Paige letette a telefont, Susannah azonban képtelen volt a helyére tenni a kagylót. Nem akarta megszakítani az egyetlen vékony szálát a családjával.

- Apa - sírta szinte hangtalanul - apa, ne tedd ezt velem. Én vagyok a te kicsi lányod, emlékszel? Ígérem, jó leszek. Soha többé nem leszek rossz.

Szörnyű súly nehezedett a mellkasára. Az aranyhercege elment. Nincs már lehetőség arra, hogy visszaszerezze az apja szeretetét. Már nem tudja elnyerni az apja bocsánatát. Az apja meghalt. Susannah mélyről jövő zokogásban tört ki.

Sam hallotta a kétségbeesett hangokat, amikor benyitott az ajtón. Ökölbe szorította a kezét, s a hálósobába rohant. Susannah összegömbölyödve zokogott az egyik sarokban. Sam arc kifejezése megfagyott. Valaki betört a lakásba, és megerőszakolta Susannah-t. Letérdelt a lány mellé, átölelte, csitítgatta.

- Suzie, minden rendben van. Itt vagyok, nyugodj meg, itt vagyok.

- Sam? - kérdezte remegő hangon a lány. - Sam? Apa meghalt.

Sam felsóhajtott. Susannah-val minden rendben volt. Semmi szörnyűség nem történt a szerelmével. Joel halálhíre nem rázta meg különösebben, s nem vigasztalta Susannah hamis szavakkal, szorosan átölelte a lányt, s gyengéden cirógatta.

Sam lassan felemelte, s az ágyba tette Susannah-t. Ahogy szétnyílt a lány köntöse, Sam látta, hogy alatta meztelen, s izgalomba jött. Jézus, Susannah egymillió év alatt sem fogja ezt megérteni.

Sam mindent gyűlölt, ami a halállal kapcsolatos. A halál elveszi az élet értelmét, és szétrombolja az életet.

Sam azt kívánta, Susannah hagyja abba a sírást. Azt kívánta, a lány bárcsak ne hozta volna be a halált a hálósobájukba. Végigsimította a lány mellét, s érezte, hogy nem tud ellenállni. A halál mellett ott van az élet. A halál mellett ott van az élet.

- Sam - kérte Susannah, s eltolta a kezét.

- Ne, Suzie - suttogta a férfi -, hagyd. Jobb lesz, megígérem.

Susannah hangosan zokogott, amikor Sam szétnyitotta a köpenyét, s a combjai közé nyúlt.

- ígérem, el fog múlni - mondta. - Segítek, hogy könnyebb legyen.

Amikor végül behatolt a lányba, Susannah még inkább egyedül érezte magát. A fájdalom továbbra is megmaradt.

A következő két napban Sam a tenyerén hordozta a lányt. A temetés reggelén azonban eltűnt. Susannah őrjöngve hívta az irodát, de Mitch és Yank nem látták Samet. Angela napok óta nem volt otthon, senki sem vette fel a telefonját otthon. A lány végül rájött, hogy egyedül kell elmennie a temetésre. Szüksége volt Samre, a férfi azonban nem volt mellette.

Egy sötétbarna Cadillac kanyarodott a parkolóba, amikor Susannah a Volvo felé igyekezett. Mitch kipattant az autóból, s felé sietett.

- Szállj be - mondta csendesen. - Elmegyek veled.

Susannah hálásan pillantott Mitchre, amikor megfogta a karját, és besegítette az autóba. A lány üres tekintettel bámult ki az ablakon.

- Sam fél a haláltól - mondta zsibbadtan. - Ha nem félne annyira, eljött volna velem.

Mitch nem válaszolt.

A férfi a ceremónia alatt végig mellette volt, s amikor Susannah megszédült, finoman megtartotta a lányt. Susannah nem sírt. A fényes, fekete koporsóra nézett, s némán beszélt az apjához.

- Még nincs vége, apa. Semmit sem fejeztünk be. Szeretlek, s örökké szeretni foglak.

Cal és Paige a koporsó másik oldalán álltak, s amikor a szertartás véget ért, fogadták a részvétnyilvánításokat. Hozzá alig szóltak, még azok sem, akiket hosszú évek óta ismert. Mintha azzal, hogy elszökött az esküvőjéről, mindannyiukat becsapta volna.

Mitch belekarolt, s elvezette Susannah-t a koporsó mellől. Cal hozzájuk lépett.

- Remélem, most elégedett vagy, Susannah - mondta kegyetlen hangon a férfi. - Megölted őt, ugye tudod? Nem volt ugyanaz, miután elmentél.

Susannah gyomra összerándult, szeme megtelt könnyel. Mitch védelmezően maga mögé húzta, s határozottan nézett Carlra.

- Hagyd békén őt, Theroux - mondta keményen.

Susannah hálás volt Mitchnek, s egy pillanatra biztonságban érezte magát. Paige-re nézett, a húga azonban kerülte a tekintetét.

- Gyerünk, Paige - mondta Cal. - Ne is törődj velük. Mitch hazavitte Susannah-t, s felajánlotta, hogy be-

kíséri. A lány azonban képtelen volt tovább tartani magát, s visszautasította. Mielőtt kiszállt az autóból, áthajolt, és megsimította a férfi arcát.

- Köszönöm - suttogta. - Nagyon köszönöm.

A konyhában szólt a rádió. Susannah azt hitte, Sam jött haza. Benyitott, s megpillantotta Angelát.

- Szegény kicsikém - mondta a nő, mikor meglátta a lányt. Széttárta a karjait, és Susannah a karjaiba omlott. Angela vállán zokogott, miközben az asszony lágyan a hátát simogatta.

- Tudom, kedvesem, tudom.

- Meghalt az apám - zokogta. - Soha többé nem fogom látni.

- Tudom, drágám.

- Nem tudom helyrehozni a dolgokat. Nem tudok elbúcsúzni tőle.

- Hiszen megpróbáltad, te mindent megtettél.

- Nem hittem, hogy valaha is meg fog halni. Olyan erős és hatalmas volt, mint az isten.

Angela a hálósobába vezette, s leültette a kétségbeesett lányt a kanapéra.

- Mindig is szerettem őt. Csak ő nem szeretett engem.

Angela megsimította a haját.

- Ez nem igaz, drágám. Joel szeretett téged. Ő mondta nekem.

Másodpercek teltek el, mire Susannah felfogta, mit mondott. Könnyei közt Angelára nézett.

- Mondta neked?

Angela hátrasimította Susannah könnytől nedves arcát, s átölelte a lányt.

- Az apád eljött velem Gracelandbe, Elvis temetésére. Együtt voltunk, amikor meghalt.

- Gracelandben? Az én apám? - Susannah értetlenül nézett az asszonyra.

- Szerintem nem gondolta komolyan, hogy velem jön. De valahogy mégis megtörtént. Aznap amikor meghalt, rólad beszélt.

- Mit mondott?

- Nem gyűlölt téged, Susannah. Azt hiszem, saját magát gyűlölte. Nem vagy felelős a haláláért. Azokban az utolsó órákban ott ültünk a kapu előtt, s vártuk a halottas kocsit. Beszélgettünk rólatok, Samről és rólad. S mielőtt a halottas kocsit kihajtott a kapun, mélyen a szemembe nézett, s ezt mondta: „Angela, hibáztam, amikor kitagadtam Susannah-t. El kellett mennie, s most már megértem. Szeretem őt, s amint visszamegyek Kaliforniába, meg is mondom neki.

- Komolyan mondd? Tényleg ezt mondta neked? Ugye nem csak azért mondd ezt, hogy jobban érezzem magam? Kérlek, Angela, tudnom kell az igazságot.

Angela finoman megrázta a fejét.

- Ez az igazság. Én katolikus vagyok, Susannah. Halálos bűnt követnék el, ha egy haldokló utolsó pillanataival kapcsolatban nem mondanék igazat. Nagyon szeretted téged. Újra és újra elmondta nekem.

Angela annyira őszintének tűnt, és Susannah hinni akart neki, azonban mégis úgy érezte, hogy az asszony nem mond igazat.

Sam aznap este egy drága, kézzel szőtt vállkendővel tért haza. Nem beszélt az eltűnéséről, és Susannah túlzottan elgyötört volt ahhoz, hogy beszéljen róla. Behajtogatta a kendőt egy fiókba, s arra gondolt, senki sem tökéletes, és neki meg kell tanulnia a hibáival együtt elfogadni Samet. A házasságuk szövetén azonban megjelent egy apró szakadás.

Susannah néhány héttel később értesült arról, hogy az apja kihagyta őt a végrendeletéből, s a több millió dollárt, a részvényeket, mindent Paige örökölt. A lányt azonban nem a pénzügyi veszteség taglózta le, hanem egy újabb bizonyíték arra, hogy az apja nem bocsátott meg neki.

Sam hetekig veszekedett vele, Susannah azonban nem támadta meg a végrendeletet. A lány nem a pénzt akarta, ő azt szeretette volna, ha az apja életben van, s egy újabb esélyt kap az élettől.

Fél évvel később Susannah azt gondolta, hogy a munka segítette át a következő néhány hónapon. Minden idegszálával arra figyelt, hogy életben tartsa a vállalatot.

- Az isten szerelmére, nyugodj már meg - mordult Sam a lányra, miközben fel s alá járkált a Hoffman Vállalat recepciója előtt. A vállalat San Francisco legismertebb tőkebefektetője volt. - Ha meglátják, hogy ennyire ideges vagy, az egészből nem lesz semmi. Komolyan mondom, Susannah, az egészséget elszúrod.

Mitch ledobta az újságot.

- Miért nem hagyod őt békén, Sam? Ha a helyedben lennék, inkább azon gondolkoznék, mit fogok mondani, s nem piszkálnám Susannah-t.

- Baszd meg, te nagyokos. - Te...

Susannah megpördült.

- Azonnal hagyjátok abba. Felesleges vitatkoznunk, mindannyian idegesek vagyunk.

Mitch és Sam régebben is vitatkoztak, az elmúlt négy hónapban, mióta Susannah apja meghalt, a helyzet azonban még rosszabb lett. Miközben a kapcsolatuk megromlott, Mitch és Susannah viszonya szorosabb lett. A lány sohasem fogja elfelejteni, hogy a férfi a legnehezebb percekben, amikor szüksége volt valakire, mellette volt.

Az elmúlt hónapok hihetetlenül nehezek voltak. A vállalatuk óriási bajba került. Annak ellenére, hogy hetente újabb megrendelések futottak be, a SysVal pénze elfogyott. Ha nem kapnak pénzügyi támogatást, akkor a vállalat összeomlik. Hiába érkeztek újabb megrendelések, lassan a számlákat sem tudták kifizetni. Mitch és Susannah átnézték a papírokat, s rájöttek, a vállalat harminc napon belül összeomlik.

Mitch aggódva figyelte Susannah-t. Az elmúlt egy évben folyamatosan figyelte a lányt, s ezúttal rendkívül nyugtalankodott miatta. Sam nem segített a lánynak. Mitch hamarosan rájött, hogy a férfi csak kihasználta Susannah-t: elvett tőle mindent, de alig adott vissza valamit.

Mindannyian tudták, hogy a találkozó nagyon fontos lesz. Leland T. Hoffman egy ravasz vén róka, aki már számtalan nagy amerikai vállalatnak hozott sikert. Ha Hoffman a SysValbe teszi a pénzét, akkor biztosan túlélük a kritikus helyzetet. A titkárnő egy tárgyalóba vezette őket, ahol Hoffman egy hosszú asztal végén ült, s megbeszélést tartott. Susannah zavartan mosolygott, és kisímította az egyszerű szürke kosztümöt.

Hoffman végül felpillantott, és a szemüvege felett végigmérté Mitchet, majd tekintete Susannah-ra siklott.

- Hello, Leland bácsi - mondta a lány.

Mitch majdnem leesett a székről. Leland bácsi? Sam éppen annyira meglepett volt. Mitch szerette volna megfojtani a lányt, amiért eltitkolta előlük.

- Susannah, örülök, hogy újra látlak - mondta kedvesen a lánynak. - Nos, mit tehetek érted és a barátaidért?

Mitch gyomra összerándult. Hoffman egyáltalán nem vette őket komolyan. Susannah-nak tett szívességet, amikor beleegyezett, hogy találkozik velük. A SysVal komolyan nem érdekelte őt. Mitch szerette volna az asztalba verni a fejét. Egyszeriben elfelejtette, hogy néhány perce még aggódott a lányért, és szerette volna megölni őt.

Susannah elővette a dossziéját, és megkezdte a cég bemutatását.

- Uraim - nézett rájuk mosolyogva -, először is szeretnék elnézést kérni az üzlettársaimtól, amiért nem mondtam el, hogy a családom egyik régi barátjával fogunk találkozni. Bár Leland bácsi nem vér szerinti rokon, apám régi ismerőse, s amióta az eszemet tudom, engem is ismer. Nem mondtam el a társaimnak, hogy ismerjük egymást. Azt ugyanis nem szerettem volna, ha egy pillanatra is azt hiszik, hogy a régi családi kapcsolatnak

köszönhetően a Hoffman Vállalat bőkezűen megnyitja a csekk-könyvét a SysVal számára.

Susannah felállt, s elgondolkozva körbepillantott.

- Ha férfi lennék, mondjuk az apám fia, akkor ez a régi családi kötelék bizonyára előnyömre válna. Mivel azonban nő vagyok, az apám lánya, ezért határozottan előnytelen helyzetben találtam magam - Hoffmanra mosolygott, s folytatta. - Amikor kislány voltam, Leland, nem láttál engem fára mászni vagy focizni. Ehelyett azt láttad, hogy papírbabákat vágok ki és teadélutánokat szervezek. Bár ma egy felnőtt nő áll előtted, elhiszem, milyen nehéz lehet a pénzedet olyan valakinek adni, aki valaha lélekszakadva menekült hozzád egy földigiliszta elől.

A férfiak nevettek, Hoffman arcáról azonban nem lehetett leolvasni, mit gondol. Mitch azonban biztos volt benne, hogy Susannah humoros bevezetője rá is hatással van.

- Az elektronika világában ritkán vállalnak nők szerepet - mondta Susannah. - Furcsa, hiszen azt reméljük, a nők lesznek a kis számítógépek legnagyobb felhasználói. Éppen ezért szeretnék nőként részt vállalni ebben a világban, s remélem, más nézőpontból látom majd a célcsoportokat. Azonban, ha ez önök közül bárkit zavarna, akkor volna egy javaslatom - Susannah a társai felé bólintott, s ravaszul mosolygott. - Az üzlettársaimnak garantáltan elég tesztoszteronjuk van ahhoz, hogy meggyőzzék önöket.

Még Hoffman is mosolygott, s miután Susannah mindenkit megmosolyogtatott, folytatta a prezentációját. A lány hatásosan, semmi sem lehetetlen módon tálalta az elképzeléseket, a piaci fellépést, s az öt évre előre elkészített merész, de hihető tervet.

Amikor befejezte a bemutatást, leült. Mitch észrevette, hogy a férfiak nagyobb érdeklődéssel nézték át a papírokat.

Sam letette a lábát a padlóra, s lassan felemelkedett a székből.

- Vannak győztesek és vesztesek - mormolta. - Szélhámosok és igazmondók - hatásosan végigjáratta tekintetét az embereken. - És vannak bajnokok. És tudják, mi különbözteti meg őket egymástól? - öklét a levegőbe emelte. - A küldetés. A küldetés különbözteti meg őket.

Sam a következő húsz percben fel-alá járkált a teremben. Egyik kezével meglazította a nyakkendőjét, a másikkal a hajába túrt, majd ismét a levegőbe emelte öklét. Meggyőzően beszélt, s egy csodálatos, fényes jövőt festett a kiskomputerről, mely a Láng nevet viselte.

Amikor befejezte, Mitch elégedett volt. Nem csalt az előérzete, s ő már meg sem szólalt. Susannah és Sam együtt pontosan azt a vállalati imázst hordozták, melyet Mitch be akart mutatni. Csak egy bolond tudott volna ellenállni nekik, Hoffman azonban egyáltalán nem volt bolond.

Második könyv

A küldetés

Összegyűltünk, hogy egy kalandban vegyünk részt, s a világ legjobb számítógépet adjuk az emberiségnek. Mindenáron kitartunk a termékeink mellett, s a minőségért fogunk küzdeni. Merész dolgot vállaltunk magunkra, de mindent megteszünk, hogy kitűnőt alkossunk.

SysVal Informatikai Vállalat

Huszadik fejezet

Dőlt a pénz a SysValhez. A megszámlálhatatlanul sok ropogós, zöldhasú bankó. Új pénz. Pénz, amit el kellett költeni. A nyolcvanas évek elejére az emberek számára elérhetővé vált a számítógép, s az amerikai otthonok többségében megjelent a házi komputer. Idővel az emberek érdeklődését felkeltették a házi videojátékok. Éjszakánként újabb és újabb számítástechnikai cégek alakultak. Néhányuk ugyan gyorsan tönkrement, többségük azonban hihetetlenül gazdaggá tette az alapítóit. A Szilícium-völgyben hamarosan minden arannyá változott.

1982 őszén már az informatikai génuszok uralták a Völgyet. A szemüveges, pattanásos bőrű, túlsúlyos vagy éppen csontsovány, elvarázsolt agglegények voltak a Völgy királyai.

Yank leparkolta a Porsche 911-et a SysVal főépülete előtt, s a főbejárat felé indult. Szórakozottan bólintott a két könyvelőnek, akik elismerően néztek a férfi után. Belépett az épületbe, s ügyet sem vetett a recepció mellett álldogáló biztonsági őrökre.

A SysValnál dolgozóknak műanyag belépőkártyát kellett felmutatniuk, hogy beléphessenek az épületbe. Még Sam is hordott magánál ilyen kártyát. Yank azon-

ban mindig elfelejtette a belépőt, Susannah tehát utasította az öröket, hogy engedjék be a férfit.

Yank felfogta, hogy azok a napok elmúltak, amikor szabadon lehetett információt cserélni, s az egy mindenkiért, mindenki egyért arany szabály működött. 1982 szeptembere volt. John Lennon meghalt, Ronald Reagan volt az elnök. A világ sokat változott. A Völgyben hemzsegték az ipari kémek, akik mindent elloptak, s jó pénzért továbbadták a japánoknak, az oroszoknak, vagy éppen a szomszédos ipari parkban megnyíló új vállalkozásnak. A SysVal látványos, gyors felemelkedése miatt a kémkedők célpontja volt. Yank mindezt megértette, mégis képtelen volt biztonsági kártyát hordani magánál.

Yank elindult méregdrága, az igényeinek, kívánságainak megfelelően milliókból megépített laboratóriuma felé. Hirtelen megtorpant. Olyan érzése támadt, mintha elfelejtett volna valami nagyon fontos dolgot. Elhessegette a gondolatot, hiszen mi lehetne fontosabb a munkájánál, az új alaplapnál, melyen éppen dolgozott. Már annyira közel járt a megoldáshoz, s volt néhány nagyszerű ötlete.

Tíz kilométerrel távolabb Yank nehéz brokátfüggönyökkel elsötétített hálósobájában Tiffani Wade, a csinos fehérenműmodell csábos pózt vett fel.

- Yank! Yank, most már visszajöhetsz - kiáltotta. - Készen vagytok.

Háromszor elkiáltotta magát, válasz azonban nem érkezett. A lány visszarogyott a párnára.

- A fene egye meg, Yank - mormolta. - Már megint elfelejtettél.

Susannah kikapcsolta a Láng 3-at, s kinyújtózott. Az épületben valamelyik alkalmazott elsütött egy légkürtöt. A nő szinte észre sem vette. A SysValnél az emberek gyakran dudáltak légkürtökkel, vagy éppen bingó számokat adtak közre a hangosbeszélő-rendszeren.

Mintha valaki olvasott volna a gondolataiban, a hangosbeszélő recsegni megszólalt.

- Figyelem, figyelem! A japánok éppen most hatoltak be a parkolóba. Minden alkalmazott, aki hazai autót vezet, keressen rejtékhelyet. Ez nem gyakorlat. Ismétlem, nem gyakorlat!

Susannah mosolyogva forgatta körbe a szemeit. Isten adja, hogy egyszer se kelljen komolyabb vészhelyzetre felhívni a figyelmet a hangosbeszélőn keresztül. Senki sem hinne nekik.

A SysVal-alkalmazottak többsége huszonéves fiatal volt. Az elmúlt hat évben, mióta a vállalatot megalapították, Sam Gamble viselkedése követendő példa lett a dolgozók körében. A dolgozók fiatalok, legyőzhetetlenek és halhatatlanok voltak, mint a pimasz, merész és karizmatikus cégalapítók.

Susannah levette a szemüvegét, megdörzsölte a homlokát, s végignézett az irodáján. Az egyik falon egy sokat használt darts-tábla lógott, melyre az Apple emblémát festették. Jobs és Woz, Sam, Yank és Susannah. Mindannyian kimaradtak az iskolából. Szeszélyesek, örültek, lázadók voltak, s közülük Susannah képviselte

a társadalmi előkelőségeket. Az elmúlt öt évben, mely az első nyugati-parti számítógépes börze óta eltelt, arannyá változott minden, amihez nyúltak. Úgy tűnt, mintha Isten fiatalsággal, ésszel és mérhetetlen szerencsével áldotta volna meg őket. Papíron Susannah és az üzlettársai több millió dolláros vagyont irányítottak, Steve Jobs az Apple-től pedig háromszor annyi dollárt. Óriási sikerük időnként halálosan megrémítette Susannah-t.

Egy rendelésre készült, rádióvezérelt kisautó gurult be Susannah irodájába. A szőnyeg közepén körbefordult, majd minden emberi vezérlésre utaló jel nélkül kiment az ajtón. A SysVal mérnökei ismét szórakoztatták magukat.

Susannah kisimított egy hajszálat a szeméből. A haja most rövidebb volt, kedvesen fogta körbe az arcát, s lekerekítette az erős arisztokratikus vonásait. Nem volt fontos találkozója arra a napra, a lány ezért egyszerű pulóvert és testhez simuló, egyenes szárú farmernadrágot viselt. A csuklóján két aranykarlanc csillogott, az ujján fényesre csiszolt kétkarátos gyémántgyűrű ragyogott. Jobb több, mint kevesebb, gondolta Susannah.

Susannah a telefonhoz nyúlt, s tárcsázta Mitch irodájának a számát, de mielőtt a telefon kicsengett, Mitch lépett be az ajtón.

- Micsoda telepátia - mosolygott a lány. - Éppen most hívtalak.
- Valaki a folyosón hagyott egy melltartót - mondta Mitch, s leült Susannah-val szemben.

- Ne panaszkodj addig, amíg az, aki elhagyta, nem rohangál félmeztelenül.

Négyük közül Mitch változott a legkevesebbet, igaz apró ráncok jelentek meg az arcán, és sötétszőke hajába néhány ősz tincs vegyült. A SysVal alelnöke, kereskedelmi- és marketingigazgatója azonban még mindig ugyanaz a megbízható, őszinte ember volt, aki évekkorábban csatlakozott a vállalathoz.

Mitch a legtisztéletreméltóbb igazgató volt a SysValnál, aki gondolkodás nélkül átrepülte a kontinenst, hogy ott legyen a gyerekei focimeccsein. Az elmúlt években Susannah és közte mély baráti kapcsolat alakult ki.

Susannah látta, hogy a férfi fáradt. Mitch hónapok óta tárgyalt egy sok millió dolláros megrendelésről Kalifornia állammal. Ha sikerül szerződnie az állammal, akkor a Láng 3 kerülne több száz állami hivatalba. Sajnos, a SysVal versenytársa, az FBT is harcba szállt a megrendelésért, s Cal Theroux keményen lobbizott a vállalat új személyi számítógépe, a Falcon 101 mellett.

- Légy őszinte velem - mondta Mitch, s kinyújtóztatta a lábait.
- Annyira begyöpösödöttnek nézek ki?
  - Te? Miért gondolod?
  - Nem viccelek, tudni akarom.
  - Komolyan? Mitch bólintott.
  - Igen. Határozottan begyöpösödött vagy.
  - Nos, köszönöm szépen. Nagyon köszönöm - Mitch sértődötten nézett Susannah-ra.

- Van ennek valami köze a kapcsolatodhoz a visszataszító Jacqueline Dane-hez?

- Jacqueline nem visszataszító. Ő az egyik legvonzóbb színésznő ebben az országban.

- És igyekszik is ezt kimutatni. Láttad a múlt heti tv-interjút, amit vele készítettek? Folyamatosan arról beszélt, hogy mennyire fontos komoly filmeket és munkákat készíteni. Font ő mondja. Még a körmét is rágja.

- Talán jobban szeretnéd, ha olyan kis nőcskével találkozgatnék, mint Yank teszi?

- Yank az más. Neki olyan nőre van szüksége, akinek az intelligenciaszintje valamivel alacsonyabb a sebességhatárnál. De te... Miért nem hagyod, hogy én válaszszak ki neked néhány nőt? Komolyan, Mitch, én igazán tudom, hogy milyen nő illik hozzád. Valaki, aki intelligens, kellemes személyiség, s nem anyáskodna feletted. Akinek van humora, tehát tökéletesen kiegészít téged, hiszen neked nincs. - Susannah nem mondott igazat. Mitchnek nagyszerű humorérzéke volt, csak nem mindenki értette. - Egy olyan nő kell neked, akiben nem buzog a szexuális vágy, hiszen te is egyre idősebb leszel, s talán szexuálisan sem leszel annyira aktív.

- Hát, ez az - Mitch felpattant, s ránézett. - A libidómhoz semmi közöd sincs. Most, hogy piszkosul gazdag lettél, egy kicsit elszemtelenedtél, nem gondolod?

- Mindannyian piszkosul gazdagok vagyunk, Mitch. És egyáltalán nem szemtelenedtem el.

Hirtelen egy dühös férfihang szólt bele a hangosbeszélőbe.

- Akármelyik szarházi vitte el az új HP számológépet, kurvára jól teszi, ha most azonnal visszahozza az irodába.

Mitch felhúzott szemöldökkel nézett a hangszóró irányába.

- Susannah!

- Rendben van, újabb obszcén szavakat tiltó felhívást teszek közzé - sóhajtott a lány. Már évekkorábban megtanulták, hogy teljesen felesleges a hangosbeszélőket lezárni. A SysVal mérnökei számára sem okozott nagyobb örömet, mint rendszereket feltörni.

Susannah a bostoni útvjáról kérdezte Mitchet. Az elmúlt években Mitch gyerekei sűrűn meglátogatták Kaliforniában az apjukat, és Susannah nagyon megszerette a kicsiket. Az asztalán egy bekeretezett kép volt, melyet a kilencéves Liza rajzolt neki, s mellette egy papírnehezék, melyet a hatodikos David készített.

Mitch az ablakhoz sétált.

- Találkoztam Louise új férjével. Megittunk néhány sört, s a gyerekekről beszélgettünk. Biztosított arról, hogy nem akarja átvenni a helyemet, a barátjuk, és nem az apjuk akar lenni. Undorítóan tenyérbe mászó alak. Szívesen behúztam volna neki egyet.

Susannah bátorítóan a férfira mosolygott. Nem először fordult elő, hogy sokkal jobb barátként gondolt

Mitchre, mint Samre. Amikor Mitch elment, Susannah gyomra korgott az éhségtől. Talán beszélnie kellene Sammel, hogy időben menjenek haza, s vacsorázzanak együtt. Már az idejét sem tudja, mikor töltötték utoljára kettesben egy estét.

Susannah kiment az irodájából. Megpróbált a vállalatra, s nem a házassági problémáira gondolni. A SysVal az elmúlt évek során a világ egyik legkiemelkedőbbben működő magánkézben lévő vállalata lett. Mitch briliáns pénzügyi stratégiájának köszönhetően a vállalat eredeti, alapító négy tagja sikeresen tartotta kezében a vállalat részvényeinek több mint ötven százalékát. Susannah megrettent, ha arra gondolt, mennyi pénzük volt a kezdetekben.

A nő befordult a folyosón, s összefutott a két mérnökkel, akik a távirányítós kisautóval játszottak. Néhány percig beszélgetett velük, s ahogy továbbindult, magán érezte a két fiatalember pillantását. Maga sem tudta miért, de a SysVal fiatal mérnökei vonzónak találták. Talán a testhez simuló farmer tette, vagy a hosszú lábai? A fizikai megjelenés azonban csak egy oka volt a férfiak vonzalmának. Susannah gazdag volt, s egyre növekvő befolyással bírt az elsősorban férfiak által uralt iparágban. A harmincegy éves asszony okos és szexi volt, s hatalma volt az információ világában. Mindene megvolt, ami után a világ bármely pontjáról a SysValhez jelentkező mérnökök vágyakoztak.

Sam nem volt az irodájában. Susannah továbbindult. A vállalat három nagy irodaépületet foglalt el.

Susannah irodája a főépületben volt, melynek falai üvegből készültek, s az irodákat elválasztó falak sehol sem értek a mennyezetig.

Az egyik tárgyalóból fény szűrődött ki, és Susannah benyitott a terembe. Bár már hat óra elmúlt, az új termékekért felelős csoport még mindig megbeszélést tartott a Láng egyik típusával, a Görögtűzzel kapcsolatban, melyet egy éven belül akartak a piacra dobni.

A Láng 3 volt az, mely gazdaggá tette a SysVal alapítóit. A számítógépet szülők vásárolták a gyermekeiknek, s a kisebb irodák nélkülözhetetlen kellékévé vált. Sam hatásos gesztikulációkkal beszélt az előtte, a földön ülő tervezőknek. Az alkalmazottak egyszerre szerették és gyűlölték a férfit. Sam hajtotta őket, s elhitette velük, hogy a lehetetlent is meg tudják valósítani, azonban nem tudta elfogadni, ha valami nem sikerült, s élesen, kegyetlenül kritizálta őket.

Susannah átment a szomszédos konyhába, s megvárta Samet.

- Susannah, beszélned kell a marketingesekkel. Megőrülök a marhaságaiktól. Vagy elfogadják a Görög-tűz-projektet, vagy áthúzzhatják a koszos seggüket az Apple-höz. Úgy viselkednek, mint egy csapat vénasszony - dühöngött Sam, s lerogyott az egyik székbe. - Adj egy kólát.

Susannah a hűtőhöz ment, majd egy lágy puszit nyomott Sam ajkaira.

- Miért nem megyünk el valahova pénteken este? Hallottam, hogy Monterey-ben van egy jó kis szálloda, kényelmes apartmanokkal, kilátással az óceánra - kezdte Susannah.

- Nem is tudom, talán elmehetünk.

- Azt hiszem, mindkettőnknek jót tenne, ha kizökkennék az üzletből egy időre.

- Ja, talán igazad van - mondta, Susannah azonban tudta, hogy Sam nem akar elmenni. A férfi egy kis időre sem tudott elszakadni a vállalatától. Ha otthon voltak, akkor is dolgozott, s utasította az embereket hét telefonjuk közül az egyikre. Időnként azt gondolta, Sam versenyt fut az idővel.

- Éppen jó periódusban vagyok. Telihold van, üvöltenek a farkasok, s itt van a peteérésem ideje - mondta Susannah, s finoman megnyomkodta a férfi vállát.

- Krisztusom, ne kezd újra azt a gyerek dolgot, rendben? Arra sincs időd, hogy segíts kiválasztani a szőnyeget az ebédlőbe. Honnan lenne időd figyelni egy gyerekekre? - támadt Sam a feleségére.

- Nem szeretek szőnyeget válogatni, de szeretem a gyerekeket. Harmincegy éves vagyok, Sam. A biológiai órám már ketyeg. A SysValnál az év végére megnyitjuk a bölcsődét, s ez nagy segítség lesz nekem és a többi női alkalmazottnak.

- Nem tudom, miért teszel úgy, mintha bárki is jóváhagyta volna ezt az egész bölcsőde dolgot. Én nem támogatom az ötletet, és szerintem Mitch sem fogja. Az isten szerelmére, nem a vállalat felelőssége, hogy az alkalmazottak kölykeiről gondoskodjon.

- Ha a vállalat szeretné megtartani a dolgozóit, ak-

kor ezzel a kérdéssel is foglalkoznia kell. Nem hagyom annyiban a dolgot, Sam, ha kell, az igazgatótanács elé viszem az ügyet.

- Nem ez lenne az első alkalom - Sam felpattant. - Nem értelek, Susannah. Úgy tűnik, mindenem összeveszünk. Megváltoztál, s nem hiszem, hogy ez a javadra vált. - Sam végigmérte a nőt. Nem szerette, ha Susannah farmert viselt. Utálta a rövid haját. Dühösen letámadta, ha káromkodni hallotta a lányt. Susannah rájött, hogy Sam azt a nőt szerette volna visszakapni, akit megismert.

- Sam, együtt kell töltenünk egy kis időt. Vannak problémáink, s meg kell oldanunk őket. Úgy azonban nehéz, ha állandóan csöng a telefon, s az ajtón mindig benyit valaki.

- Susannah, mindig ugyanazt a lemezt fűjod, s nekem kezd elegendő lenni. Egyébként is elég problémám van, nincs szükségem erre a szarra, amit az orrom alá dörgölsz.

- Elnézést, Sam? - nyitott be Mindy Bradshaw a konyhába.

A csinos, szőke hajú lány az új termékekért felelős csoport egyik új tagja volt. Bár Mindy okos volt, nem tudott uralkodni az érzésein. Susannah számtalanszor látta, hogy a lány zokogva rohan ki a megbeszélésekről. Annak ellenére, hogy Sam nem változtatott a stílusán, Mindy minden alkalommal áhítattal hallgatta a férfit, s lelkesen csüngött minden szaván. Sam láthatóan megkönnyebbült, amikor a lány félbeszakította a beszélgetést.

Igen, Mindy, mi az?

- Pete és én, szóval kíváncsi lennék, hogy...

- Az ég áldjon meg, Mindy, kezd újra. Gyere be a szobába, vegyél nagy levegőt, és küldj a pokolba, ha úgy tetszik.

- Ó, nem - mondta a lány izgatottan. - Pete és én kiszámoltuk a BDI költségeit, és szeretnénk megbeszélni veled.

- Rendben van, megyek - Sam felállt, a szemetesbe dobta a kólásdobozt, és szó nélkül kísért a konyhából.

Susannah visszament az irodájába, bekapcsolta a számítógépet, s hamarosan beletemetkezett a munkába.

Huszonegyedik fejezet

Paige először a hatalmas Láng lógót vette észre a SysVal fogadótermében, s irigykedve gondolt arra, hogy a nővére milyen sokat ért el az elmúlt hat évben. Tekintetét végigjáratta a tömegben, Susannah-t azonban sehol sem látta. Megnyugodott, és elindult a bár felé. Egyáltalán, minek jött el? Igaz, a nővére hetekkel korábban egy meghívót küldött neki a partira, melyen a SysVal félmilliárd dolláros eladását ünnepelték. A meghívó aljára Susannah apró gyöngybetűkkel rövid üzenetet írt a húgának: *Meddig akarsz még menekülni előlem, Paige? Mitől félsz ennyire?*

Paige azonban nem félt, s elment a partira, hogy ezt be is bizonyítsa a nővérének.

Leült egy székre, s érdeklődve figyelte, hogy a legtöbb vendég farmert és kopott tornacipőt viselt, és sört kortyolgatott. Paige kitűnt közülük a fehér szaténruhájában, a Láng azonban egy cseppet sem izgatta, hogy feltűnést keltett. Amíg a csapos megpróbált egy üveg pezsgőt szerezni, arra gondolt, hogy talán szobát vesz ki egy szállodában, s nem Falcon Hillen tölti az éjszakát. A lányban még mindig fájdalmas emlékként élt az az év, amikor annyira szerette volna kényelmes otthonná varázsolni a zord házat. Süteményt sütött, gyógynövényeket ültetett a konyhakertben, s a nővére ruháit

hordta. Azonban minden erőfeszítése hiábavaló volt, nem tudta elérni, hogy az apja szeresse őt.

Lehunyta a szemét, s azt kívánta, bárcsak ne jött volna el. Nem értette, hogy annyi év után miért adta be a derekát a nővére meghívásának. Talán azért, mert annyira egyedül volt, s vissza kellett térnie a gyökereihez, miután három napja akkorát csalódott. Paige azt gondolta, végre megtalálta a nagy őt. Már hat hónapja járt a dokumentumfilm-készítővel, s gondolatban már az esküvőt tervezgette. Úristen, mennyire hülye volt! Nem vette észre a figyelmeztető jeleket. Későn jött rá, hogy a szerelmét sokkal inkább érdekelte az anyagi helyzete, s új filmjének pénzelése, mint az örökké tartó szerelem.

A pincér végre meghozta a pezsgőt. Paige elhatározta, hogy lemondja a találkozóit, és Szardíniára, az új villájába utazik. Az utóbbi években őt házat vásárolt. Minden alkalommal belevetette magát a felújításba, dekorálásba, s biztos volt benne, hogy megtalálta azt a házat, ahol végre boldog lehet. Azonban hamarosan kiderült, hogy a boldogság az egyetlen, amit pénzért nem tud megvásárolni.

A férfiak hamarosan felfigyeltek Paige-re. A lány a szeme sarkából látta, hogy az egyik férfi otthagyja a barátait, s felé indul. A fiú haja kócos volt, vastagkeretes szemüveget viselt, s hihetetlenül sovány volt.

- Sohasem felejték el egy gyönyörű szempárt - mondta, s a lányra mosolygott -, s a tied csodaszép. Kurt vagyok. Nem találkoztunk már valahol?

- Kétlem, Kurt. Sohasem szoktam az ilyen sajtukukacokkal beszélgetni.

A fiú megpróbált mosolyogni.

- Hozhatok inni valamit?

Paige megkocogtatta a pezsgőspoharat, s még inkább nevetségessé tette a fiút.

- Ő, akkor esetleg valamit enni? Igazán jó húsgolyók vannak.

- Nem, köszönöm. Egy valamit azonban megtehetnél nekem.

- Persze.

- Menj a fenébe, Kurt. Rendben?

Kurt elvörösödött, s eloldalgott. A fiú sebezhető volt, s a lány könnyedén legyőzte. Paige maga sem értette, miért volt ennyire kegyetlen.

- Szép előadás - szólalt meg mögötte egy rekedtes férfihang.

Paige sohasem felejtette el a jóképű férfit, s azonnal felismerte Mitchell Blaine-t. Az apja temetéséről csak homályos képek éltek az emlékezetében, arra férfira mégis emlékezett, aki Susannah mellett állt.

- Örülök, hogy tetszett - mondta.

- Nem tetszett. A srác semmi rosszat sem tett.

- Nem akar lelépni innen, és ágyba bújni velem? - kérdezte pimaszul a lány.

- Nem igazán. Én nőket viszek az ágyamba, és nem gyerekeket - mondta Mitch, s kék szemei hidegen villantak a lányra.

- Maga rohadék. Senki sem beszélhet így velem! Tudja ki vagyok én?

- Gondolom, maga Paige Faulconer. Tudom, hogy meghívták.

- És ez semmit sem jelent magának?
- Csak annyit, hogy a pletyka, amit hallottam, igaz.
- Milyen pletyka?
- Hogy maga egy elkényeztetett, hisztis kislány. Ideje lenne, hogy valaki a térdére fektesse, s jól elfenekelje.
- Vicces. Nem akarja kipróbálni? - mosolygott Paige csábosan a férfira.
- Azt hiszem, nem. Már van két gyerekem, és nem akarok egy harmadikat.
- Ó, tehát nős. Milyen kár! Én nem csinálom nős fickókkal. Paige meglepődött, amikor a férfi nevetett.
- De feltételezem, hogy mindenki mással csinálja, igaz?
- Senki sem merte kinevetni Paige Faulconert. Senki. Mielőtt a lány visszavághatott volna, a férfi a mutatóujjával megérintette az állát.
- Lazítson, kislány, az élet nagyszerű.
- Mitch?
- A férfi nyers modora hirtelen meglágyult, amikor a női hang irányába fordult. Paige is arra fordult, s megpillantotta a nővérét. Az apjuk halála óta csak néhányszor találkoztak, és Susannah sokat változott az elmúlt években.
- Paige - üdvözölte kedvesen a húgát -, senki sem szólt, hogy megérkeztél. Annyira boldog vagyok, hogy eljöttél. Megismerkedtél az üzlettársammal, Mitchell Blaine-nel?

- Igen, megismerkedtünk - mondta Mitch.

Paige szája szegletében apró kis mosoly jelent meg.

- Felajánlottam neki, hogy lefekszem vele, de ő visszautasított.

Talán buzi?

- Paige - mondta Susannah elképedve.

- Nem vagyok buzi - felelte Mitch. - Csak szeretek válogatni -
lány pusztit lehelt Susannah arcára, és elment.

- Nem kellett volna ezt tenned - korholta a húgát Susannah. -
Mitch nagyon jó barát, talán a legjobb barátom.

- Ha nem akarod, hogy cseszegessem a barátaidat, ne küldj
nekem undok levélkéket.

- Eljöttél, nem? Akkor megérte.

Paige kikapott egy borospoharat az egyik férfi kezéből, s egy
kihívó mosollyal jutalmazta.

- Még életemben nem láttam ennyi örültet egy rakáson -
fordult a nővéréhez.

- Ők nagyon tehetséges örültek. A Völgy legtehetségesebb
emberei gyűltek össze ebben a teremben. Szerettem volna, ha
találkozol Sammel is, de úgy tűnik, elment.

Paige hat éve került a találkozást Sam Gamble-lel.

- Láttam, amikor bejöttem.

- Ő annyira különleges - mondta Susannah. - Bonyolult és
különleges.

A teremben hangos nevetés tört ki, s valaki bejátszott egy
unalmas dalt a hangosbeszélőn. Paige gyorsan kiitta a
borospoharát. Nem tudta tovább elviselni ezt a csöcseléket.

- Sajnálom, Susannah, de mennem kell. Vár a házam Falcon Hillen, és számolgatnom kell a pénzt, amit apa rám hagyott.

Susannah összerezsent, de nem adta fel.

- Engedd meg, hogy először körbevezesselek.

- Ne vedd rossz néven, de nem így képzelem el a szórakozást, hogy körbejárom a vállalatot.

Susannah belekarolt a hűgába, s a kijáráthoz vezette.

- Akkor gyerünk, kocsikázzunk egy kicsit.

- Felejtsd el.

- Attól félsz, hogy megeszlek? Paige a terem közepén megtorpant.

- Én nem félek tőled, Susannah.

- Bizonyítsd be - Susannah megragadta a karját, s egy legújabb típusú BMW-hez vezette. - Ül be, megmutatom a házamat.

Paige elrántotta a kezét.

- Nem érdekel a házad. Semmit sem akarok veled csinálni.

Susannah kinyitotta az ajtót.

- Jó játék lesz, meglátod. Ha nem vagy nyuszi, akkor szállj be.

Paige nem akarta beadni a derekát, de minden jobb volt annál, mint egyedül ücsörögni az üres házban Falcon Hillen.

- Miért is ne - mondta, s beszállt a kocsiba. - Azt hiszem, nincs semmi más dolgom.

Susannah boldogan hajtott ki az autópályára. Minél több problémája volt a házasságával, s a férjével, annál

inkább szerette volna szorosabbra fűzni a kapcsolatát a húgával. Paige volt az egyetlen vér szerinti rokona, s úgy gondolta, elég idősek már ahhoz, hogy más alapokra helyezték a kapcsolatukat. Útközben folyamatosan kérdésekkel bombázta a húgát, Paige azonban alig válaszolt.

Susannah lekanyarodott az autópályáról, és az egyik legelőkelőbb negyed felé vette az irányt. A dombok között sűrű bokrokkal szegélyezett út vezetett a házhoz, s a hatalmas fák közül kitűnt a napelemes tető. Susannah keserűen állapította meg, hogy mennyire nem szereti a házat. Az épület a legmodernebb technológia szerint épült, s egy olyan ember tervezte, aki mindenképp a legjobbat akarta.

- Meghitt otthon - mondta Paige ironikusan.
- Sam tervezte.
- És a nagyhatalmú férjed a te véleményedet is meg szokta kérdezni?

Susannah elengedte a füle mellett Paige csípős megjegyzését.

- A házak nem fontosak számomra.

Paige kiszállt az autóból, s nem a nehéz bronz bejárati ajtó felé indult, hanem a kivilágított csapáson a hátsó kertbe. Susannah szótlanul követte. A ház mögött lélegzetelállító kilátás nyílt a völgyben elterülő városra.

- Gondolom, nagyon büszke vagy magadra, igaz, Susannah? - kérdezte Paige gúnyosan.

Susannah összerezett. Nagyon rossz ötlet volt, hogy meghívta a húgát. Miért is remélte, hogy kibékülhetnek?

- Keményen dolgoztam - felelte.

- Persze, azt elhiszem - mordult rá Paige. - És mennyi munkát végeztél el a saját két kezeddél?

Susannah szóhoz sem jutott.

- Most azzal töltheted a napjaidat, hogy számolgatod a pénzedet, s vigyorogsz apa sírjára.

Susannah minden reménye elszállt, hogy rendbe hozza a kapcsolatukat.

- Ne mondd ezt. Tudod, hogy nem igaz.

- De igaz - vágott vissza Paige. - Most megmutattad neki, ugye? Sajnos már nem él, egyébként az orra alá dörgölnéd a sikeredet.

- Nem miatta csináltam, hanem saját magamért. - Annyira képmutató, álszent és önelégült vagy - mondta Paige csendesen.

Susannah úgy érezte, mintha kést döfnének a szívébe.

- Állj meg ott, Paige. Eleget hallottam. Úgy viselkedsz, mint egy gyerek.

Paige arca vörös volt, s forrt benne a méreg.

- Mindig tökéletes voltál, Susannah. Mindenkinél jobb, mindig jó kislány.

- Elég ebből! Éveken keresztül mindhiába próbáltam normális kapcsolatot kialakítani veled. Feladom, azt sem érdemled meg, hogy foglalkozzam veled. Elkényeztetett, önző lány vagy, s csak saját magaddal foglalkozol.

- Honnan tudod? - üvöltötte Paige. - Semmit sem tudsz rólam. Mindig is az érdekelt, hogyan lopd el

tőlem az apámat, s rám már nem maradt idő.

- Takarodj innen - kiáltotta Susannah, s a hűgához vágta a kocsikulcsot. - Vidd el az autómat, és tűnj a szemem elől - hátat fordított a hűgának, és a ház felé indult.

Paige azonban még nem fejezte be. Mindent a nővére fejéhez akart vágni, az évek alatt felgyülemlett keserűség kikívánczozott belőle.

- Van fogalmad arról, mennyire gyűlöllek? - kiáltotta Paige, és követte Susannah-t a házba. - Én vagyok apa igazi lánya, nem te, mégsem tudtam versenyezni a tökéletességeddel. Tudod, egyetlen nap sem múlik el úgy, hogy ne gondolnék arra, bárcsak meg sem születtem volna.

Susannah felsietett a lépcsőn, berohant a nappaliba. Paige oda is követte.

- Egyáltalán, miért kellett neked velünk élned? - kiabálta Paige. - Miért kellett neked annyival jobbnak lenned nálam?

Susannah levegőért kapkodott, majd szinte hangtalanul feljajdult.

A szoba közepén egy fehér antilopbőr kanapén Mindy Bradshaw kapkodva rángatta fel a ruháit a meztelen testére, Sam pedig ügyetlenül babrált a nadrágjával.

Susannah ismét feljajdult. Érezte, hogy a tenyere szétnyílik, majd ökölbe rándul. Ajkai megmozdultak, s mint egy robot, szavakat formált.

- Elnézést - mondta.

A bocsánatkérés idiótán hangzott. Susannah kitántorgott a szobából, felment az egyik lépcsőn, le a másikon, elhaladt a különös tervezésű, fényes acélból készült kandalló mellett. Halkan nyöszörgött, s minden ötödik lépésnél feljajdult.

Valaki megérintette a vállát. Susannah megpróbálta lerázni magáról, a kéz azonban erősebben tartotta. Megfordult, s nem Sam, hanem Paige állt előtte. Susannah ajka megremegett. Sam és Mindy. Sam lefeküdt Mindyvel. Az ő férje. A férfi, akit oly sok évig vakon szeretett, megcsalta őt. Mély fájdalom hasított a szívébe, a gyomra megremegett, s keserű érzés marta a lelkét.

Paige újra megérintette a karját.

- Tűnjünk el innen - mondta.

- Menj el - mondta Susannah elcsukló hangon.

- Engedd meg, hogy elvigyelek valahová. Susannah nem tűrte a sajnálatot, főleg egy olyan embertől, aki gyűlölte őt.

- Hagyj egyedül - mondta elkeseredetten. - Soha többé nem akarlak látni.

Paige visszarántotta a kezét, megfogta nővére kocsijának kulcsát.

- Legyen, ahogy akarsz. Holnap reggel majd visszaküldöm a kocsidat.

Susannah a konyhában állt, s kibámult az ablakon. Hosszú percek teltek el, amikor lépteket hallott.

A lány nem nézett hátra, csak az ablakon túli sötétséget bámulta. Éppen olyan sötét volt, mint egykoron a

nagymama kamrájában, s ő ismét magányosnak érezte magát.

- A régi megszokott hallgatás, Suzie? Kurvára jellemző rád, nem is tudom, miért vagyok meglepve.

Susannah hangtalanul zokogott. A szívét marcangoló fájdalom annyira elviselhetetlen volt, s nem hitte, hogy el tudja viselni. Minden erejét összeszedte, és lassan a férfi felé fordult.

Sam fekete, egyenes haja kócos volt, s néhány tincs a homlokába hullott. Éppen úgy, mint amikor szeretkeztek, és Susannah ujjai végigszántották a férfi haját. Ezúttal azonban Mindy kócolta össze.

- Elküldtem Mindyt - mondta Sam, mintha ezzel mindent rendbe hozhatna.

Susannah arcán könnyek gördültek végig. A lány minden erejével próbálta megmenteni a házasságát, s harcolt a gyermekért, akit annyira szeretett volna. S most egyszeriben minden összeomlott.

- Mindy volt az első? - kérdezte akaratlanul, azonban tudta, hogy választ kell kapnia.

Sam idegesen beletúrt a hajába; erőt gyűjtött a csatára.

- Mit számít, hogy hányan voltak? Hűség. Hűtlenség. Csak szavak. A mi kapcsolatunk nem erről szól.

A férfi fel-alá járkált a konyhában.

- Mi összetartozunk, Suzie. Együtt bármit elérhetünk, s ez tett minket erőssé. Ami ma este történt, az egy kis szar, Suzie. Talán nem kellett volna megten-

nem, de nem számít. Hát nem érted? Az egész csak egy szar. Kurvára lényegtelen.

Susannah felemelt egy kerámiatálat, és Sam elé dobta a padlóra. A tál darabokra tört.

- Tudni akarom, hogy ő volt-e az első. Voltak mások is? Hányan? - üvöltötte.

Sam az asszony erejét látva megrémült.

- Hányan voltak? - üvöltötte Susannah újra.

- Néhányan az utazásaim során - motyogta. - Volt egy lány, akivel gyakran találkoztam, de értsd meg, ennek semmi köze sincs hozzánk.

- De igenis, van - kiáltotta Susannah, felkapott egy másik tálat, s átdobta a konyhán. A tál hatalmas csörömpöléssel tört szét. - Házasok vagyunk, és ha az emberek házasok, nem fekszenek le másokkal.

- Hagyd abba - mondta Sam, s megragadta a vállát. - Hagyd már abba.

Susannah felszisszent, és Sam váratlanul lekevert neki egy pofont. A lány az egyik szekrényajtónak esett, az arcához kapott, s érezte, hogy vérzik az orra. Letörölte a kézfejjével.

Sam kétségbeesetten lépett Susannah-hoz.

- Suzie, én... - dadogta -, nem akartalak megütni. Istenem, hogy tehetted ezt velem? Hogy változtattál meg ennyire, hogy ezt tegyem veled?

A vér látványa erőt adott neki, megfordult, s bizonytalan léptekkel elment a férfi mellett. Kitántorgott a folyosóra, kinyitott egy szekrényt, kivett egy kis utazó

táskát, melyet már korábban összecsomagolt. Az arca égett a fájdalomtól, de halálos nyugalom lett úrrá rajta.

- Ne csináld ezt - könyörgött Sam, s a lány után rohant. - Ne merj engem elhagyni. Ha megteszed, soha többé ne gyere vissza. Komolyan mondom, Suzie, hallod?

A lány zokogott, amikor Samhez fordult.

- Hát nem érted, Sam. Óriási hibát követtél el. Megváltoztattál. S az asszony, akit te alkottál, nem bocsát meg neked.

Huszonkettedik fejezet

Susannah kirohant a házból. Halványan emlékezett arra, hogy Paige elvitte az autóját. Nem érdekelte, inkább gyalog megy, de a házba biztosan nem fordul vissza. Elrohant egy sor bokor mellett, s látta, hogy az autója még mindig a felhajtón áll. Paige a kormány mögött ült. Susannah felzokogott. Nem tud többet elviselni. Miért nem ment már el a húga? Miért akarja még mindig bántani őt?

A bejárati ajtó hangos csapódással kinyílt mögötte. - Suzie! - üvöltötte Sam artikulatlanul. Susannah lélekszakadva rohant tovább. Látta, amint Paige átnyúl, és kinyitja az autó ajtaját. A lány nem gondolkozott sokáig, betuszkolta a táskát a kocsiba, és beszállt az első ülésre. Paige a gázra lépett, és maguk mögött hagyták az őrzöngő férfit. Susannah ismerte Samet, s tudta, a férfi az autójába pattan, és üldözőbe veszi őket. Sam azonban tehetetlenül figyelte, amint Paige csikorgó gumikkal végighajt a feljárón, s kikanyarodik a hegyi útra. Hirtelen eszébe jutott Mindy, s rájött, Sam odaadta a lánynak az autóját. Susannah összeomlott. Az arca még mindig égett, a torka összeszorult, s forró könnyek gördültek le az arcán. Az egész teste remegett. Fogalma sem volt, mennyit autóztak. Paige megállt, Susannah elgyötörten felemelte a fejét.

Körbenézett, s felismerte a repteret. Paige kinyitotta Susannah felől az ajtót, s megfogta a kezét.

- Én nem tudok... - dadogta a lány. - Kérlek, Paige. Paige erősebben tartotta a karját.

- Azt teszed, amit mondok neked.

Susannah erőtlenül próbálta eltolni magától. Bár már későre járt, a reptéren óriási tömeg volt. Megrémült a gondolattól, hogy Paige ilyen állapotban berángatja a repülőtéri váróba, s mindenki előtt nevetségessé teszi.

Susannah azonban tévedett. A húga egy magánváróba vezette, s hozott neki egy kávé. A lány gyomra felfordult, s undorodva tolta félre a poharat. Paige előkotorta Susannah táskájából az útlevelet, a tárcájába tette. Megkereste a legközelebbi telefont, és felhívott néhány számot. Rövid idő múlva visszatért.

- Egy órán belül megy egy gép Londonba. Foglaltam helyet magunknak. Onnan továbbrepülünk Athénba.

- Athénba? - kérdezte csodálkozva Susannah. - Én nem mehetek Görögországba. Dolgoznom kell.

- A munkád megvár. Van egy házam Naxosban. A környék nagyon szép, állandóan süt a nap, minden tiszta és fehér.

- Nem mehetek el - felelte Susannah, s megérintette az arcát, ahol Sam megütötte. - Felelősséggel tartozom a munkám iránt - mondta, de lelke legmélyén valóban el akart menekülni.

Paige idegesen gyűrögette a ruháját, s kerülte a nővére tekintetét.

- Vannak macskáim. Kis ördögök, nem törzskönyvezettek, vagy valami, de szeretném őket megmutatni neked.

Susannah a hűgára bámult. Nem értette, miért változott meg hirtelen Paige viselkedése, mégis észszerűnek tűnt, hogy átrepüljön vele a föld túlsó oldalára. Elmenekül, s hétfőn nem megy dolgozni, s nem kell Sam arcába néznie.

Susannah többször járt már Görögországban, Naxos szigetén azonban még egyszer sem volt. Kopott terepjárójukkal maguk mögött hagyták a turistáktól zsúfolt kisvárost, és a sziget belseje felé tartottak. Susannah fel sem figyelt a körülötte elterülő csodálatos táj látványára. A távolban szélmalmok dolgoztak, a dombok lankáin szőlőtőkék érlelték termésüket a tűző napsugarak alatt, s halványzöld olajfák adtak árnyékot a földműveseknek. A tenger kékje visszatükrözte a hegyek lágy ormait.

Estefelé érkeztek meg a sziget keleti oldalán elterülő birtokhoz. Susannah némán betámolygott a szobába, ahova Paige vezette, bedőlt az ágyba, s azonnal elaludt. Másnap késő délelőtt ébredt fel. A teste sajgott, s minden porcikája fájt. Erőt vett magán, és kibotorkált a kis fürdőszobába. Lezuhanyozott, rövidnadrágot és halványkék pólót vett fel. Belépett a ház csodálatos nappalijába, s hunyorgott a nyitott ablakokon beáramló napfény miatt. Egy kövér macska a lábához dörgölözött.

- Ő itt Rudi - mondta Paige, s belépett a szobába. - Misha a kertben szunyókál.

Paige könnyű nyári ruhát viselt, haját rendetlen lófarokba fogta, s arcán nem volt festék. Hihetetlenül gyönyörű volt. Susannah tanácstalanul nézett körbe. Érthetetlen volt a számára, hogy miért bízta magát a lányra. Amilyen hamar csak lehet, el kell mennie.

- Szarul nézel ki - mondta Paige. Felkapott egy konyharuhát az asztalról, és a sütőből kivett egy frissen sült barna cipót. - Menj ki a kertbe. Az asztalt már megterítettem, a reggeli pedig hamarosan elkészül.

- Nem kellett volna bajlódnod - mondta Susannah hűvösen. - Hibát követtem el, amikor idejöttem veled. Vissza kell mennem.

Paige gyümölcslevet és poharakat tett egy tálcára, és Susannah kezébe nyomta.

- Vidd ki ezt. Pár perc múlva én is jövök. Susannah egyszerűbbnek látta, ha engedelmeskedik.

Kilépett a teraszra, pislogott, amíg a szeme hozzászokott az erős napfényhez. A kertben az olajfák árnyékában egy hatalmas asztal állt. A levegőben levendulaillat terjengett, s mindenfelé apró sárga virágok nyíltak. Az asztal mellett egy oszlopon méretes kőoroszlán figyelte a távolban elhaladó vitorlásokat, s hűsítő árnyékot adott a szunyókáló macskának. Misha felnézett, amikor Susannah lehuppant a kényelmes fotelbe, ásított, majd újra elaludt.

Paige megrakott tálcával jelent meg: illatozó kávé, lágytojást, gyümölcslevet, sajtot, vaját és frissen sült ke-

nyeret hozott. Megkente az egyik vékony szelet kenyeret, és a nővérének nyújtotta. Susannah a fejét rázta.

- Sajnálom, de nem akarok enni.

- Kóstold meg - erősködött Paige, s a tányérjába tette.

Susannah már az idejét sem tudta, mikor evett utoljára. Szótlanul elmajszolta a kenyeret, ivott egy pohár narancslevet, és evett egy kis gyümölcsöt. Elkortyolt egy bögre kávé, s közben a lent morajló tengert bámulta.

Amikor befejezték a reggelit, Paige elmesélte, mikor vette meg a kis házat, és hogyan újította fel. Susannah alig hallotta a hűgát. Régen örült volna, hogy Paige beszélget vele, mostanra azonban megszakadt benne valami, s minden mással együtt a testvéri szeretet is meghalt. Paige hirtelen felállt, felvett egy baseballsapkát, szalmakalapot nyomott Susannah fejére, és bejelentette, hogy lemenni a tengerpartra.

Susannah először tiltakozni akart, aztán mégis szótlanul követte a lányt.

- Semmit sem mondtál a reggeliről - mondta, s lábujjai a homokba süppedtek. - Hogy ízlett a házi sütésű kenyerem?

- Finom volt - mondta udvariasan, közben agya zakatolt. Mit csinált rosszul? Miért menekült Sam egy másik nőhöz?

- Szeretek főzni.

- Valóban? Én utálok.

- Mindig elfoglaltad a konyhát, amikor a szakácsnak kimenője volt - nézett a nővéreire hitetlenkedve Paige.

- Ki más főzött volna?

Paige lehajolt, és felvett egy simára csiszolt követ.

- Talán én.

- Talán - mondta keserűen Susannah. - Egyszerűen csak el kellett volna küldened a pokolba.

Paige nem válaszolt. Hirtelen a földre dobta a sapkáját. Susannah a hegyoldalra nézett, a kis ház nagyon távolinak tűnt.

- Azt hiszem, visszamegyek, és alszom még egy kicsit - mondta vontatottan. - Aztán előkészítem a hazautazásomat.

- Még nem - tiltakozott Paige, s lerúgta a cipőjét. - Először még úszunk egyet.

- Túl fáradt vagyok hozzá.

- Meglátod, jót tesz majd - Paige levette a ruháit, s a földre dobta. - Ez az én saját nudista strandom. Senki sem jár erre. Gyerünk már, Susannah, ne légy nyuszi!

Susannah szabad akart lenni, mint a húga, s meztelenül csobbanni a habokban. Minden fájdalmat el akart felejteni, s gondtalanul leheveredni a parton. Mégis megrázta a fejét, és visszament a házba.

Aznap korán vacsoráztak, és már sötétedés előtt lefeküdtek. Másnap reggel Susannah megfogadta, hogy felhívja a repteret, és lefoglalja a jegyét San Franciscóba. Lesétált a tengerpartra, elnyúlt a homokban, és mindenről megfeledkezett. Paige minden reggel lerángatta a partra, ellátta minden finomsággal, egyébként pedig hagyta pihenni. Egy nap rávette Susannah-t, hogy kísérje el a szokásos bevásárlóútjára a közeli kis faluba.

Bekanyarodtak egy olajfaültetvényre, és sétáltak a fák között. Napok óta először, Susannah nyelve megeredt, s kikíváncozott belőle a felgyülemlett fájdalom.

- Nem tudtam, hogy lefekszik más nőkkel. Tudtam, hogy vannak problémáink, de azt hittem, rendben van a szexuális életünk. Valóban azt hittem.

- Talán így is volt.

- Biztosan nem - nézett Susannah a hűgára. - Egyébként hűsűges maradt volna.

- Nűj már fel, Susannah. Vannak férfiak, akik csak akkor őrzik jól magukat, ha a fél világot megdugják.

- De Sam szeret engem - mondta Susannah őrűtlenűl. - Annak ellenére, amit mond őr tesz, szeret engem.

- őr mi van veled?

- Természetesen őr is szeretem őr - kiáltotta Susannah. Dűhította, hogy Paige feltette ezt a kérdűst.

- Mindent feladtam miatta. Szeretnem kell őr - visszatartotta a lélegzetűt, amikor meghallotta a saját szavait. Mirűl beszél? Valóban szereti Samet?

- őr határozottan nem vagyok a szerelem szakértűje - mondta lassan Paige -, de azt hiszem, sokféle szerelem létezik. Van nagyszerű, mely jó ember farag belűled, de akadnak rossz szerelmek is.

- Akkor a mi szerelműnk nagyszerű volt, hiszen Sam jobb embert faragott belűlem.

- őr tette volna? Vagy saját magadtól változtál meg?

- Nem őrted. Apa azt akarta, hogy a tűkéletes kislánya legyen. Sam azt mondta, legyen őrűs őr szabad. Hallgattam rá, Paige. Hallgattam rá, őr hittem benne.

- És mi történt?

- Csoda történt. Rájöttem, hogy mindig is ezt akartam. Sam elképzelése tehát pontosan megfelelt nekem

- Susannah a könnyeivel küszködött. - Sam azonban nem volt boldog. Ő a régi Susannah Faulconert szeretne volna visszakapni. Mélyen legbelül, azt hiszem, sohasem akarta, hogy megváltozzak.

- Én szeretem az új Susannah-t.

Paige hangja szokatlanul lágyan csengett. Susannah a hűgára nézett, mintha akkor látta volna először.

- Rosszul bántam veled, amikor kicsik voltunk? - Nem, nagyszerűen bántál velem. És gyűlöltelek ezért. Mindig azt hittem, ha kikerülsz a képből, akkor apu engem is szeretni fog - mondta szomorúan Paige.

- De ő nem szeretett engem. Te voltál a mindene. Miután elmentél, a tudtomra adta, hogy nem versenyezhetek veled. A legrosszabb az volt, hogy annyi mindent csináltam jobban nálad. Jobban főztem, és nagyszerűen rendben tartottam a házat. Apa azonban sohasem vette észre, mindig csak azt látta meg, amit nem csináltam jól.

Susannah meghatódott, s melegség öntötte el.

- Azok után, ahogy engem gondoztál, nem hiszem, hogy bármit is rosszul csinálsz.

- Nézd meg egyszer a könyvelést. Nem tudok az üzletre figyelni. Mindent gyűlölök, ami az FBT-vel kapcsolatos. Apa rosszul döntött, amikor rám hagyta a vállalatot. Nem is tudom, mihez kezdenék Cal nélkül.

Susannah elfordult.

- Mindig is jó barátom volt, Susannah - mondta őszintén Paige.

- Nagyon megaláztad őt.

- Tudom. És az önző énem egyáltalán nem sajnálja. Hát nem szörnyű? Annyira örülök, hogy faképnél hagytam, hogy biztosan egész életemben bűnhődni fogok ezért.

- Ez szükségszerűen azt jelentette, hogy hozzá kellett menned Samhez?

- Sohasem fogom megbánni, hogy hozzámentem. Furcsán hangzik, de azt hiszem, ő alkotott meg engem, mint ahogyan megalkotta a Lángot is.

- És visszamész hozzá?

A fájdalom ismét a szívébe hasított. Susannah harcos volt, s komolyan vette a házassági fogadalmát. Megígérem, hogy legyen az bármi, mindent megadok neked Sam, ismételte a szavakat. A lány tudta, hogy az ígéretéhez híven cselekedett. Eljött az idő, hogy saját magáért harcoljon.

- Nem - mormolta. - Nem, nem megyek vissza.

- Nagyon jól teszed - mondta Paige lágyan.

Aznap Paige különleges vacsorát készített. Húst sütött, és sajtlepényt friss majoránnával, mellé zöldbabot párolt. Susannah jóízűen falatozott, s úgy érezte, végre megtalálta a lelki békét. Valami nagyszerű dolog történt vele az olajfaültetvényen. Végre megtalálta önmagát.

Huszonharmadik fejezet

Mitch a tengerparthoz vezető kis ösvényen állt, s az eldugott partszakaszt nézte. A homloka apró izzadságcseppektől csillogott, vászoninge összegyűrődött a hosszú út alatt, a nadrágja poros volt. Figyelte a habokban játszadozó két nőt, s eszébe sem jutott a tiszta ruha.

Mitch szinte észre sem vette Paige érzéki testét, melleit; figyelmét Susannah kötötte le. A vízcseppek kristályosan csillogtak a nő vállain, arányos keblein, gyönyörűen ívelő hátán, s apró, formás fenekén.

Mitch tudta, hogy nem illő meglesnie a fürdőző nőket, azonban le sem tudta venni a szemét Susannah-ról. Nem szabad, szólt egy belső hang, nem szabad sóvárognod az üzlettársad felesége után. Mitch azonban már hosszú ideje vágyakozott.

Pontosan nem tudta, hogy mikor változott a barátság szerelemmé, a vonzalom vágyakozássá. Egyszerűen csak tudta, hogy Susannah Faulconer volt az a nő, akit egész életében keresett. Nem akart beleszeretni Susannah-ba, hiszen ez a szerelem Mitch erkölcsi normáinak vallott ellen. Mégis, ha meglátta a lányt, gyomra összeszorult, szíve megtelt melegséggel.

Mitch éveken keresztül palástolta az érzéseit, amikor Sam a közelben volt. Egyszer sem árulta el magát.

S amikor meghallotta, hogy Susannah házassága tönkrement, az édes érzést keserű düh váltotta fel. Szerette volna megrázni a lányt, amiért annyira örült volt, hogy bízott Samben. Szerette volna letámadni, amiért éveken keresztül önkéntes rabszolgája volt a férjének.

S most vigasztalni kell az összetört szívű Susannah-t. A régi, jó öreg barátként kell viselkednie, aki megértően mellette áll a bajban. Mitch azonban több akart lenni egyszerű együtt érző barátnál.

Az elmúlt hetekben a vállalatnál történtek még inkább nehezítették a helyzetet. Eszébe jutott az a válság, amely alapjaiban rengette meg a vállalatot. Mitch tanácstalan volt, s nem tudta, mi tesz akkor, ha Susannah még nem áll készen arra, hogy hazautazzon vele.

Paige felnézett a ház irányába. Lábujjhegyre állt, s Mitch tudta, hogy észrevette, mégsem fordult el. Susannah önfeledten játszott a hullámokban, s Paige nem mondta el neki, hogy valaki figyeli a domboldalról.

Susannah felmászott a meredek parton, s meglepődött, amikor megpillantotta a férfit. Mitch a lányra mosolygott.

- Hát ön lenne a SysVal eltűnt elnök asszonya?
- Mitch! Mit csinálsz te itt? - kérdezte csodálkozva Susannah.
- A közelben jártam, és gondoltam, beugrom. Susannah hozzászaladt, s könnyű puszit nyomott az arcára.

- Aggódtam érted - mondta Mitch. - Már három hete eltűntél.
- Már olyan régen? - Október volt, és Susannah észre sem vette, hogy eltelt az idő.

- Azért tettél meg ekkor utat, mert aggódtál értem?
- Telefonálhattál volna, Susannah - mondta Mitch csalódottan.
- Tudhattad volna... - Mitch elhallgatott, s a lány mögé bámult.

Susannah abba az irányba fordította a fejét, s észrevette a húgát. Paige a dereka köré tekerte a törölközőt, és szabadon hagyta formás, napbarnított kebleit.

- Nahát, Mr. Black van itt.
- Blaine - javította ki a férfi. - Jól néz ki, Paige - mondta, s végigmérte a lányt.

- Szomjas vagyok - mondta zavartan Paige. Mitch félreérthetetlenül a melleit bámulta. - Hozok valami innivalót.

Paige a ház felé indult, majd hirtelen visszafordult.

- Igazán bejöhetett volna a vízbe, Mr. Blaine. Jobb lett volna, mint titokban leselkedni - Paige hatásosan a nővéreire pillantott, s eltűnt a házban.

- Leselkedtél utánunk? - támadt Mitchre Susannah.
- Nem egészen.
- Akkor mégis, mit csináltál?
- Figyeltelek benneteket.
- Nem tudom elhinni, Mitch.
- Ugyan már, Susannah. Lazíts egy kicsit, rendben van? Te mit tettél volna? Egészséges férfi vagyok, s nem tudtam ellenállni két gyönyörű meztelen nő látványának.

- Én nem vagyok gyönyörű - tiltakozott Susannah -, és nem vagyok nő. Én az üzlettársad vagyok.

- Rendben van, üzlettárs. Jól vagy?

Susannah megvonta a vállát, s leült az egyik székre. Az ujjával a törölközőt babrálta.

- Te tudtad, Mitch?

- Miről kellett volna tudnom?

- Samról és Mindyről. Meg a többi nőről. Mitch a lányra nézett, és szótlánul bólintott. Susannah úgy érezte, valaki ismét elárulta.

- Mindenki tudott Sam hűtlenkedéséről, igaz? Mindenki, engem kivéve.

- Nem mondanám, hogy mindenki... Susannah felpattant, s lenézett a férfit.

- Barátok vagyunk, nem igaz? Miért nem mondtad el nekem?

- Azt hittem, tudod - mondta a férfi csendesen.

- Jobban is ismerhetnél.

- Egyáltalán nem ismerlek, ha Samról van szó.

- Engem hibáztatsz, igaz?

- Sam az egyik legkiválóbb képzelőerővel megáldott üzlettársunk, azonban mindenki tudja, hogy nem tud megfelelni az emberi kapcsolatok elvárásainak. Én csak azt nem értem, miért te vagy az egyetlen ember, akit ez valóban meglepett. Miért, Susannah?

Susannah-nak fájt, amit Mitch mondott. Úgy érezte, a férfi letámadta.

- Nem kértem, hogy utánam gyere, s nem akarom, hogy beleszólj az életembe.

Mitch hirtelen kitárta a karjait, s védelmezően átölelte a lányt. Susannah a karjaiba omlott, átkarolta a férfi derekát, arcát a mellkasához nyomta.

- Szerettem Samet - suttogta. - Szerettem őt, és tudni sem akartam róla.

A férfi közelebb húzta Susannah-t, s vigasztalón simogatta a lány hátát.

- Tudom, kedves, tudom - mormolta halkan. - Hidd el, minden rendbe jön majd - s ujjait végighúzta a lány selymes bőrén.

Susannah és Mitch szétrebbent, amikor Paige egy tálcával megjelent a teraszon.

- Készítettem egy kis vacsorát - mondta Paige. - Nem jöttök be?

A vacsora alatt Mitch elmesélte a legújabb történetet Yankról. Az üzlettársuk elvesztette az autóját, egy új Porsché-t az egyik bevásárlóközpontban. Mitch annyira szórakoztató volt, hogy Susannah hosszú ideje ismét felszabadultan tudott nevetni, s hamarosan ő is vicces történeteket mesélt Yankról.

Paige csodálkozva hallgatta őket, s amikor arról meséltek, hányszor feledkezik meg Yank a barátnőiről, s hagyja őket képtelen helyzetekben, felfortyant.

- Senki sem lehet ennyire örült - mondta döbbenten. Susannah és Mitch önfeledten nevetett.

A következő két napban élvezték a napsütést. Mitch időnként felvetette, ideje lenne, hogy Susannah hazatérjen, a lány azonban minden alkalommal elutasította. A férfi bizonytalan megjegyzéseket tett a SysValnál fel

merült problémákra, Susannah viszont meg sem hallotta. Az elmúlt hat évben a vállalatnak szentelte az életét, s ezúttal bizonyára valaki más is tud foglalkozni a problémákkal.

A harmadik napon Mitch nem halogathatta tovább a hazautazását.

- Szükségünk van rád Kaliforniában, Susannah - fordult a lányhoz, miközben a bőröndjét pakolta. - Gyere haza velem. Majd megyünk a későbbi géppel.

Bár Susannah-nak ismét olyan érzése támadt, hogy a férfi valamit eltitkol előle, határozottan elutasította.

- Hamarosan. Megígérem, hogy nem maradok sokáig.

- A fenébe, Susannah! Mégis meddig akarsz még maradni?

Paige felpattant, s mint a kölykeket oltalmazó anyatigris, a védelmébe vette Susannah-t. Kacéran Mitchhez dörgölözött, s rákacsintott.

- Addig marad, ameddig csak akar, Mitch. Ha újra erre jársz, keress meg engem, ha készen állsz egy kis meztelen fürdőzésre.

Mitch elmosolyodott, tekintete egy ideig Susannah arcát fürkészte, majd átkarolta Paige nyakát, s hosszan, szenvedélyesen megcsókolta a lányt. Susannah elfordult.

- Tartsd melegen, drágám - mondta, s megpaskolta Paige formás fenekét. - Egy nap, amikor majd unatkozom, a szavadon foglak.

A férfi kedves baráti puszit nyomott Susannah arcá-

ra, s beszállt a terepjáróba. Paige beárnyékolta a szemeit, s figyelte a távolodó autót.

- Mitch Blaine pokolian jó pasi.

- Nem is tudom - mondta Susannah. - Talán vele kellett volna mennem. Nem bujkálhatok örökké.

Paige a nővérebe karolt, s a ház felé húzta.

- Adj még magadnak egy kis időt.

Az idő azonban nem segített. Eltelt egy újabb hét, és Susannah még mindig nem akart a hazatérésre gondolni. Egyik délután Paige piacra ment a közeli kis faluba, Susannah pedig a konyhában rakott rendet, s az elmúlt hetek eseményein merengett. Annyira elmerült a gondolataiban, hogy nem hallotta meg, amikor a ház előtt megállt egy terepjáró.

Yank utált utazni. Sohasem találta a jegyét, és mindig elvesztette a szállókártyáját. Nem figyelt a csomagjára, s a repülön sem találta a helyét. Többször előfordult, hogy elgondolkozott, s nem hallotta meg az utolsó felszólítást a beszállásra, s a gép végül nélküle szállt fel. Az üzlettársai szóbeli egyezséget kötöttek, hogy segítik a férfit, s Yank sohasem repülhet egyedül üzleti útra. Mitch azonban nem tudta visszavinni Susannah-t, és egyértelmű volt, hogy nem küldhették érte Samet. Nem maradt más, csak Yank. Neki kellett Görögországba utaznia. S a hosszú utazás után épségben megérkezett Naxos szigetére.

Amikor az autó megállt a ház előtt, Yank gyors fejszámolást végzett, s a vezető tenyerébe számolta a vitel-

díjat, s a borraivalót. A pénzérméket szabályos oszlopokba rendezte, s ügyelt arra, hogy az érmék pontosan fedjék egymást. Felvette a bőröndjét, melyet az egyik barátnőjétől kapott a harmincadik születésnapjára, és határozott léptekkel megindult a ház felé.

Susannah az első kopogtatás után ajtót nyitott. A lány annyira fáradtnak és szomorúnak tűnt, hogy Yank szerette volna megölelni, de természetesen nem tette.

- Yank - Susannah megdöbbsent, amikor meglátta a férfit. Átnézett a válla felett, hogy lássa, ki hozta a szigetre Yanket. Rettegett attól, hogy a férfi Sam társaságában érkezett.

- Szia, Susannah - mondta -, egyedül vagyok.

- Egyedül? Yank bólintott.

Susannah összeráncolta a homlokát.

- Valaki elkísért egy darabon?

- Nem, egyedül jöttem.

- Egyedül Görögországig?

- Bejöhettek, Susannah? És ha nem nagy gond, szeretnék inni valamit.

- Természetesen - mondta a lány, beengedte a férfit, s mielőtt becsukta az ajtót, kinézett. - Azt hiszem, van egy kis görög sörünk

- mondta, s a férfihöz fordult. - De... Miért vagy itt Yank?

- Érted jöttem - mondta Yank egyszerűen. - Érted jöttem, hogy hazavigyelek.

A nap Paige szemébe sütött, s nem látta jól a férfit, aki a kerti úton állt. Talán Mitch az, gondolta. Közelebb ment, s most már látta, hogy nem Mitch volt az. A férfi soványabb és magasabb volt, mint Mitch.

Paige visszatartotta a lélegzetét, amikor a férfi felé fordult. Milyen hihetetlenül jóképű pasi! Az arccsontja erős, az orra vékony, egyenes, ajkai teltek, sötétbarna szeme kifejező. A férfi fekete inget, vászonnadrágot viselt. A kezében egy üveg sört szorongatott, a csuklóján drága aranyóra csillogott. Mindent egybevetve, leírhatatlanul vonzó férfi volt.

A férfi különös tekintettel mérte végig a lányt, s Paige-nek olyan érzése támadt, mintha minden porcikáját kielemezné: a szemét, az arcába göndörödő hajtincset, arisztokratikus vonalú állát s a mellét. Hosszú másodpercek után a férfi pillantása Paige hasára siklott, majd végül formás csípőjén nyugodott meg.

- Megforduljak, hogy a többit is jól lásd? - kérdezte Paige csipkelődve.

- Nem szükséges, hacsak nem akarsz - szólalta meg a férfi különös mély hangján.

Susannah egy pohár jeges vízzel a kezében kilépett a házból. A lány ideges és feszült volt.

- Paige, nem is hallottam, hogy megjöttél.

- Csak ebben a pillanatban - mondta a lány, letette a bevásárlótáskát, s kíváncsi pillantást vetett a látogatójuk felé.

- Paige, bemutatom neked Yank Yankowskit. Yank, a húgom, Paige.

Paige meglepődött. Ő lenne Yank? A szédült zseni, akiről Mitch és Susannah azokat a nevetséges történeketeket mesélte? Talán Susannah megvakult, vagy csak egyszerűen elvesztette az ítélőképességét?

- Nem csodálom, hogy az üzlet ennyire elbűvöl, Susannah. Rejtegetsz még néhány hímnemű üzlettársat? - kérdezte Paige, s ismét Yankre nézett. A férfi motyogott valamit, tekintete elhomályosodott, kotorászott a zsebében, majd szó nélkül otthagyta őket, s bement a házba. Paige döbbenten nézte. - Mi a fenét...

- Dolgozik valamin - magyarázta Susannah -, mindig ezt csinálja. Paige, kérlek, ne hagyd, hogy visszavigyen.

- Miről beszélsz?

- Yank azért jött, hogy visszavigyen. Én... én azonban még nem állok készen.

- Akkor ne menj. Már megmondtam neked, hogy addig maradsz, amíg akarsz.

- Nem ismered Yanket. Ha ő valamit elhatároz, akkor képtelenség attól eltéríteni. Olyan, mint Sam. Csak szelídebb és kedvesebb.

- Susannah, ez nevetséges. Nem vihet vissza téged, ha te nem akarod.

- Sohasem gondoltam volna, hogy Yank megjelenik itt. Ő nem utazik egyedül, tudod? Egyedül nem tud boldogulni.

- Nekem úgy tűnik, nagyszerűen boldogul egyedül is - rázta meg a fejét szórakozottan Paige. - Nem tudom

elhinni, hogy ő az az ember, akiről azt a sok örültséget mesélték. Susannah, Yank hihetetlenül szexi.

- Valóban sokat változott azóta, hogy megismertem. Az elmúlt években a barátnői összerakták. Kidobálták a régi ruháit, s felújították a ruhatárát. Régen borzasztó volt a haja, most a legújabb divat szerint vágatja. A vastagkeretes szemüvegét is lecserélte, és kontaktlencsét visel. Mindez azonban csak a felszín. Yank még mindig Yank. És - Susannah megremegett -, és időnként félelmetes tud lenni.

Vacsora után Yank megkérte Susannah-t, hogy kísérje le a tengerpartra.

- Menjünk holnap. Szörnyen fáradt vagyok, le akarok feküdni - mentegetőzött Susannah.

- Én most szeretném látni a tengert - mondta Yank csendesen.

- Már késő van, Yank. Az út egyébként is nagyon meredek.

- Hiszen telihold van, és jól lehet kint látni. Susannah könyörgő pillantásokat küldött Paige felé, s a lány a segítségére sietett. Letette a mosatlant, s megérintette Yank kezét.

- A tengerparti túrák az én specialitásaim közé tartoznak. Ha jól viselkedsz, még a titkos helyemet is megmutatom a sziklák mögött.

Yank ígéző mosolyt küldött a lány felé. Paige-nek igaza volt. Yank valóban hihetetlenül vonzó férfi volt, Susannah azonban az évek során szinte észre sem vette.

Paige átkarolta a férfit, s a válla felett visszakiáltott a nővérének.

- Feküdj le nyugodtan. Addig nem engedem vissza, amíg mindent meg nem mutattam neki.

A hold ezüstös sugarakat vetett a hullámozó tengerre. Az éjszaka meleg volt, a hullámok lágyan simogatták a parti homokot. Paige szótlanul bámulta a vizet. Yank pillantásával darabokra szedte, s a lány hihetetlenül zavarban volt.

- Mondta neked már valaki, hogy milyen eszméletlenül szexi vagy? - kérdezte a férfitől.

- Igen.

- Susannah azt gondolja, hogy őrült vagy.

- Tudom.

- És nem idegesít?

- Szerinted kellene?

- Honnan tudjam? Ha úgy akarod leélni az életedet, hogy az emberek azt higgyék, őrült vagy, az a te problémád - mondta Paige, kigombolta az ingét, s lassan vetkőzni kezdett. - Menjünk, ússzunk egyet.

Yank elkapta, s megszorította a lány kezét.

- Nem akarom, hogy levetkőzz előttem.

- Istenem, még egy fickó. Először Mitch, most pedig te. Mi van veletek?

- Talán Mitch is arra gondol, amire én. Nem lenne helyes, ha bármelyikünket elcsábítanád. Most még nem.

- Honnan tudod, mi jó és rossz a számomra?

- Csak tudom, és kész. A vacsora alatt rájöttem, ho-

gyan alakul ez az egész. Persze csak akkor, ha nagyon, nagyon szerencsések vagyunk.

- Hogyan alakul? Micsoda? Miről beszélsz te egyáltalán?

- Egy ideig nem kellene senkinek sem odaadnod magad, Paige. Nem kellene lefeküdnöd senkivel - mondta Yank, s lágyan végigsimította a lány arcát. Paige-t még soha senki sem érintette meg ennyire finoman. - Nagyon fontos lenne - mondta, s bölcs, kifejező szemeivel belenézett a lány szemébe.

Paige dühbe gurult. Hogy merészeli megmondani neki, hogy mit tegyen? Elrántotta az arcát, szemei szikrákat szórtak.

- Annak adom oda magam, akinek csak akarom. Törődj a magad dolgával, és ne szólj bele az enyémbé. Baszd meg. Csak... baszd meg.

Yank szomorúan a lányra mosolygott, majd elfordult, s a hullámokat nézte.

Másnap reggel Susannah korán felkelt. A cipőjével a kezében kioskot a szobájából, ellopózott Yank szobája előtt, s azt remélte, hogy a férfi még nem ébredt fel. El akarta kerülni a találkozást a férfival, s nem akart még a hazautazásról beszélni.

- Susannah?

Susannah felnyögött, amikor meghallott Yank hangját a háta mögött.

- Bemegyek a városba - mondta gyorsan. - Veszek egy kis süteményt.

- Egyáltalán nincs szükségünk süteményre - mondta Yank, s a konyhába ment. A gyümölcsöstálból felkapott egy barackot, beleharapott, s a lányra bámult. - Sokkal egyszerűbb lenne, ha ma délután hazajönnél velem.

- Ma délután? Az lehetetlen!

- Szeretnél várni holnap reggelig?

- Nem, én...

- Akkor délután indulunk - jelentette ki a férfi.

- Yank, én nem akarok visszamenni. Még nem.

- A vállalatnak szüksége van rád, Susannah. A SysVal ma már nem három kölyök által irányított kisvállalkozás. Emberek dolgoznak nekünk, s gondoskodnunk kell róluk.

Susannah dühösen földhöz vágta a cipőjét.

- Felejtsd már el végre a vállalatot. Nem vagyok felelős az emberekért.

- Pedig igen. Nélkülözhetetlen vagy a SysVal számára.

- Pótolható vagyok, te is tudod.

- Nem, Susannah, te pótolhatatlan vagy. Csodálkozom, hogy még nem jöttél rá erre - Yank egy pillanatra elhallgatott, összeszedte minden gondolatát, s csak aztán folytatta. - Mitch azt mondta, ne kényszerítselek arra, hogy gyere velem.

- Én szabad ember vagyok, Yank. Semmire sem kényszeríthetsz.

- Talán. De tudok valamit, Mitch azonban megtiltotta, hogy elmondjam. Ha tudnád, biztosan hazajönnél velem.

- Miről beszélsz? Mégis mit tudsz? - kérdezte, Yank azonban nem válaszolt. - Ne merészd ezt tenni velem. Ha tudsz valamit, el kell mondanod nekem. Nem érdekel, mit mondott Mitch.

- Nyugodj meg, el akarom mondani. Tudod, igazán meglepett, hogy Mitch azt gondolta, megfélemlíthet.

- Mi történt, Yank? Mondd már!

Yank kinézett az ablakon, néhány pillanatig a tájat vizslatta, majd visszafordult Susannah-hoz.

- Néhány nappal azután, hogy eljöttél, Sam összehívta az igazgatótanácsot.

- Ez nem lep meg. Sam minden apróságért összehívja az igazgatótanácsot.

- Ezúttal azonban teljesen más a célja.

- Hogy érted ezt? - kérdezte Susannah, s érezte, hogy összerándul a gyomra. - Mit csinált már megint?

- Sajnálom, hogy nekem kell elmondanom, Susannah, de Sam megpróbálja meggyőzni a tanácsot a SysVal eladásáról.

Huszonnegyedik fejezet

Paige néhány óra múlva felébredt. Susannah sietve elmondta neki, mi történt, s megpróbálta meggyőzni, utazzon velük vissza San Franciscóba. Paige azonban elhatározta, hogy a szardíniai házába megy.

Már a reptéren voltak, amikor Yank eltűnt. Mindent felkutattak a férfi után, s Paige a Marakes felé tartó gép utasai között találta meg. Susannah már feladta a reményt, hogy megtalálják, Paige azonban még időben visszavitte a férfit a megfelelő kapuhoz.

Yank szórakozottan Susannah kezébe nyomta a szállókártyáját, majd Paige-hez fordult.

- Kérlek, emlékezz arra, mit kértem tőled, amikor a tengerparton voltunk. Nagyon fontos.

Susannah kíváncsian nézett rájuk, s megpróbálta kitalálni, miről beszél Yank.

Paige idegesen markolászta a jegyét.

- Csak akkor, ha te is megfogadod.
- Megfogadom? Még nem is gondoltam rá.
- Talán jól tennéd, ha megfogadnád.
- Igazad lehet. Bár...
- Beleegyezel?

Yank összevont szemöldökkel fontolgatta Paige ajánlatát, majd bólintott.

Susannah érdeklődve hallgatta a beszélgetést, a hangosbeszélő azonban bezárásra szólította őket. A hűgához fordult, s kedvesen rámosolygott.

- Nagyon köszönöm. Mindent köszönök.
- Tartoztam neked ennyivel.

Yank elindult egy másik kapu felé. Susannah megragadta a karját, s maga után húzta. Mielőtt beléptek a kapun, visszafordult, s intett Paige-nek.

Paige mozdulatlanul figyelte a távolodó nővérét, és Yanket. A gyomrába éles fájdalom hasított, amikor eltűntek a szeme elől. Valami nagyon fontos lépett ki az életéből, s neki fogalma sem volt, hogyan szerezze vissza.

A repülőn Yank mindent elmesélt Susannah-nak, amit Sam tervéről tudott a vállalat eladásával kapcsolatban. Sam annak a vállalatnak akart eladni a SysValt, mely egy évvel korábban már tett egy ajánlatot. A férfi akkor, annak ellenére, hogy az igazgatótanács néhány tagja támogatta az ötletet, kinevette a megkeresést. Susannah csupán egyetlen magyarázatot talált Sam elhatározására: a férfi így akarta megbosszulni, hogy elhagyta őt. A gondolat, hogy Sam feláldozza a céget, mely annyit jelentett neki, megrémisztette, s a hideg rázta tőle.

Susannah nyugtalan volt, amikor reggel hatkor Kaliforniába érkeztek. Bár még korán volt, megkérte Yanket, hogy tegye ki Mitch házánál. A férfi a városhoz közel lakott egy több hektáros birtokon.

- Isten hozott itthon - mondta a férfi, amikor kinyitotta az ajtót Susannah-nak. - Éppen most értem haza a futásból. Rögtön lezuhanyozom, aztán beszélünk - elvette a lány bőröndjét, és a nappaliba vezette. - Van kávé a konyhában, ha kérsz.

- El kellett volna mondanod, mit tervez Sam, amikor Naxosban jártál - mondta a lány szemrehányóan.

- Számtalan alkalmad lett volna, hogy kérdéseket tegyél fel - felelte. - Nem emlékszem, hogy bármi is érdekelt volna.

- Ne játszadozz velem, Mitch. Mást vártam tőled.

- Ez egy hivatalos megrovás, elnök asszony? - kérdezte gúnyosan. - Megpróbáltalak meggyőzni, hogy gyere vissza velem. De azt nem várhattad tőlem, Susannah, hogy erőszakkal magammal rángassalak. Nagy harcot kell megvívunk, s a te személyes problémáid csak bonyolítják a helyzetet. Ha nem számíthatunk rád száz százalékban, akkor jobb, ha az egészből kimaradsz.

- Ez nem csak a te döntésed, Mitch - fortyant fel Susannah. - Mi van veled? Mikor lettél az ellenségem?

- Én nem vagyok az ellenséged, Susannah. Sajnálom, ha ezt hitted. Sam holnap délután háromra nem hivatalos igazgatótanácsi ülést hívott össze. Gyanítom, döntést akar kipréselni a tagokból.

- Felejtsd el - vágta rá Susannah határozottan. - Bármilyen megbeszélést összehívhat, de az üzlettársai nem mennek el, hogy asszisztáljanak neki. Addig egyetlen tanácstaggal sem fogok találkozni, míg választ nem

kapok néhány kérdésemre. Nélkülünk egyébként sem mennek semmire.

- Hamarosan szembe kell szállnunk a tanáccsal.

- Tudom, de talán pár napot még nyerhetünk. Holnap a megbeszélés időpontjában ne legyél elérhető. Yankról majd én gondoskodom.

- Rendben van, Susannah - mondta Mitch rövid hallgatás után.

- Kapsz néhány hetet, de többet nem. Nem akarom, hogy azt gondolják, menekülünk.

Susannah bólintott, s fáradtan rogyott a kanapéra. Mitch hozott neki egy csésze kávé. Mitch intézkedett, hogy készítsék elő Susannah-nak a SysVal tulajdonában lévő városi lakást. Az autóját elhozta a reptérről, s a garázsában hagyta. A férfi gondoskodása megmelengette Susannah szívét.

Egy óra múlva a lány benyitott a második emeleti lakásba, eldőlt a frissen vetett ágyon, s nyugtalan álomba merült. Dél körül ébredt fel, s felhívta a házukat, hogy megbizonyosodjon, Sam nincs otthon. Miután a telefont senki sem vette fel, felöltözött, s a házhoz hajtott. Összeszedte a cuccait, s örökre bezárta maga mögött az ajtót.

Huszonötödik fejezet

Susannah életének egyik legnehezebb pillanata volt, amikor aznap belépett a vállalat kapuján. Felmutatta a belépőkártyáját, a biztonsági őr azonban kerülte a tekintetét. A folyosón néhány farmernadrágos alkalmazott beszélgetett, s elhallgattak, amikor elhaladt mellettük. Rá sem néztek, a falat és a padlót bámulták. A SysVal olyan volt, mint egy kis család. A pletyka gyorsan terjedt, s Mindy Bradshaw bizonyára nem tartotta a száját.

Susannah áthaladt a termeken, s az alkalmazottak óvatosan üdvözölték. A lány rezzenéstelen arccal bölintott. Minden erejét összeszedte, elrejtette valódi érzéseit, s határozottan haladt az irodája felé. Minden idegszála megfeszült, és szinte összerogyott a félelemtől, amikor egy hang beleszólt a hangosbeszélőbe. Egy hang, melyet soha azelőtt nem hallottak a SysVal rendszerén. Annak a férfinak a hangja, aki már többször javasolta, hogy iktassák ki a rendszert. Mitch megköszönte a torkát, s nyugodt, üzleties hangvétellel tájékoztatta a dolgozókat.

- Hölgyeim és uraim! - kezdte. - A biztonságiak éppen most tájékoztattak arról, hogy vállalatunk elnöke, Susannah Faulconer visszatért hozzánk. Kötelességemnek tartom tudatni mindenkivel, hogy azok a híreszte-

lések, miszerint Ms. Faulconer Las Vegasban rejtőzködött, és meztelenül táncolt egy bárban, teljességgel alaptalanok. Mindenkit elmarasztalunk, aki ezt a pletykát terjeszti. Megbízható forrásokra hivatkozva kijelenthetem, hogy nem volt meztelen, hanem leopárd-mintás ruhát viselt.

Mitch befejezte, s felhangzott a Levetköztetlek című dal.

Nevetés tört ki, egyesek kikukkantottak a folyosóra, s mosolyogva üdvözölték Susannah-t. A lány szerette volna megölni Mitchet, s ugyanakkor megcsókolni. A férfi tudta, mennyire nehéz volt a visszatérés, s a SysValnél megszokott módon akart könnyíteni a helyzetén. A reggeli nézeteltérésük után ez a baráti gesztus mindennél többet jelentett Susannah-nak.

Amikor a titkárnője, Helen behozta az irodájába a postát, Susannah erőt vett magán, felnézett a jegyzeteiből, s előhozakodott azzal, amit már nem halogathatott tovább.

- Sam bent van ma?

- Igen, azt hiszem.

- Nagyszerű - mondta. - Hívd fel az irodáját. Minél előbb látni szeretném.

Susannah megpróbált a munkájára koncentrálni. Annyi elintézendő ügy halmozódott fel az elmúlt néhány hétben, hogy sorrendbe rakni is nehéz volt. Amikor be akarta kapcsolni a számítógépet, a megszokott gép helyett egy új Láng 3-at talált az asztalán. Hóna-

pokkal korábban Sam ragaszkodott hozzá, hogy a Láng 3 néhány tesztmodelljét kipróbálják, mielőtt a piacra kerül. Így a működés során felmerülő problémákat időben észrevehetik, s orvosolhatják. Hívatta a titkárnőjét, s megkérdezte, hol van a régi gép.

- Egy technikus elvitte, de mindent áttelepített erre a gépre.

- Keresd meg, és mondd meg neki, hogy vissza akarom kapni a régi gépemet - utasította a nőt. Nem érdekelte, hogy a parancsa logikusnak tűnik-e vagy sem. Az elmúlt hónapban annyi változás történt az életében, hogy ragaszkodott a megszokott dolgaihoz.

Helen bólintott, s elmondta, hogy Mitch keresi telefonon. Susannah felkapta a kagylót.

- Meztelenül táncoltam? Nem jutott jobb az eszedbe?

- Nem költő vagyok, hanem mérnök. Ha jól emlékszem, azt mondtam neked, hogy csak holnap gyere be.

- Igen, tudom, de annyi munkám van.

- Susannah, sajnálom, de van még egy rossz hírem. Nem akarlak letámadni az első napodon, de éppen most hívtak fel Sacramentóból.

Susannah fáradtan dörzsölte meg a homlokát, s felkészült a következő csapásra.

- Az állami megrendelésről van szó. A tárgyalófelek hallották a pletykát a SysVal eladásáról, s úgy határoztak, hogy az FBT-vel szerződnek.

Susannah összeomlott. Elveszítettek egy több milliárdos megrendelést, Sam pedig el akarta adni a vállala-

tot. Egy hónapja még a csúcson voltak, most azonban minden a darabjaira hullott szét.

Sam öt óra körül lépett be Susannah irodájába.

- Szia, Suzie.

Susannah hosszú éveken keresztül szárnyalt, amikor megpillantotta a férfit, most azonban érzéketlen maradt. Sam fáradtnak és idegesnek tűnt, a ruhája gyűrött volt, mintha napok óta abban aludt volna.

- Voltál a házban?

- Elszaladtam, és összeszedtem a dolgaimat.

- Nem menekülhetsz el. Meg kell beszélnünk a problémáinkat.

- Nem beszélünk meg semmit, Sam. Elegem volt. Értsd meg, vége van.

- Nézd, Susannah. Sajnálom. Tudom, hogy elbasztam, de ettől még nem kell, hogy vége legyen. Ha tudtam volna, hogy ez ekkora gondot okoz neked...

- Nem akarok erről beszélni. Munkaidő van, és az üzletről fogunk beszélni - felállt, s az asztal elé lépett. - Mitch éppen most mondta, hogy a szóbeszéd miatt, miszerint eladjuk a vállalatot, elvesztettük Kalifornia állam megrendelését. Mondd el nekem, miért hoztál bennünket ilyen helyzetbe?

Sam lerogyott egy székbe, kinyújtózta a lábát, s megrántotta a vállát.

- Egyértelmű, nem? Itt az ideje, hogy eladjuk a SysVault. A gazdasági mutatók visszaesésre utalnak. A Völgyben sorra mennek tönkre a vállalatok. Kész csoda, hogy eddig bírtuk.

- Tehát úgy gondoltad, hogy minden előzetes konzultáció nélkül, megkerülve az üzlettársaidat, összehívod az igazgatótanácsot, és felveted az ötletet.

- Mi mást tehettem volna? - Sam támadásba lendült.

- Te eltűntél, nem emlékszel? Veled nem tudtam megbeszélni.

- És mi van Yankkel és Mitchcel? Ők nem tűntek el

- Susannah nem hagyta magát.

- Mitch és Yank nem értenek annyira a dolgokhoz, mint te. Nézd, Susannah, talán úgy tűnhet, mintha ez az egész nem vezetne sehová, de hidd el, minden rendben lesz. Sokat tanultunk, s könnyedén indíthatunk egy új vállalatot. Valami sokkal jobbat is csinálhatnánk, mint a SysVal.

- Miről szól ez az egész, Sam? így akarsz rajtam bosszút állni?
- kérdezte Susannah halkán.

- Nem, az isten szerelmére, nem. Azt hittem, jobban ismersz - kiáltotta, s felpattant. - Suzie, ne csináld ezt. Ne dobj mindent el magadtól, kérlek. Elegem lett Mindyből. Gondolom, nem örülnél, ha találkoznaál vele, szóval kirúgtam. És ha annyira akarod, akkor gyerekünk is lehet.

Susannah undorodva mérte végig a férfit. Sam a legszentebb dologgal játszott, s a lány megvetette ezért.

- Miért akarod eladni a SysValt? - szegezte neki a kérdést.

- Mondtam már. Szerencsések voltunk, de itt az ideje, hogy kiszálljunk. Hallgatnod kell rám, Suzie. Az egész össze fog omlani, érzem. Időben ki kell szállnunk.

- Tudsz valamit, amit nem mondasz el nekem. - Hagyd abba a gyanúsítgatást, rendben? Semmit sem titkolok, Susannah. Csak nézd meg a rohadt gazdasági híradót.

- Nem adjuk el a vállalatot.

- A pokolba is, dehogynem - mondta, s kiviharozott a szobából.

Másnap délután háromkor, amikor a SysVal igazgatótanácsa összeült, Mitch, Yank és Susannah nem jelentek meg. Sam idegesen fel-alá járkált a teremben, amíg az asszisztense megpróbálta előkeríteni őket. Rövid idő múlva kiderült, Mitch halaszthatatlan ügy miatt Bostonba utazott, Susannah és Yank pedig eltűnt. A tanács elhalasztotta a megbeszélést.

- Nem is tudom, Susannah. A Databeck kitűnő ajánlatot nyújtott be a SysVal megvásárlására - mondta Leland Hayward, a SysVal egyik tőkebefektetője. A tőkebefektetők még mindig nagy befolyással bírtak az igazgatótanácsban. Mellettük a bankárok és a nagyobb magánbefektetők voltak a tanács tagjai. - Meg kell értened, ha már Sam is forrónak érzi a lába alatt a talajt, oda kell rá figyelni.

- A vállalat szilárd talapzaton áll. Nincs okunk arra, hogy eladjuk.

- Még nem fejezték be a Görögtűz-projektet. Nem kaptátok meg Kalifornia államtól a megbízást. Számomra nem tűnik annyira szilárdnak.

- Éppen az eladásról szóló pletykák miatt veszítettük el a megrendelést.

- Lehetséges - mondta a férfi -, de talán mégsem. Egyébként, Susannah, nem vagyok elégedett a cég technikusaival. Néhány héttel ezelőtt, amikor szabadságon voltam, elvitték a számítógépemet, nem hozták vissza, s nem is cserélték ki egy újra.

Susannah kis jegyzetömböt vett elő a táskájából, s feljegyzett egy rövid emlékeztetőt. A SysVal szabályzata előírta, ha bármelyik alkalmazott munkáját panasz érte, akkor felelnie kellett érte, legyen az akár az igazgatótanács elnöke vagy egy új alkalmazott.

- Szerettem az a gépet - mondta Leland, s nevetve hozzátette. - A Láng 3 egyik tesztmodelljét használtam, s úgy éreztem magam, mint egy úttörő.

Susannah kíváncsian tekintett a férfitra.

- Egy tesztmodellt használtál?

- Igen, Sam adta nekem. Rájött, hogy nem használok komputert, s azt mondta, hogy szégyen a vállalatra nézve. Eltartott egy ideig, mire hozzászoktam, de ma már elboldogulok vele.

Susannah-nak eszébe jutott az irodájából eltűnt Láng 3 egyik tesztmodellje. Biztosította Lelandet, hogy még aznap átküld neki egy új gépet, s megkérte a férfit, fontolja meg a döntését.

- Megtanultam, Susannah, hogy hallgassak a megérzéseimre - mondta. - S most a megérzéseim azt súgják, hogy a SysVal bajban van.

Másnap reggel Susannah a hűgára gondolt. Már napok óta próbálta elérni, s üzeneteket hagyott a szobalánynál a szardíniái házban, de Paige egyszer sem hívta vissza. Elmerült a gondolataiban, amikor Lydia Dubeck, a Harvardon végzett

gazdasági szakember, aki a vállalat egyik frissen kinevezett igazgatója volt, bekukkantott az irodájába.

- Elég titokzatos az ügy, Susannah. A mérnökök közül senki sem hallott arról a tizenhárom tesztmodellről. Bizonyára egyik géppel sincs gond, hiszen nem érkezett bejelentés. Azt hiszem, ez jó hír.

- Sam asszisztensének biztosan van egy listája azokról, akiknek Sam adott a számítógépekből. Kérlek, kerítsd elő nekem az a listát, és derítsd ki, hol vannak a gépek.

Késő délután Susannah összefutott Lydiával a folyosón. A nő fáradtnak és ingerültnek tűnt.

- Nem tudom, miért, de úgy tűnik, Sam az egyetlen ember, akinek van ilyen listája. Egyik asszisztense sem adta ki nekem, és Sam elküldött a francba, amikor nála érdeklődtem.

- Köszönöm, Lydia. Felejtsd el az egészet - mondta Susannah.

Susannah átsétált az aulán, felmászott néhány lépcsőn, s Yank laboratóriuma felé vette az irányt. Már késő volt, de a férfi talán még mindig bent lesz. A lány csak néhány percig akart maradni, s figyelni, ahogy Yank dolgozik. Néhány pillanat Yank közelében, bizonyára megnyugtatta.

Huszonhatodik fejezet

SysVal városi lakása, ahova Susannah beköltözött, egy csendes kerületben volt. Szombat reggel a lány a kávésbögrével a kezében kiült a kis teraszra, hogy élvezze a felkelő nap sugarait. Csengettek. Az ajtóhoz sietett, s titkon azt remélte, Mitch látogatja meg.

- Paige - Susannah szárnyalt, amikor megpillantotta a hűgát.

- Ne örülj ennyire, csak néhány hét telt el.

- Tudom, tudom, de annyira hiányoztál - Susannah boldogan ölelte át a hűgát.

- Szardínia unalmas volt - mondta Paige, s kihámozta magát az ölelésből. - Tegnap este jöttem haza - körbenézett a kis lakásban. - Elég rosszul néz ki ez a hely.

- Csak addig leszek itt, amíg nem találok megfelelő lakást. Hogyan találtál meg?

- Felhívtam Mitchet. Mi van vele? Olyan furcsa volt a hangja a telefonban.

- Talán ágyban volt Jacqueline Dane-nal - mondta Susannah. Meglepődött, mennyire csalódott volt a hangja. - Menjünk át a konyhába. Készíthetnél valami reggelit.

- Én? Hiszen vendég vagyok.

- Tudom, de sokkal jobban főzöl, mint én.

Paige gyorsan összedobta a reggelit: pirítóst, főtt tojást és csodás pástétomot készített. Susannah beleharapott a kenyérbe, s élvezte a finom ízeket. Paige evett néhány falatot, majd letette a villát.

- Mi a baj? - kérdezte Susannah.

- Semmi, komolyan. Semmi és minden. Nem is tudom. Borzasztó, ami közted és az idióta férjed között történt. De az a néhány hét Görögországban... csodálatos volt.

- Igazad van, valóban szép napok voltak - Susannah a megfelelő szavakat kereste, s mélyen a húga szemébe nézett. - Paige, amíg Görögországban voltunk, te játszottad a nagytestvért, s én voltam a kishúgod. Imádtam. Most azonban egy kis időre nekem kell átvennem a nagytestvér szerepét.

- Szörnyű. Éppen erre van szükségem annyi utazás után - gúnyolódott Paige.

Susannah átnyúlt az asztal felett, s mosolyogva érintette meg a testvére kezét.

- Született szakács vagy, s ez egy olyan nagyszerű adottság, melyet ki kell használnod. Mégis úgy tekintesz erre, mintha egyáltalán nem lenne fontos. És szerintem ezért vagy boldogtalan. Miért nem adsz magadnak egy esélyt?

- Egy esélyt? Mire? Nincs férjem, nincs gyerekem. A pasik mind lököttek, akik nem buzik, azok szexmániások.

- Paige, 1982-t írunk. A házasság nem az egyetlen lehetőség arra, hogy kifejezzed önmagad. Miért nem hagyod abba az önsajnálatot, s nézel körül? Vannak

kórházak, ahol beteg gyerekeket ápolnak, iskolák, ahol a tanároknak segítségre lenne szükségük, közösségek, amelyek önkéntesek jelentkezését várják.

- Susannah, én Kalifornia egyik leggazdagabb nője vagyok. Nem hívhatom csak úgy fel a cserkészeket, s nem ajánlhatom fel, hogy segíték süteményt árulni.

- Nem tudom, miért ne tehetnéd. Találd ki, mit szeretnél csinálni, aztán gyerünk, csináld! Használd okosan a pénzedet.

A telefon megcsörrent, és Susannah felvette.

- Szia drágám, én vagyok az.

Susannah elmosolyodott, amikor meghallotta Angela hangját. A lány hálás volt, amiért Samtól való különválása nem mérgezte meg a kapcsolatát az anyósával. Angela alig változott az elmúlt hat évben. Az asszony továbbra is tagadta a korát, s egy kilenc évvel fiatalabb férfival, aki imádta őt, tartott fenn viharos kapcsolatot.

- Sajnálom, hogy zavarlak, drágám, de valamikor éjszaka eltört egy vízvezeték a garázsban. Az egyik szomszéd átjött és megcsinálta, s most hatalmas a felfordulás.

Susannah csodálkozott. Angelára nem jellemző, hogy minden aprósággal zavarná a lányt.

- Van valami, amiben segíthetek?

- Már próbáltam elérni Samet, de nem vette fel a telefont.

Ha Sam szombaton korán reggel nem volt otthon, akkor az éjszakát biztosan nem töltötte a saját ágyában. Susannah azonban semmit sem érzett.

- Arra gondoltam, hogy valakinek tudnia kell. Tudod, azok a számítógépek a fal másik oldalán. Félek, a víz oda is átfolyt.

- Milyen számítógépek?

- Sam küldte át őket néhány héttel ezelőtt. Azt hiszem, valamilyen új projektet emlegetett.

Susannah-nak sejtelve sem volt arról, milyen számítógépekről beszélt Angela. Miért tartana Sam a garázsban SysVal számítógépeket? Biztosította Angelát, hogy gondoskodik a gépekről, s még beszélgettek néhány percig. Amikor elköszöntek egymástól, Susannah azonnal tárcsázta a SysVal telefonos ügyeletét, mielőtt azonban a szám kicsengett, letette a kagylót. Valami nem volt rendben.

- Paige, el kell szaladnom egy kis időre. Pakolj össze néhány cuccot, s költözz hozzám. Van egy aranyos vendégszobám, rendezkedj be. El sem tudnám képzelni, hogy egyedül legyél a hatalmas Falcon Hill-i házban.

- Csak ingyen házvezetőnőt akarsz - morogta Paige, Susannah azonban látta rajta, hogy a lány örült a meghívásnak, s azonnal nekilátott a bevásárlólista összeállításának.

Angela a garázsba kísérte, és elrohant, hogy egy barátjával találkozzon. Susannah-t megrohanták az emlékek, s felidéződtek benne a múlt mozgalmas napjai, amikor még csak izgatottan reménykedtek a vállalat sikerében. A kis garázs Angela fodrászüzletének raktára volt. Susannah keserűen húzta végig az ujjait a szépítőszerekkel zsúfolásig megrakott polcokon, tekin-

tetét végigjáratta a munkaasztalon, mely felett oly sokat görnyedt Yank, s azokra a napokra gondolt, amikor hajnalig dolgoztak, hogy teljesítsék az első megrendelést.

A fal tövében SysVal emblémával ellátott kartondobozokat talált. Figyelmesen megszámolta őket, s pontosan tizenhárom dobozt talált.

Felkapcsolta a lámpákat, hogy jobban lásson. Utat tört magának a fodráskellékek között, átugrott egy víztócsát, és a dobozokhoz lépett. A papírkartonokat nem ragasztották le, így könnyedén kinyitotta a dobozt, s egy csomagolatlan, láthatóan használt szürke számítógépet talált benne. Az összes gépet kipakolta a földre, s egyenként végignézte őket. Az egyik komputeren rózsaszín matrica díszelgett. Főnökasszony, szólt a felirat. Az asszisztense viccelődött vele, s ragasztotta a matricát a gépére. Megtalálta, amit keresett. Az eltűnt, saját régi gépét.

A szépségszalonból felhívta Yanket, és kétszer elismételte a férfinak az utasításait. Yank gyorsabban odaért, mint Susannah várta. Szó nélkül elment mellette, négy gépet felrakott a munkaasztalra, és bekapcsolta őket. Két számítógép monitora teljesen sötét maradt, a másik kettő, köztük Susannah régi gépe pedig rendesen működött.

Yank pillanatok alatt szétesavarozta a működésképtelen gépet.

- Valaki megelőzött minket - mondta. - Hiányzik az alaplap. Nézzük, mi a helyzet a többivel.

Egyesével bekapcsolta a gépeket, s a tizenháromból hét még mindig működött. A hat működésképtelen gépből kettőben Yank megtalálta az alaplapot, kisserelte és tesztelte őket. Susannah csendben figyelte a férfit, bár ezernyi kérdést szeretett volna feltenni, de nem zavarta a munkában. Hirtelen a régi gépe furcsa hangokat hallatott, lefagyott, a lemezmeghajtó mintha megbolondult volna, zakatolni kezdett, és lassan füstölgött.

- Érdekes - mormogta Yank.

- Érdekes? Az ég szerelmére, Yank, mi történt?

- A gép meghalt - mondta Yank, és kihúzta a csatlakozót. - Nyugodtan csináld a dolgodat, ez még sokáig el fog tartani.

Susannah néhány pillanatig habozott. Ha Yank közelebb jut a megoldáshoz, mindent elmond neki. Addig azonban harapófogóval sem lehetett belőle kihúzni a véleményét. Felkapta a táskáját, és a férfira nézett.

- Rendben van, Yank. Közvetlenül nekem szólj, ha rájössz, mi történt. Ne hívd fel Samet, és Mitchcsel se beszélj.

Yank homályos tekintettel bámulta a lányt, de nem szólt semmit.

Susannah délutánra találkozót beszélt meg az ügyvédjével, hogy tisztázza a válása részleteit. Paige elkísérte, és utána még elmentek vásárolni. Bár Susannah élvezte a húga társaságát, agya zakatolt, s a fura eseményekre gondolt.

Amikor hazaértek, egy üzenet várta Yanktól, melyben arra kérte, hogy este hétre menjen a garázsba.

Susannah a garázsba sietett, ahol Yank még mindig az asztal fölé görnyedt, s az alaplapon tesztelte.

- A többiek is hamarosan itt lesznek - mondta a férfi csendesen.

- A többiek? - kérdezte Susannah döbbsen.

- Üzlettársak vagyunk, Susannah. Együtt kell megoldanunk a problémákat.

- Megmondtam, hogy ne beszélj senkivel, amíg nekem nem mondd el, mi történt.

- Meggondolatlan utasítást adtál, Susannah. Mitch hamarosan itt lesz, és pár percre felhívtam Samet is. Eltart egy ideig, amíg ideér, szóval meg tudjuk beszélni, hogy mi legyen.

Egy autó állt meg a garázs előtt, s Mitch pattant ki belőle.

- Mi történik itt?

- Attól tartok, van egy kis probléma - felelte Yank. Mitch körbepillantott a garázsban, s tanácstalanul nézte az asztalon felsorakoztatott gépeket. Yank megköszönte a torkát, és elmesélte, amit tudott.

- Tizenhárom tesztmodellt gyártottunk a Láng 3-ból. Sam szerette volna, ha mielőtt az új típust a piacra dobjuk, legalább négy hónapig használatban teszteljük a gépeket.

- Emlékszem - mondta Mitch, s gyorsan megszámlolta a komputereket. - Néhány SysVal-alkalmazott, törzsvásárló és általános iskola kapott gépet kipróbálásra.

- Susannah-nak is volt egy az irodájában - tette hoz-

zá Yank de amíg Görögországban volt, eltűnt. Kereste a régi gépét, s rájött, hogy nem csak az övé tűnt el.

- Miért nem mondtad ezt nekem? - kérdezte Mitch. - A többi problémánk fényében nem gondoltam, hogy fontos lehet.

- A tesztmodelljeink eltűntek, és te ezt nem tartottad fontosnak?

- Az egész nem így történt - védekezett a lány, s beszámolt Angela telefonhívásáról.

- Hihetetlen nagy mázli volt, hogy a saját szememmel láttam, amint Susannah gépe leégett - vette át a szót Yank. - Ennek köszönhetően rövid idő alatt rájöttem, hogy mi történt. Minden baj forrása a memória-chip volt.

A memória-chip a gép lelke, tartalmazza azokat az információkat, melyek automatikusan működtetik a számítógépet. Susannah gondolatban végigpörgette a memória-chipek gyártási folyamatát. A SysVal tapasztalt mérnökei döntöttek arról, hogy milyen információkat kell hordoznia a chipnek. Számítógépes nyelven listát készítettek a szükséges feladatokról, s a listát elküldték a chipeket legyártó cégnek. A SysVal évek óta egy oaklandi vállalatot, a Dayle-Wells-t bízta meg a kivitelezéssel. A cég megbízható volt, minden alkalommal kiváló munkát végzett, s garanciát vállalt a munkáért.

- Korábban is voltak rossz chipjeink - mondta Mitch. - Természetesen nem vehetjük könnyedén a dolgot, de nem értem, miért kell ennyire titkolózni. Gyaní-

tom, Sam keze van a dologban. Szerinted van ennek valami köze ahhoz, hogy ennyire sürgeti a vállalat eladását? - kérdezte Susannah-tól.

- Elképzelésem sincs, mi lehet az összefüggés, de nem hiszem, hogy mindez a véletlen műve.

- Akkor sem értem - fordult Mitch ismét Yankhez. - Azért, mert találtunk néhány rossz chipet, az még nem jelenti azt, hogy az összes rossz. Nagy gond, de nem megoldhatatlan.

- Gondolj bele, Mitch - mondta Yank -, a chip a gép lelke, és ha egy chipnél probléma merül fel, akkor...

Sam becsörtetett a garázsba, s Yank elhallgatott.

- Csak véletlen, hogy én vagyok az utolsó, akit meghívtatok?

- Örülj neki, hogy egyáltalán idehívtunk - förmedt rá Mitch.

Sam Susannah-hoz fordult, s rákiáltott.

- Minden a te hibád. Mindig azt gondolod, hogy mindent jobban tudsz nálam - dühösen körbenézett. - Bíznotok kellett volna bennem. Azt kellett volna tennetek, amit javasoltam. Magamra vállaltam a felelősséget. Miért nem hagytátok, hogy kivitelezem az ötletemet?

- Mert ez nem csak a te vállalatod - szólt rá Susannah.

- De a tied sem lesz, kicsikém, mert hamarosan minden összeomlik.

- Néhány rossz chip még nem a világ vége - mondta Susannah.

- Körülbelül kétszáz gépet adtunk el eddig, és csak néhány tesztmodellel volt problémánk. Ez nem

azt jelenti, hogy minden Láng 3 gépbe beépített chip rossz.

- Tévedsz, Susannah - sziszegte Sam. - Mindegyik rossz. A Láng 3 gépek ezer óra használat után, átlagosan egy év alatt tönkremennek.

- Egy év - mondta szörnyülködve Susannah, s azonnal a megoldást kereste. - Nagy fejfájást fog nekünk okozni ez a probléma, de megoldjuk. A Dayle-Wells megbízható vállalat. Ha rossz chipeket gyártottak, biztosan anyagi felelősséget vállalnak.

- Ó, drágám, ez nem ilyen egyszerű - gúnyolódott Sam. - Nem a Dayle-Wells felelős a rossz chipekért, hanem mi. A feladatokról szóló lista, amit készítettünk, egy nagy rakás szar.

A többiek szóhoz sem jutottak a döbbenettől. Susannah tanácstalanul körbenézett. Mitch pedig ésszerű ötlettel állt elő.

- Talán az lenne a megoldás - mondta Mitch -, ha mozgósítanánk néhány száz embert, s megbíznánk őket, hogy szereljék ki a hibás chipeket, s tegyenek be újat a helyükre. Meg tudjuk csinálni.

Yank először szólt bele a beszélgetésbe.

- Nem, attól tartok, nem tudjuk megcsinálni. Gyertek ide, és nézzétek meg ezt - mondta a férfi, s levette a gép agyát takaró burkolatot. - Ez itt a rossz chip. Összeforrasztották az alaplappal. Csak az alaplappal együtt cserélhetjük ki a chipet - magyarázta Yank.

Susannah gyomra összerándult. Nem cserélhetik ki

az összes hibás alaplapot. A felmerülő költségek megfizethetetlenek lennének.

Az üzlettársak nem néztek egymásra. Halotti csend telepedett a garázsra. Mindannyian tudták, hogy Yank kimondta a halálos ítéletüket.

Huszonhetedik fejezet

Az üzlettársak szótlanul ültek Angela konyhájában. Mitch a szemüvegével játszott, Sam egy kólásdobozt görgetett a kezében, Susannah a homlokát vakargatta. Megtette az utolsó lépést, s felhívta a vállalatot, hogy állítsák le a Láng 3 összeszerelését. Yank a távolba meredt, s talán nem is figyelt rájuk.

- Elképzelni sem tudom, mennyibe fog ez nekünk kerülni - mondta Mitch.

Senki sem válaszolt. Susannah ökölbe szorította a kezét. Ha csak a Láng 3 néhány darabjával lenne gond, könnyedén kezelhetnék a problémát. A helyzetük azonban reménytelen volt, hiszen a gyártószalagról eddig lejött gépek mindegyike rossz volt.

- Ki írta a rossz kódokat? - kérdezte Yank hirtelen.

- Nem tudom biztosan. Talán az egyik srác, valami Ed Fiella. Csak hat hónapig dolgozott nálunk, aztán kilépett.

- Próbáltad megkeresni?

- Ja, de eltűnt, aztán hagytam az egészet. Nem kérdezősködhettem, mert akkor az emberek rájöttek volna, hogy valami gond van.

- Senki más nem tud erről? - kérdezte Mitch.

- A mai napig csak én tudtam róla.

- Hogy tudtad ezt eddig titokban tartani? - kérdezte Susannah elcsukló hangon.

- Megkerestem néhány mérnököt Bostonban, Atlantában, és velük teszteltettem a gépet. Azt mondtam nekik, hogy csupán egy prototípuson dolgozom.

Yank kutató pillantást vetett Samre.

- Nem gondolod, hogy az egész nem véletlen? Minden olyan különös. A gépek ezer órát működnek, aztán megállnak. És amikor meghal a gép, minden olyan látványosan történik. Azok a hangok, a zakatoló lemez-meghajtó, a füst. Nem hiszem, hogy mindez véletlenül történik.

- Úgy érted, hogy ez a Fiella szándékosan szúrta el a kódokat? - kérdezte Susannah döbbenten.

- Csak öt sor - mondta Sam elmélázva -, csak öt sor, és az egész rossz. Talán Fiella az utolsó pillanatban kicserélte a listát, s azt küldtük el a Dayle-Wells-nek. - Sam rájuk nézett, s hosszú ideje először halvány mosoly jelent meg az arcán. - Tudjátok, örülök, hogy rájöttetek. Már iszonyúan kényelmetlenül éreztem magam.

Mitch felrakta a szemüvegét.

- Ezért akarod sürgősen eladni a vállalatot?

- Igen. Abban az esetben, ha a Databeck megvásárolja a vállalatot, akkor nem minket terhel a felelősség. Tisztán jövünk ki az egészből, s pénzünk is lesz, hogy új vállalatot alapítsunk. A Databeck nagy hal a szakmában. Bizonyára megérzik majd a veszteséget, de ki fogják bírni.

- Tehát eladjuk nekik a vállalatot, fogjuk a pénzt és elfutunk? - kérdezte mérgesen Susannah.

- Igen, valahogy úgy.

- Ez örütség, Sam. Baromi nagy örütség. A Databeck csak akkor veszi meg a vállalatot, ha mi nem beszélünk nekik a hibás chipecről.

- Sokkal biztosabb háttérrel rendelkeznek, mint mi - mondta Sam nyugodtan. - Van rá esély, hogy megmentik a SysValt, mi azonban tehetetlenek vagyunk.

- Yank, te mit gondolsz? - kérdezte Susannah.

A férfi tekintete a távolba meredt. Egy pillanatig szótlan maradt, majd kedvesen megsimogatta Susannah kezét.

- Sajnálom, Susannah - mondta lágyan. - Fel kell dolgoznom ezt a sok információt. Sajnálom, de még nem tudok véleményt nyilvánítani.

- Értem.

- Én sem mondhatok semmit - mondta Mitch. - Szerintem minden lehetőséget meg kell fontolnunk. Ez csupán üzlet, s nekünk jó döntést kell hoznunk.

- Nem - tiltakozott Susannah. - Ez nem csak üzlet. Sokkal több annál.

- Azt szeretnéd, hogy ragaszkodjunk az erkölcshez, és nézzük végig, amint mindent elveszítünk? - Mitch szeme különösen villant. - Erről van szó?

- Igen, pontosan erről beszélek. Születésem óta azt tanították nekem, hogy mi rossz, és mi helyes. A nagymamám, az apám - Susannah a férfira nézett, aki még mindig a férje volt -, te, Sam, és ti, mindannyian. Azonban sohasem tudtam igazán, miről szól ez az egész. Most, ma, ebben a pillanatban azonban pontosan tudom, ki vagyok. Tudom, miben hiszek. És én a küldeté-

sünkben hiszek, s mindig is ebben hittem. A küldetésünk nem csak a SysValról, hanem magáról az életről szól. Mindig is büszkék voltunk a minőségre, s becsületesen megfeleltünk az elvárásoknak. S én ragaszkodom ahhoz, hogy ezt az íratlan szabályt ne szegjük meg.

Susannah végigmérte az üzlettársait. Sam hajthatatlannak tűnt, Mitch megrendült. A lány Yankre pillantott, a férfi azonban kifejezéstelen arccal bámult maga elé.

- Azt mondom, szavazzunk - mondta tompán. - Elmondjuk a Databecknek az igazságot?

- Semmit sem jelent, ha mi szavazunk - mondta Mitch. - Egyértelmű, hogy a vállalat darabokra fog hullni.

- Nem, én szavazni akarok. Szeretném, ha színt vallanátok. Most rögtön, ebben a pillanatban. Ki kell jelentenünk, hogy miben hiszünk - mondta Susannah határozottan. - Yank, hogyan szavazol? Elmondjuk a Databecknek az igazságot a gépekről vagy sem?

Yank zavartan pislogott.

- Természetesen mondjuk el nekik, mi történt a chipekkel. Tisztességtelen lenne, ha hazudnánk nekik.

Susannah hirtelen megértette, hogy minden, a kaland, a küldetés, a vízió, melyet Sam hirdetett, Yanktól származik. Sam egyszerűen csak megtalálta a megfelelő módot, hogy szavakba öntse, amiben Yank hitt. Boldogan rámosolygott, és a férjére pillantott. A szemébe nézett, s érezte, testének egyik fele még mindig elveszett a látványban. Abban a pillanatban azonban

bizonyosan tudta, hogy ők ketten már nem lehetnek együtt soha többé.

- Sam? - kérdezte. - Kérlek, Sam.

- Túl sok ember függ tőlünk - mondta szárazon. - Túl sok pénzről van szó. Én nemmel szavazok.

- Mitch?

A férfi a padlót bámulta. Az arca sápadt volt, a tekintete zavaros.

- Ez nevetséges, Susannah - mondta. - Ennek az egésznek semmi értelme. Még sok ezer kérdés merülhet fel, s nekünk tisztán kell látnunk.

- Mitch, én is szeretnék tisztán látni - suttogta a lány. - Tudnom kell, miben hiszel. Elmondjuk nekik az igazságot vagy tartjuk titokban?

- Igen, igen, mondjuk el nekik, mi az igazság - mondta Mitch szomorúan.

Sam a falnak dőlt, a teste elernyed, a vállai lógtak. Susannah a férfihez lépett, s lágyan megérintette a kezét.

- Sam, van még néhány hónapunk - suttogta. - Ne add fel, segíts nekünk, s együtt megoldjuk a problémát. Hidd el, vannak még csodák.

- Nem, Susannah. Nincsenek csodák.

- Ne mondd ezt - kérlelte a lány. - Bármilyen megtehetsz, Sam, csak hinned kell benne. Nézz rám, én mindig hittem a csodákban.

- Bolond vagy, Susannah. Egy hülye, önámító bolond - elrántotta a kezét, s mérgesen nézett a lányra. - Hétfőn reggel megtalálod a felmondásomat az asztalodon.

Susannah tiltakozni akart, de Sam nem hagyta szóhoz jutni.

- Kilépek - mondta. - A megegyezésünk szerint hatvan napotok van, hogy megvásároljátok a részemet. Tartom magam ehhez a határidőhöz.

Susannah haragudni akart a férfira, de sajnálatot érzett. Lágyan megsimította a férfi arcát, akit egykoron annyira bolondul szeretett.

- Ne csináld ezt, Sam. Ne menj el. A kaland még nem ért véget, maradj velünk, s harcoljunk együtt.

A szikrák azonban eltűntek a mély, sötét szemekből. Valami megváltozott a férfiban. Óvatosan eltolta a lány kezét, sarkon fordult, és kisétált az életükből.

Huszonnyolcadik fejezet

Susannah rettenetesen megrémült. Nem tudta elképzelni a vállalatot Sam nélkül. Sam maga volt a SysVal. Hétfőn reggel azonban szembesülnie kellett az elképzelhetetlennel. Amikor bement az irodájába, az asztalán találta Sam felmondását. Üveges tekintettel bámulta a papírlapot, s képtelen volt megérinteni. Felkapott egy iratköteget, s rátette a levélre. Úgy tett, mintha nem is létezne.

Sikerült egy héttel elhalasztania a tanácsulást, s Edward Fiella felkutatására koncentrált. Utasította a legmegbízhatóbb biztonsági embereket, hogy rövid időn belül kerítsék elő a férfit, aki Sam sejtése szerint felelős volt a rossz kódokért.

A hétvégén lázasan készült a következő hétfőre összehívott ülésre. Aznap reggel, amikor a tanácsterem felé sietett, összefutott Mitchsel a folyosón.

- Éppen most beszéltem Yankkel - mondta Mitch. - Sam neki adta a szavazati jogát.

Susannah nem tudta, mit mondjon. Ugyan örült, amiért egyikük megkapta a szavazatot, de nyugodtabb lett volna, ha Sam Mitchre bízta azt. Az életét is rábízta volna Yankre, de a férfi kemény dió volt, ha szavazásra került a sor. A tanácstagok leültek. Susannah minden erejét összeszedte, s nyugodtan tájékoztatta

őket a kialakult helyzetről. A bejelentés egy atombomba erejével csapódott szét a tagok között.

Leland Hayward arca elsürkült, s dühösen pattant fel a székből.

- Ez gyalázatos. Hogyan történhetett meg?

- A befektetőim fel lesznek háborodva - kiáltotta egy másik tag, s nyugtatótablettákat keresett a zsebében. - Mit mondjak nekik?

Mitch megpróbálta lecsitítani a dühös tanácsstagokat.

- Van még néhány hónapunk. Reméljük, addig találunk valamilyen megoldást a nehézségeinkre.

- Nehézség? Itt nem egyszerű nehézségről van szó! Ez katasztrófa.

A teremben ülők tovább háborogtak, és Susannah nem próbálta meg csitítani őket. A legtöbb tanácstag karrierje a SysVal bukásával egy időben véget érhet.

- Sam el akarta adni a vállalatot - mondta Leland. - Miért nem hagytátok, hogy megtegye? A tanácsot nem lehetne hibáztatni azért, mert nem tudott a dologról. És egyébként hol van Sam? Miért nincs itt?

Susannah került a témát, azonban belátta, hogy nem titkolózhat tovább. Tárgyilagosan, nyugodt hangon tájékoztatta a tanácsot Sam felmondásáról.

A csend, amely megszállta a termet, szinte elviselhetetlen volt. A hír hallatán mindenki kétségbeesett, s az utolsó reményt is elvesztették, hogy túléljék a közelgő katasztrófát. S bár nem nagyon szerették Samet, hittek és bíztak benne.

Susannah hozzájuk hasonlóan csalódott volt, amikor az asztalán találta a férfi felmondólevelét. A tagok sunyi, alattomos viselkedése azonban felkorbácsolta a dühét. Sam nem volt emberfeletti lény. Feladta a küzdelmet, s képtelen volt megmenteni a vállalatot. Rajta kívül még sok más briliáns elme dolgozott a SysValnek, s őértük érdemes felvenni a kesztyűt.

A lány felállt, s határozottan végigmérte a tanácstagokat.

- A kezdetek óta mindannyian tudtátok, hogy a SysVal kockázatos játékot űz. Ti azonban részt vettetek ebben a játékban, s biztonságban éreztétek magatok, hiszen a négy alapító tag mindent kézben tartott. Sok pénzt kerestetek, s becsaptátok magatokat. Hazudtatok önmagatoknak.

- Hazudtunk? Milyen hazugságokról beszélsz? - kérdezte Leland.

- Hazugságok, melyeknek segítségével örülhettetek a jó szerencséseknek - mondta a lány mérgesen. - Hazugságok rólunk. Hiú reményeket tápláltatok, miszerint Sam titokzatos képességekkel rendelkezik, s megoldja a kritikus helyzeteket. Mindig Samhez fordultatok, benne hittetek, s tőle rettegtetek. Meg sem hallottátok a pletykát, mely arról szólt, hogy megszöktem a saját esküvőmről. Észre sem vettétek, hogy egy olyan háttérrel rendelkező férfi, mint Mitch, mindent félredobott, és csatlakozott a bizonytalan jövőjű társaságunkhoz. Fel sem figyeltetek Yank hihetetlen génuszára, s bebeszéltétek magatoknak, hogy ő csupán egy fura alak.

Sam volt a fantasztikus, aki mer kockáztatni. Sam volt a kalandor. Sohasem értették meg, hogy mi négyen egyformák vagyunk. S magatoknak sem ismerték be, hogy mi négyen mindannyian szerencsevadászok vagyunk.

A tanácstagokat letaglózta Susannah ereje. Mitch hátradőlt a székében és tapsolni kezdett, s lassan az egész terem tapsviharban tört ki. Yank a jegyzeteit bámulta, s tétova, de elégedett mosoly jelent meg a szája szegletében.

- A kaland még nem ért véget, uraim - mondta csendesen Susannah. - Nem ígérjük, hogy megmentjük a vállalatot. Azonban azt határozottan állíthatom, hogy senki, még Sam Gamble, vagy akár maga a Jóisten sem fog többet megtenni azért, hogy a hibát helyrehozza, mint mi hárman.

A tanács elnapolta a döntést, és szótlannul hagyták el a termet. Mitch Susannah-hoz lépett, s barátságosan megpaskolta a vállát.

- Ügyesen csináltad, Tűzgolyó kisasszony. És most mit csinálunk?

- Belevetjük magunkat a munkába - mondta a lány.

A vállalatnál óriási volt a felfordulás. Sam Gamble eltűnt, a Láng 3 gyártását leállították, s egy új memóriachip fejlesztésébe kezdtek, és hihetetlen módon, a Görögtűz-projektet is felfüggesztették. Mindenki tudta, hogy valami szerencsétlenség történt, de senki sem ismerte a részleteket. A hangosbeszélő napok óta hallgatott.

Susannah és Mitch azonnal munkába lendült. Merész lépésre szánták el magukat annak érdekében, hogy a vásárlók bizalmát megőrizték, s újabb Láng modelleket adjanak el. Újsághirdetéseket jelentettek meg, melyekben őszintén

beismerték, hogy problémáik vannak a régi gépekkel, ugyanakkor biztosították a vásárlóikat arról, hogy amikor szükséges, kicserélik a tönkrement gépeket. Mielőtt a hirdetések megjelentek volna, az alkalmazottaikkal is őszintének kellett lenniük.

Két nappal az igazgatótanács ülése után Susannah megjelent a SysVal zárt rendszerű televíziós hálózatán, s határozott hangon beszámolt az elmúlt napok eseményeiről. A kamerába nézett, s bejelentette, hogy a SysVal minden erejével azon van, hogy elkerülje az összeomlást, s minél előbb megalkossa az új Láng 3-at. A legnehezebb rész csak ezután következett. Susannah bejelentette, hogy kénytelenek befagyasztani a fizetéseket, s létszámcsökkentés várható. Emlékeztette az embereket a SysVal örökségére, s a kitartásukat és a támogatásukat kérte az új termékhez.

- Ez a vállalat mindig nagyszerűen kezelte a felmerülő problémákat. A zűrzavar fájdalmat szül, de növekedést is hozhat. Ahelyett, hogy a sorsunk felett kesergünk, használjuk ki a lehetőséget, s kápráztassuk el a világot. Ha sikeresen vesszük az akadályokat, akkor újabb óriási lépést tettünk, és folytatni tudjuk a kalandozást.

Alig fejezte be a beszédet, a stúdió telefonja megcsörrent. A vonal végén Mitch volt.

Nagyszerű beszéd volt - mondta. - Az élet különös, nem? - inkább úgy beszélsz, mint Sam.

- Sam mindannyiunk része lett, s én csak remélni tudom, hogy a jót tanultuk el tőle - felelte csendesen a lány.

Huszonkilencedik fejezet

Hal Lundeen, a SysVal biztonsági főnöke egyike volt azon kevés alkalmazottaknak, akik elmúltak negyvenévesek. Az egykori zsarú örök pesszimista volt, s határozottan hitte, hogy a rossz csak még rosszabb lehet. A SysVal szabotőre utáni kutatás csak megerősítette a hitét.

Susannah Faulconer októberben hívatta az irodájába, és bízta meg azzal, hogy találja meg azt a személyt, aki szándékosan elrontotta a chip kódjait. Minden bizonyíték Edward Fiellához vezetett, s Lundeen még azt is sejtette, a férfi hogyan kivitelezte a cserét. Fiellát azonban nehezebb volt megtalálni, mint azt Lundeen gondolta.

Lundeen ideges volt, amikor leült Susannah-val szemben. A nő bizonyára nem lesz boldog, ha meghallja, mi történt.

- Attól tartok, rossz hírem van Fiellával kapcsolatban.
- Nem hiszem el - fortyant fel Susannah. - Már megint elveszítette?
- Nem egészen. Philadelphiában rátaláltunk, de tíz napot késtünk.
- Újra meglépett?
- Nem, nem. Meghalt.
- Meghalt?

- Igen, tíz nappal ezelőtt autóbalesetet szenvedett.
- Ó, nem. Mi történt?
- Néhány részeg tinédzser nem állt meg a stoptáblánál. Fiella már halott volt, amikor a rendőrök kiszedték a kocsijából.
- Úgy tűnik, nincs szerencsénk. Sikerült valamit kideríteni róla?
- Igen. Az autó, amiből a rendőrök kihúzták, egy legújabb típusú Mercedes volt. Néhány héttel azután vette, hogy kilépett a SysValtól.
- Az egy nagyon drága autó. A vásárlásnak nyomát sem látom a bankszámlakivonatán.
- Igen, érdekes a dolog, mert készpénzzel fizetett. Susannah megdöbbsent, s kiejtette a kezéből a tollat.
- Ez még inkább alátámasztja a tényt, hogy ő volt az, aki szabotálta a chip kódjait.
- Én is így gondolom, elnök asszony. Pontosan alátámasztja a feltételezésünket.

Mivel csak az alapító tagok vásárolhatták meg egy másik alapító tag részvényeit, Susannah, Mitch és Yank kénytelen volt kivásárolni Samet. A Láng 3-mal kapcsolatban felmerült problémák miatt Sam tizenöt százaléka kevesebbet ért, de az üzlet rész megvásárlása így is milliókba került nekik.

Susannah volt a legnehezebb helyzetben, hiszen a válása kimondásáig egyik olyan ingatlanát sem tudta eladni, melynek Sammel közösen volt a tulajdonosa. Kénytelen volt kimeríteni az összes megtakarítását. El-

adta a BMW-t, és egy Fordot vett helyette, s a SysVal lakásában maradt.

- Így megy ez a Völgyben - viccelődött Mithcsel. - Egyik nap milliomos vagy, másnap pedig szegényebb a templom egerénél.

A helyzet azonban sokkal komolyabb volt. Mielőtt a katasztrófa bekövetkezett, közel százmillió dollár volt a bankszámláján. Beköszöntött az új esztendő, és Susannah minden mozdítható összeget a haldokló vállalatba pumpált.

A hűvös, esős tél véget ért, s megérkezett a napsütéses tavasz. A vállalat mindent pénzzé tett: ingatlanokat adtak el, raktárépületeket, telkeket, melyeket befektetés gyanánt vásároltak. Június végére Susannah minden nap rácsodálkozott arra, hogy miképpen sikerült elkerülniük a teljes összeomlást.

Hazafelé tartott, s kíváncsi volt, Yank és Mitch beugrottak-e hozzá. Az üzlettársai gyakran meglátogatták a kis lakásban. Susannah azonban tudta, hogy a látogatásaiknak oka inkább a húga volt. Paige anyáskodott felettük, és segített nekik elfelejteni a problémáikat. A lány a legnagyobb versenytársuk főrésztvényese volt, ők hárman azonban nyugodtan megbeszélhették előtte az üzleti dolgokat. Paige-t cseppet sem érdekelte az üzlet, s inkább arra figyelt, mit akarnak enni vagy inni.

Susannah a saját ellentétes érzelmei között vergődött. Imádta a húgát, azonban féltékeny is volt rá. Bármikor hazament, s Mitch náluk volt, mint egy kiéhezett bolond, csak a szexre célozgatott. Susannah belebete-

gedett, ha hallgatnia kellett őket. A vak is láthatta, hogy Paige és Mitch tökéletes párt alkotnak. Susannah azonban nem akarta őket együtt látni. Nem mintha beleszeretett volna Mitchbe, egyszerűen csak másképpen tekintett a férfira. Susannah már megtapasztalta a nagy szerelmet az életében, s a házassága csúfos véget ért. A lány azonban rendkívül érzékeny volt, s a teste nem szokott hozzá az önmegtartóztatáshoz. Mitch pedig hihetetlenül jóképű férfi volt. Az elmúlt hónapban a hajszíne őszesre váltott, a szája körül apró barázdák jelentek meg, s ettől még vonzóbb lett. Főleg egy olyan nő számára, aki lassan egy éve nem volt együtt férfival.

Mitch hátradőlt a székében, s elnyújtózott, mint egy jóllakott macska.

- Nagy kár, Paige, hogy nem csomagolhatunk be, s adhatunk el - mondta a férfi. - Milliókat kereshetnénk.

Paige kacéran keresztbe tette a lábát, Mitchhez hajolt, a mellei szinte súrolták a férfi ingét.

- És pontosan mit szeretnél becsomagolni? A főztömet, vagy esetleg más valamit?

- Mindannyian pénzhajhászok vagyunk, s bizonyos, hogy mindkettő óriási pénzt hozna - mondta vigyorogva a férfi.

- Talán Paige kajáit kellene becsomagolni - mondta csendesen Yank.

Mitch a fejét rázta.

- Azt hiszem, itt az ideje, hogy újra találkozzass néhány nővel. Amióta abbahagytad a randizgatást, elvesztetted a józan ítélőképességedet.

- Szent emberek nem randiznak nőkkel - mondta Paige bársonyos hangon. - Nincs igazam, Yank? A szent embereknek egyáltalán nincs szükségük nőkre. Ők mindenkinek felett állnak.

Yank a szokásos szomorú mosolyát küldte a lánynak, s ismét elmerült a gondolataiban. Egyértelmű volt, hogy Paige és Yank más-más bolygóról származtak, s nem egy nyelvet beszéltek.

- Lehetséges lenne, hogy kapjak még egy kis kávé? - kérdezte Yank.

Paige felpattant, s a férfiak a farmernadrágban domborodó formás fenekét bámulták. Susannah levette a kabátját, s féltékenységekben szerette volna, ha legalább az egyikük az ő fenekét is megnézi.

- Én is kérhetek még egy kis kávé? - kérdezte Mitch, s Paige felé nyújtotta a csészéjét.

A férfi a szeme sarkából észrevette Susannah-t, azonban úgy tett, mintha nem tudná, hogy ott van. Paige annyira édes volt, amikor lelkesen kiszolgálta őket. Szeretett viccelődni a lánnyal. Nem volt szexuális vonzalom köztük, Susannah azonban ezt nem tudta.

Susannah válasát a nyár végén mondják ki, és Mitch minden percet kihasznált, hogy felnyissa a szemét. Talán nem volt tisztességes, hogy akkor üzött különös játékot a nővel, amikor üzleti problémáik voltak. Mitch azonban nem törődött a tisztességgel. Egyértelmű volt, hogy a SysVal nem éli meg a nyarat. A férfi elveszíti a vállalatát és a pénzét, abban azonban biztos akart lenni, hogy Susannah-t nem fogja elveszíteni.

Mitch csupán Yank miatt aggódott. Ha Susannah csalódott volt, bement Yank laboratóriumába, és munka közben figyelte a férfit. Mitch remélte, hogy romantikus szálak nem kötik össze őket, csupán amolyan testvéri szeretet van köztük. Mi van akkor, ha Yank szerelmes Susannah-ba? Az üzlettársa arcáról képtelenség volt bármit is leolvasni. Mitch pedig nem akart Yankkal versenyezni.

- Suzie! Nem is hallottam, hogy megjöttél - mondta Paige, amikor megpillantotta a nővérét a folyosón. - Ül le, hozok neked is egy tányért.

- A gyerekeim július második hétvégéjén iderepülnek - jelentette be Mitch. - Azt gondoltam, szervezek egy kerti partit, s benneteket is meghívlak.

- Sajnálom, drága - mondta Paige -, de programon van. Akkor lesz az FBT éves partija Falcon Hillen, és a jó háziasszony szerepét kell játszanom. Egyébként szívesebben lennék veletek. Istenem, mennyire gyűlölöm ezeket a partikat.

- Akkor minek csinálod? - kérdezte Mitch.

- Cal olyan sokat tesz értem, hogy amikor megkér valamire, igyekszem viszonzni neki.

Mitch és Susannah egymásra néztek. Egyikük sem tartotta helyesnek, hogy Paige akkora hatalmat adott Cal Theroux kezébe. Mivel a nővérek nem említették egymás között a férfi nevét, ezért Susannah megkérte Mitchet beszéljen a húgával, s győzze meg, hogy figyeljen jobban a vállalatra, s vegye vissza a szavazati jogát. Paige azonban lerázta Mitchet.

Este, amikor a férfiak elmentek, Paige egy magazinnal a kezében elfoglalta a kanapét, Susannah pedig a fotelbe ült. Az elmúlt néhány hónapban megismerte a húgát, olvasott a tekintetében, s azonnal rájött, hogy valami baj van. Paige a távolba meredt, szemei szomorúak voltak.

- Mi a baj? - kérdezte Susannah.

- Semmi.

- Azt hittem, mindent elmondunk egymásnak. Valami gond van a menedékkal? - Paige hónapokkal azelőtt önkéntes munkát vállalat az egyik anyaotthonban, ahova a brutalitás elől menekültek az asszonyok. A lány szeretett ott dolgozni, de a nők szenvedése időnként megviselte.

- Nem, nem arról van szó. Csak elgondolkoztam... Miért nem jöttél össze valakivel? Már majdnem egy éve elhagytad Samet, és a válásodat hamarosan kimondják.

- Nem igazán volt időm, és mostanában nem is vagyok a legjobb társaság a világon. Nehéz kedvesnek lenni valakivel, amikor hétszáz embernek kellett felmondanod.

- És nem hiányzik egy férfi?

- Egész nap férfiakkal vagyok - felelte, szándékosan félreértve a kérdést.

- Nem arra gondoltam.

Susannah pontosan tudta, mire gondolt a húga. Persze nem mondja el neki, hogy zavarba ejtő szexuális álmai vannak Mitchsel.

- Minden nap nehéz, s óriási erőfeszítést igényel,

hogy túléljem a napokat. Nem akarok belebonyolódni egy kapcsolatba.

- És mi van a szexszel? Nem hiányzik?

- De, nagyon.

- Tudom, hogy örültség, de még Görögországban Yank megígértette velem, hogy nem fekszek le senkivel. Nem tudom miért, de beleegyeztem. Amikor hazajöttünk, dühbe gurultam, és megmondtam neki, hogy azzal megyek el, akivel akarok. De senkivel sem feküdtem le azóta. Múlt hónapban, amikor néhány napra Párizsba repültem, találkozni akartam egy barátommal. Semmi komoly, csak egy playboy. És képzeld, nem hívtam fel. Istenem, Suzie, ez már örökké így lesz.

- Az önmegtartóztatás úgy tűnik, ragályos. Még Mitch is szakított az idióta barátnőivel - mondta Susannah, s azonnal megbánta, hogy a szavak elhagyták a száját. Természetes, hogy Mitch nem találkozzat nőkkel, hiszen a hűgát szemelte ki magának. - Talán még egy kis időre van szükséged, s akkor minden rendbe jön.

- Talán. A legrosszabb az, hogy egyre többet gondolok a szexre. Ez csak azért érdekes, mert sohasem rajongtam érte - mondta Paige, majd hirtelen felpattant a kanapéről. - Azt hiszem, ma este otthon alszom. Holnap kora reggel találkoznom kell Callal, hogy megbeszéljük az FBT-parti részleteit. Ha Falcon Hillen töltöm az éjszakát, akkor elkerülöm a csúcsforgalmat.

Susannah bólintott. Mostanában nem volt jó társaság, s nem hibáztatta Paige-t, amiért nem akart vele

unatkozni. Az ajtóhoz kísérte a lányt, Paige megpuszilta, és leszaladt a lépcsőkön.

Az éjszaka gyönyörű volt, a telihold megvilágította a tájat. Paige felkanyarodott az autópályára, és könnyek gördültek végig az arcán. A lány sohasem sírt, de amióta Yank Yankowski besétált az életébe, egyre többször sírt, amikor egyedül volt. Hónapok óta úgy viselkedett, mint egy lökött tyúk. Ha kinyitotta Susannah lakásának ajtaját, és megpillantotta a férfit, úgy érezte, mintha belőtték volna heroinnal.

Paige lehunyta a szemét, s maga előtt látta a férfi arcát. Kereste a tekintetét, s megpróbált kiolvasni valamit a szemeiből. Yank azonban kiismerhetetlen volt. Paige, aki a világ legjobb pasijai között válogathatott, reménytelenül beleszeretett a szórakozott, szétszórt számítógépes zsenibe, aki egyértelműen belezúgott az ő hülye, vak nővérébe.

Susannah megfogta Edward Fiella személyi anyagát, s kényelmesen elnyúlt a kanapén. Már hónapokkal korábban átnézte a dossziét, s ezúttal sem számított semmi különösre. Mégis újra átböngészte a papírokat.

Az első oldalon a férfi jelentkezési lapja volt. Susannah gyorsan átfutotta a sorokat. Fiellát rögtön a főiskola után vették fel, s a férfi hat hónapig dolgozott náluk. Semmi különös, semmi egybeesés. A főiskola befejezése előtti nyáron a Mendhan Hills Yacht Clubban dolgozott, s a számítógépes számlázási rendszert építette ki.

Susannah hosszasan nézte a klub nevét. Miért nem vette eddig észre? Annyiszor volt abban a klubban, hiszen Cal Theroux, amióta ismerte, a klub tagja volt.

A szívverése felgyorsult. Pillanatokkal korábban a szoba hűvösnek tűnt, hamarosan azonban égett az arca. Ne vond le a következtetéseket, még ne, mondta magának. Nem Cal volt az egyetlen magas tisztséget viselő FBT-hivatalnok, aki a klub tagja volt. S nem vonhat le messzemenő következtetéseket abból, hogy egy egykori SysVal alkalmazott abban a klubban dolgozott, ahova Cal járt. Kétségtelen azonban, az FBT és a SysVal mindaddig nem voltak versenytársak, amíg a Falcon 101 meg nem jelent a piacon. S az is nyilvánvaló volt, hogy az állami megrendelés sokkal fontosabb volt a SysValnek, mint az FBT-nek.

Susannah tárcsázta Hal Lundeen számát, s beszámolt neki a felfedezéséről. Lundeen két nap múlva jelentett neki.

- Kétségkívül megtalálta a kapcsolatot, Miss Faulconer. Cal Theroux annak a bizottságnak az elnöke volt, mely bevezette a számlázási rendszert a klubban, s melynek Fiella is dolgozott. Ők ketten minden kétséget kizáróan ismerték egymást.

Susannah már akkor sejtette, hogy Cal felelős a Láng szabotálásáért, és csupán megerősítést várt. A zsigereiben érezte, hogy ilyesmire csak Cal Theruox lehet képes. Miért is hitte, hogy annyi év után elfelejtette, amit vele tett, s megbocsátott neki? Miért nem gondolta,

hogy a férfi csak a megfelelő pillanatra vár, s mindent megbosszul?

- Szükségünk van valamire, ami a bíróság előtt is megállja a helyét - mondta Susannah. - Sokkal szilárdabb bizonyíték kell.

- Adjon nekem még pár napot, és meglátjuk, mit találok. Minél többet találok, annál bizonyosabb, hogy jogi lépéseket tehetünk Mr. Theroux ellen.

Susannah azonnal összehívta az üzlettársait, s pontosan elmondta nekik, mit fedezett fel.

- Ezek komoly vádak, Susannah - mondta Mitch -, s nekünk csak közvetett bizonyítékaink vannak. Ha nem vagy elég körültekintő, akkor még egy pert is a nyakunkba akaszthat. Nem tudom, hogyan segíthet ez az egész, hacsak Lundeen nem talál valamit.

- Biztosan talál valamit - mondta Susannah. - Biztos vagyok benne.

Egy héttel később azonban Hal még mindig nem talált semmit, csupán néhány panaszkodó egykori FBT-alkalmazottat.

Susannah nem tudott aludni, egy falat sem ment le a torkán. Tétlenül nézte a falat, s átkozta Cal Theroux-ot. Tenni kell valamit, Cal nem úszhatja meg ilyen könnyen.

Harmincadik fejezet

A Falcon Hill-i könyvtár semmit sem változott. Apja hatalmas mahagóni asztala a szoba közepén állt. Susannah finoman nekidőlt az asztalnak, s arra várt, hogy valaki felvegye a telefont a kis kerti lakban. A telefon kicsengett, és Susannah arra az estére gondolt, amikor Sam ült az asztal mögött. Akkor is éppen egy parti volt.

- Igen? - egy ismeretlen hang szólt bele a telefonba. Bizonyára egy pincér.

- Az egyik vendég azonnal találkozni szeretne Mr. Cal Theroux-szal a könyvtárban. Vészhelyzetről van szó - mondta, még egyszer megismételte a nevet, s letette a kagylót.

A lány két órával ezelőtt döntötte el, hogy eljön a partira. Megnézte, hogy a kis magnó működik-e, estélyi ruhába öltözött, és Falcon Hillre sietett. Az egyik oldalajtón bejutott a házba, elkerülte a vendégeket, s besurrant az üres könyvtárba. S most egyebet sem kellett tennie, mint várnia.

Tekintetét végigjáratta a könyvespolcokon, s magában elismételte, mit mond Calnak. A férfi nem számított rá, s felkészületlenül éri majd a találkozás. Susannah a meglepetés erejét akarta kihasználni. Próbálta elérni Mitchet, hogy beszámoljon neki a tervéről,

de a férfi a gyerekeivel volt, s nem vette fel a telefont. Egyedül kellett kiviteleznie a tervet.

Az ajtó kinyílt. A lány lassan megfordult.

- Hello, Cal.

A férfi meglepődött, amikor megpillantott.

- Mit csinálsz te itt?

- Élvezed a partit? - kérdezte Susannah, és szándékosan nem válaszolt a kérdésre. Cal elegáns volt a szmokingjában, Susannah azonban undorodott a férfitől. Hogyan képzelte egykoron, hogy egy ilyen gátlástalan férfival le tudja élni az életét?

- Mit akarsz, Susannah?

- Látni akarom, amikor szenvedsz, te rohadék.

A férfi nem számított arra, hogy Susannah letámadja. A nő, akit ő ismer, engedelmes, szófogadó, jó kislány volt. Sohasem beszélt volna durván egy férfival.

- Miről beszélsz?

- Csak néhány héttel ezelőtt jöttem rá, hogy mindenért te vagy a felelős - mondta keserűen a nő. - Hát nem furcsa? Sohasem hittem volna, hogy ilyesmire vagy képes.

- Fogalmam sincs, miről beszélsz.

- A számítógépeimről beszélek, te rohadék. - Mi a...

- A Láng 3-ról és a szándékosan félreírt memória-chipről beszélek.

- Ez nevetséges.

- Ezrek életéről beszélek, mely egyszer csak tönkre-ment. Ártatlan emberekről, akik mindent elveszítettek.

Egy olyan emberről beszélek, akit nem érdekelt, hány ember életét teszi tönkre. Csak az számított neki, hogy rajtam bosszút álljon, amiért faképnél hagytam.

Susannah látta a halvány árnyat, mely végigsuhant a férfi arcán, s apró, elégedett mosoly jelent meg az ajkain.

- A SysVal gondjai közismertek - mondta. - Ezért még inkább érthető, hogy bűnbakot keresel. Mindazok után, ami történt, egyszerűbb egy titokzatos szabotőrt hibáztatni, mint elismerni a saját, alkalmatlan vezetőséged felelősségét.

- Élvezed, hogy a sírunkon táncolhatsz, igaz, Cal? Tudsz aludni éjszaka? Nem kísértenek a tetteid?

- Nagyon jól alszom. Talán éppen olyan jól, mint te, amikor nevetségesse tétél az összes barátom és üzlettársam előtt.

- Nem azért menekültem el az esküvőnkről, hogy megalázzalak, csupán azért, mert nem szerettelek. Amit azonban te tettél, arra nincs szó.

Cal a kis bárszekrényhez lépett, töltött magának egy italt. Minden mozdulata önelégült s elbizakodott volt. Belekortyolt az italba, majd tökéletes fehér fogsorával a lányra mosolygott.

- Hallottam, hogy elhagytad a férjedet. Ez sem működött sokáig.

- Ó, de jól működött. Azt elismerem, hogy nem tartott örökké, de a világ minden kincséért sem cserélném el azokat az éveket, melyeket Sammel töltöttem.

- Van valami otromba a viselkedésedben, Susannah, amit nem vettem észre, amikor együtt voltunk. Gondo-

lom, hálásnak kellene lennem, amiért nem házasodtunk össze. Nem hiszem, hogy együtt tudtam volna élni veled.

- Nem - mondta a lány. - Én sem tudom elképzelni. És annyi év után végre megkaptad, amire annyira vártál. Biztosan tudod, hogy a SysVal napról napra közelebb kerül az összeomláshoz.

- Sajnálatos - mondta vigyorogva a férfi. Susannah undorodva nézett rá.

- Mindkettőnk számára sajnálatos. Nincs más, amit elveszíthetek, Cal. Tehát magammal foglak rántani.

A szoba csendes volt. Csak a távoli zenekar hangja szűrődött be. Cal letette a poharát.

- Blöffölsz, semmivel sem árthatsz nekem.

- Ó, dehogynem, nagyon sokat árthatok neked. Azok az emberek a kertben. Az FBT vezetői és igazgatótanácsának tagjai. Az Egyesült Államok szenátorai és a lapkiadók. Mindannyian fontos emberek. Néhány perc múlva kísétálok, és elszórakoztatom őket egy kis történettel.

- Susannah, én figyelmeztetlek...

- Csoportról csoportra fogok menni. Mindent elmesélek nekik a Mendhan Hills Yacht Klubról és a kapcsolatról egy bizonyos Edward Fiellával. Beszélek nekik az új Mercedesről, melyet Fiella vásárolt, miután megtette azt a kis apróságot a kérésedre. Minden bizonyítékot bemutatok, melyet eddig összegyűjtöttünk.

- Semmit sem bizonyíthatsz.

- Ez egy parti, nem egy tárgyalóterem. Semmit sem kell bizonyítanom.

- Ez rágalom. Tönkre foglak tenni.

- Már megtetted.

Mindketten hallgattak. Susannah tudta, hogy ez nem elég, a szalag így még semmit sem ér. Cal elővett egy zsebkendőt, idegesen a homlokát törölgette, majd visszagyúrta a zsebébe. Susannah valóban csak blöffölt, amikor azt állította, mindent elmesél a vendégeknek. A bíróság elé akarta vinni a férfit, s bizonyítékra volt szüksége. Nem a pletykákra alapozta az ügyet, hanem a magnószalagra.

- Azt fogják gondolni, hogy megőrültél. Senki sem fog hinni neked.

- Néhányan biztosan nem. De vannak ellenségeid, Cal, és közülük sokan ma a vendégeid. Ők biztosan hinni fognak neked.

- És miért figyelmeztetsz? Egyszerűen csak megtehetnéd.

- Már az elején megmondtam. Látni akarom, ahogy szenvedsz. Tudni akarom, mi történik veled. Mint ahogy én is tudtam, mi történik a vállalatommal az elmúlt hónapokban.

- Nem hagyom, hogy megtegyed.

- Nem tudsz megállítani.

- Jó érzéssel tölt el, hogy tönkretettél?

- Figyelmeztetlek...

- Felgyorsult a szívverésed?

- Fogd be a szád, Susannah.

- Ettől érzed magad férfinak?

- Baszd meg, te rohadt kis kurva - a férfi arca dühtől lángolt. - Sokkal jobban érzem magam, amióta megtet-

tem. Szinte örülök, hogy rájöttél. Akartam, hogy tudd. Azt akartam, hogy pontosan tudd, ki felelős azért, ami veled történt.

Cal megásta a saját sírját, amikor elismerte, hogy mit tett. Susannah azonban nem engedhette, hogy az öröm kirajzolódjon az arcán. Addig nem, amíg nem volt a kezében a terhelő bizonyítékokat tartalmazó kazetta.

- Élvezd a bosszút Cal, ameddig tudod - mondta csendesen Susannah. - Nincs sok időd - s elindult az ajtó felé. A férfi a nyomában lihegett.

- Susannah - mondta, s megragadta a lány csuklóját. - Nem teheted ezt, Susannah.

Susannah megpördült, s különös fényt látott a férfi szemében. Megrémült, s megpróbálta kihúzni a kezét. A férfi olyan erővel rántotta meg, hogy a nyaka hátra-csuklott. Kiáltani akart, de egy hang sem jött ki a torkán. Cal magához húzta, s a torkánál fogva megragadta.

- Hagyd abba - üvöltötte Cal. - Nem hagyom, hogy tönkretegyél.

Susannah elhúzta a fejét, s a fogát belemélyesztette a férfi karjába. Cal artikulálatlanul felbőgött, s pofon vágta a lányt.

- Nem teheted ezt - dadogta zihálva a férfi, s lerángatta Susannah-t a lépcsőn, az előtérbe. - Nem... te... ezt... nem teheted meg... velem. Tudom már... tudom, mit fogsz csinálni... öngyilkosságot... követsz el.

Susannah tehetetlen volt, a férfi úgy cibálta, mintha

egy rongybaba lenne. Cal erős volt, hihetetlenül erős. Mindig is büszke volt a testére, s nagyon sokat dolgozott, hogy formában tartsa magát.

- Paige mesélte, hogy aggódott miattad. Mindenki megértene, miért tetted. Nincs is ennél jobb hely, hiszen itt nőttél fel. A vállalatod romokban hever, a házasságodnak vége. Elég indok arra, hogy megöld magad.

Cal feltépte a garázsajtót, s felkapott egy kulcsosomót az asztalról. A ház egy távoli szárnyában voltak, a kert messze volt tőlük. Ha a lány kiáltana, a szavát senki sem hallotta volna meg. Kérlek, Istenem, imádkozott, s a férfi karjába mélyesztette a körmeit. Kérlek, küldj valakit a garázsba, fohászkodott a lány.

A teremgarázsban két autó állt: Paige Mercedese és egy Chevy, amelyet a gondnok használt. A Chevy közelebb volt, s Cal az autóhoz vonszolta a lányt. Susannah összegyűjtötte az erejét, s nekitámadt a férfinak. Harapta, rúgta, tépte, Cal azonban minden támadást elhárított, s ismét arcul ütötte a lányt. Susannah rövid időre elvesztette az eszméletét, majd amikor észhez tért, az autó kormányja mögött ült. Cal kesztyűt viselt, és Susannah estélyi ruhájának sáljával a kormányhoz kötözte a lány kezét.

- Nem - sóhajtott a lány. Meg akart mozdulni, a végtagjai azonban nem engedelmeskedtek. Lenézett, s látta, Cal a bokáját is megkötötte. Miért kötözte meg? Azt mondta, a lány öngyilkosságot fog elkövetni. - Kérlek, ne csináld ezt - motyogta.

- Mindennek nem kellett volna megtörténnie - suttogta a férfi. - Nem terveztem, hogy ilyen messze elmegyek. De nem hagyhatom, hogy tönkremegyél.

- Nem mondom el, ígérem, nem mondom el.

- Igazán sajnálom - mondta a férfi.

Előbb a Chevy, majd a Mercedes motorját indította be, s egy pillanatra visszaült a nő mellé. Cal még egyszer ellenőrizte Susannah összekötözött kezeit, majd különös vigyorral az arcán kisietett a garázsból.

Susannah megrémült. Nem akart meghalni. Gyereket akart, s meg akarta mondani a húgának, hogy szereti. Yank kedves szemébe akart nézni, s ismét látni akarta Mitchet. Ha a férfi nem is lehet az övé, látni akarta, amint a csodálatos arca meglágyul, s ajkai pimasz mosolyra húzódnak. Kérlek, Istenem, fohászkodott a lány, ne hagyj, hogy meghaljak.

A csuklója vérzett, mégis kitartóan próbálkozott. Minden erejét összeszedte, és sikerült lazítania a sál szorításán. A feje sajgott, a végtagjai erőtlének voltak. A halkan pöfékelő motorok kegyetlenül zabálták az oxigént, és Susannah már alig kapott levegőt. Nagy nehezen elérte a sebességváltót, s hátramenetbe tette az autót. Megkötözött lábát a gázpedálra nyomta, a motor felbőgött, áttörte a garázsajtót, s a felhajtón állt meg.

Susannah beszívta a friss, tiszta, éltető oxigént. Néhány perc telt el, s a lány ereje visszatért. Hangosan zokogott. A kormánykerék véres volt, s ő nem tudott lazítani a kötésen. Menekülnie kell, még mielőtt Cal felfe-

dezi, s befejezi, amit elkezdett. Beleharapott a szájába, s nem törődött a fájdalommal, sebességbe tette az autót, s a gázra lépett.

Megkötözött kézzel nehezen kormányzott, de határozottan nekiiramodott a domboldalnak. A kert távoli részében lampionok égtek, szmokingot viselő férfiak s estélyi ruhás nők beszélgettek. Az autó eltaposott egy virágágyást, s megállíthatatlanul közeledett a vendégek felé. Susannah már látta az ijedt arcokat, amint feléjük közelített. Fékezni akart, de nem tudott. Nem gázolhatja el őket, senki sem sérülhet meg. A lány kétségbeesetten ráncigálta a lábát, s az utolsó pillanatban rátaposott a fékre. A kerekek csikorogtak, s az autó nekicsapódott a szökőkútnak. A motor megállt, Susannah nyaka előrecsuklott.

Egy nő sikoltását hallotta, egy férfi hangját. Emberek futottak felé.

- Hiszen ez Susannah Faulconer! - kiáltották. Valaki kinyitotta az ajtót, segítő kezek oldozták el a csuklóját. A lány fájdalmasan felnyögött.

- Megkötözték. Miért kötözték meg?

- Hívom a mentőt.

- Ne mozgassák, nem szabad megmozdítani.

A karja és a lába szabadon volt, s valaki kiemelte a kocsiból. Mitch, képzelte Susannah. Mitch eljött, hogy segítsen neki.

- Meg ne próbálj beszélni - morogta halkan Cal -, meg ne szólalj. - a vendégekhez fordult. - Beviszem a házba. Sokkos állapotban van.

Susannah megpróbált kiáltani, de csak halkan nyöszörgött.

- Paige...

- Itt vagyok, Suzie. Nyugodj meg, itt vagyok. Pihenj drágám, ne beszélj.

- Állítsd meg... - Susannah nehezen formálta a szavakat, s Cal dühösen szorította meg a lányt. - Ne hagyd, hogy... bevigyen.

- Sokkos állapotban van, Paige - mondta Cal. - Menj a vendégekhez, nézd meg, hogy megsérült-e valaki.

- Állítsd meg...Kérlek, Paige... Megpróbált megölni.

- Cal, mit mond? - Paige közelebb hajolt a nővéréhez. - Suzie, nem értelek.

- Susannah hisztérikus állapotban van, Paige - mondta Cal.

- Mi a baj? Ne aggódj, vigyázunk rád. Susannah kinyögte a szavakat.

- Cal megpróbált megölni engem.

- Ne hallgass...

Paige hangja határozott volt.

- Állj meg, Cal.

- Megsérült, Paige. Be kell vinnem a házba. Te addig nézd meg a vendégeket - mondta Cal, s nem állt meg.

- Azt mondtam, hogy állj meg!

A vendégek utolérték őket. Cal elengedte Susannah-t. Paige a földre fektette a nővérét. Susannah felnézett, s megpillantotta Paul Clemenst, az apja barátját.

- Paul... - a lány hangja gyenge volt -, a könyvtár-

ban. Van egy magnó - Susannah elmondta, hova rejtette. Cal azonnal a hátsó ajtó felé indult.

- Te itt maradsz - kiáltott rá Paul.

A vendégek Calt bámulták. A férfi rájuk nézett, az arca elgyötört volt, világa összeomlott. Cal hirtelen futásnak eredt. A tömegből több férfi üldözőbe vette, Cal azonban hihetetlenül gyors volt, s eltűnt a fák között.

Paul megtalálta a kis magnót, s visszatekerte a szalagot. Síri csend volt, és Susannah a húga kezét fogta, amikor Paul lejátszotta a kazettát.

Harmincegyedik fejezet

Meg fogom ölni! - Susannah minden porcikája sajgott. Próbálta kinyitni a szemeit, és azt kívánta, bárcsak ne üvöltene valaki a folyosón. A lány erős nyugtatót kapott, s eltartott egy ideig, mire felismerte Mitch hangját.

- Hogyan csinálhatott ekkora örültséget? Komolyan mondom, Paige. Amint felébred, megölöm.

- Csitt - sziszegte Paige. - Úgy viselkedsz, mint aki megőrült. Yank, hallgattasd el.

Susannah ismét álomba merült. Amikor órákkal később felébredt, megpillantotta Yanket. A férfi ruhája gyűrött volt, haja kócos, arcán aggodalom ült. A lány megpillantotta a kedves arcot, s mélyet sóhajtott.

- Ó, Yank...

Mitch benyitott az ajtón, s hallotta, hogy Susannah felnyögött. A férfi fáradt volt. Egész éjszaka a lány ágya mellett virrasztott, és csak egy pillanatra hagyta magára, hogy segítsen Paige-nek lerázni egy makacs riportert. A férfi kétségbeesve nézett a lányra, s azt hitte, a halállal csatázik. Mitch gyűlölte magát. Nem óvta őt eléggé, s most el fogja veszíteni.

Belépett a szobába, s az elé tároló látvány elszomorította. Susannah összegömbölyödve bújta Yankhez, s a férfi mellkasán pihentette a fejét. Mitch úgy érezte, arcul ütötték.

Yank felemelte a fejét, s megpillantotta Mitchet. Kedvesen, finoman elmosolyodott.

- Susannah felébredt.

- Igen, látom.

Yank óvatosan visszatette Susannah fejét a párnára, s a lány Mitch felé fordult.

- Szia, Suzie - mosolygott rá Mitch.

- Mitch - suttogta a lány, s a férfi felé nyúlt. Mitch a lány ágáához lépett, leült az ágy szélére, s a tenyerébe vette a lány apró kezét. A csuklóján lévő kötések emlékeztették arra, ami vele történt. A férfi sírni tudott volna.

- Nem gondoltam, hogy valaha látlak még - suttogta Susannah.

- Nincs több nyomozás, kedvesem, ígérd meg nekem - kérte Mitch.

Paige szélesre tárta az ajtót, a házvezetőnő és a szobalány kíséretében finom falatokkal megrakott tálcákat tett az asztalra.

- A rendőrök egy magánreptéren elkapták Calt egy órával ezelőtt, a házat pedig riporterek és tudósítók rohanták meg. Egy szót sem akarok hallani, amíg nem reggeliztetek.

Bár nem voltak éhesek, egyikük sem vitatkozott a lánnyal. Paige mindenkinél határozottabb volt, ha ételről volt szó.

A botrány utóhatásaként Susannah a Völgy hősnője lett. Egy hónap sem telt el, s a képe három országos

magazin címlapján is megjelent, és több reggeli tévéműsor foglalkozott az esettel.

Vásárolna egy új számítógépet ettől a nőtől?

Biztosra veheti.

A nyilvánosságnak köszönhetően özönlöttek a megrendelések a Láng 3-ra, s a SysVal fokozatosan visszavette az elküldött dolgozókat, hogy eleget tehessen a rendeléseknek.

Az FBT ezzel szemben az összeomlás szélén állt. A korábbi vezérigazgató börtönbe került, s ipari szabotálás és gyilkossági kísérlet miatt bíróság elé kell állnia. Kalifornia állam visszamondta a vállalattal kötött szerződést, és a SysValt bízta meg a projekttel. Az FBT részvényeinek árfolyama soha nem látott mélységben volt.

Kora este volt, a SysVal parkolója mégis szinte tele kocsikkal. Sam leállította az autót, s néhány percig mozdulatlan maradt. Hat hét telt el azóta, hogy Theroux megpróbálta megölni Susannah-t. Sam távolmaradt, amíg a média figyelme elült a vállalattal kapcsolatban, az idő azonban rohant, s neki cselekednie kellett.

Tavaszi óta minden idejét az új cége megalapításának szentelte. Az elgondolás annyira nagyszerű volt, nem is tudta, miért nem gondolt rá korábban. Egyik este egy étteremben átnyújtotta a hitelkártyáját a pincérnek, s a felismerés szinte fejbe vágta. Mi lenne, ha a hitelkártyákba mikrochipet tennének? Az üzleti élet gyökeresen megváltozna. Elektronikus kártyákkal lehetne banki

tranzakciókat bonyolítani, helyettesíthetné a lakáskulcsot, elindítaná az autókat, belépőkártyaként is működhetne.

Sam irodája előtt befektetők tucatjai sorakoztak, s amennyi pénzt kért, annyit adtak neki. A pénz tehát nem volt gond. Az emberek annál inkább. Alkalmazott néhány fiataalt, akik a SysVal létszámcökkéntésének estek áldozatul, áthívott néhány programozót Bill Gatestől, s elcsábított egy marketingest az Apple-től. A nyár közepére volt pénze, s megtalálta a megfelelő embereket. A legjobb azonban még hiányzott a csapatból.

Szüksége volt Yankre.

De nem Yank volt az egyetlen, akit a férfi meg akart szerezni. Sam belépett a SysVal főbejáratán, s türelmetlenül beletúrt a hajába. Hamarosan kimondják a válást, s neki mielőbb lépnie kellett. Vissza kellett szereznie Susannah-t. A folyosón találkozott néhány mérnökkel, elbeszélgetett velük, majd az étkezdébe irányították. Yank vacsorázott. Sam bekukkantott az ajtón, s az egyik asztalnál megpillantotta Susannah-t. Yank a lány mellett ült. Susannah önfeledten nevetett, s Yank visszamosolygott rá. Sam sohasem tudta igazán, hogy mit érez barátja a felesége iránt, s csak reménykedett abban, hogy a lány nem szeretett bele Yankbe. Susannah megpillantotta Samet. Az arcán megfagyott a mosoly, s nem üdvözölte a férfit.

- Sam - Yank letette a villát, felállt, s kezét nyújtott neki.

Sam mocorgást hallott a háta mögött. Megfordult, s megpillantotta Susannah testvérét, Paige-t, amint egy borosüveggel bajlódott. A férfi csak akkor látta a Láng 3-t, amikor Susannah rajtakapta Mindyvel.

- Nahát, nem vagy túl elegáns nadrágban - vigyorgott Paige, s végigmérte a férfit.

- Foglalj helyet, Sam - mondta Susannah. - Azt hiszem, maradt még valami a csirkéből.

Sam leült, de a vacsorát visszautasította. Yank megkérdezte Samet, hogy mit csinál. Több sem kellett a férfinak. Büszkén ecsetelte az új cégével kapcsolatos fejleményeket, felpattant, a kezével a levegőben hadonászott, s erőteljesen az asztalra csapott. Susannah kifejezéstelen arccal figyelte, Yank azonban itta minden szavát. Amikor befejezte, Susannah nekiszegezte a kérdést.

- Miért jöttél? Mit akarsz tőlünk?

- Mit gondolsz, mit akarok?

- Gondolom, úgyis elmondod.

- A legjobbat akarom, bébi, mint mindig.

- Nem viheted el.

- Yank már nagyfiú. Ő is el tudja dönteni, mi jó neki.

- Igen, valóban. Itt marad.

- Még mindig hagyod, hogy mások beszéljenek helyetted? - kérdezte gúnyosan Sam Yanktól.

- Nem én vagyok az egyetlen, akit akarsz. Igaz, Sam?

- Miről beszélsz?

- Susannah már eleget szenvedett - felelte Yank.

- Mikor hagyod végre már békén? Miért akarod még mindig visszaszerezni?

Sam dühbe gurult, s minden idegszálával Yankre koncentrált. Egyáltalán, hogyan képzei, hogy akár halvány esélye is lehet egy olyan nőnél, mint Susannah?

- Tudod, haver, nem sok mindent kell tennem azért, hogy visszaszerezsem Susannah-t. Egy éjszaka az ágyamban, s minden a régi lesz. Igaz, Suzie?

Susannah felpattant.

- Azonnal takarodj innen - kiáltotta.

- Attól tartok, ez így nem mehet tovább - mondta Yank. - Susannah, most azonnal tisztáznunk kell mindent. Sam azt gondolja, hogy birtokolhat téged. Meg kell értetnünk vele, hogy nem vagy a tulajdona, s tévedésben él.

- A válást néhány hét múlva kimondják - mondta Susannah. - Akkor majd észhez tér.

- Egy darab papír semmit sem jelent - kiáltotta Sam. - A házasság semmit sem jelent a számomra, miért jelentene bármit a válás? Mi összetartozunk, s én vissza akarlak kapni. Csak ez az egy dolog számít.

- Elég legyen ebből. Tűnj el innen - kiáltotta Susannah, s az asztalra csapott.

- Nem hallgat rád, Susannah - mondta Yank. - Nem érdekli a válás, sokkal inkább érdekli egy fogadás. Igaz, Sam? - egy pillanatra szótlánul bámult egy pontot maga előtt. - Mit szólnál egy versenyhez? Egy verseny és egy fogadás.

- Milyen verseny? - kérdezte Sam.

- Egy verseny közted és köztem. A nyertes megkapja Susannah-t, a vesztes pedig örökre félreáll.

- Várj egy kicsit. Ha te veszítesz, nem maradhatsz távol Susannah-tól, hiszen minden nap vele dolgozol. Ez akkor azt jelenti, hogy másik állást kell találnod.

- Igen, igaz. Nem adom el az üzletrészemet, de keresek egy másik állást.

- Nálam.

- Nem, ez nem része az egyezségnek. A fogadás arról szól, hogy ki viszi ágyba Susannah-t.

- Ti megőrültetek! - tiltakozott Susannah. Sam nem is figyelt a lányra.

- Mit jelent az pontosan, hogy a győztes viszi Susannah-t?

- Azt mondtad, hogy vissza tudod szerezni, ha egy éjszakát veled tölt - mondta Yank. - Susannah szeretkezni fog azzal, aki megnyeri a fogadást. Ez elfogadható neked?

- Nem, nem fogok - kiáltott Susannah. - Yank, el sem tudom képzelni, hogy ezt mondd.

- Ez a megegyezés. Érted, Susannah?

Susannah szóhoz sem jutott. Yank halálosan komoly volt, s határozottan beszélt. A lány szerette őt, de nem vágyakozott utána, s nem is akart ágyba bújni vele.

- Rendben van, elfogadom a feltételeket. És milyen versenyre gondoltál?

- Természetesen egy videojátékra. Válassz egyet. Alig hagyták el a szavak Yank száját, Susannah tudta, mi fog történni. Yankhez lépett.

- Ne, Yank, ne csináld. Tudod, mit fog választani.
- A Győztesek - mondta Sam. - A Győzteseket választom.
- Ó, istenem... - Susannah a székre rogyott.

A két férfi a kis tároló felé indult. A Győztesek régi játéknak számított. A grafikája mintha a kőkorszakban készült volna, a hangok egyszerűek voltak, mégis klasszikusnak számított. Sam rajongott ezért a játékért, Yank azonban egyetlen egyszer sem játszott vele.

Harminckettedik fejezet

Yank és Sam átcipelte a játékot egy irodába, és bedugták a gépet a konnektorba. Ellenőrizték a beállításokat, s megbizonyosodtak arról, hogy a gép még mindig működik. Susannah aggódva figyelte a két férfit. Paige nézte a nővérét, majd Yankre pillantott.

Azt mondják, senki sem hal bele a szerelmi csalódásba, Paige azonban nem hitt benne. Ő haldoklott. S mivel mindkettejüket szerette, erősnek kellett maradnia, nem mutathatta ki az érzéseit. Az elmúlt hat hétben Paige azért fohászzkodott, hogy ne szeresse tovább Yanket. A szíve azonban még mindig nagyot dobban, ha egy szobában volt vele, ha egy levegőt szívott vele. Paige hátralevő életének minden percét Yankkel szerette volna leélni. Gyereket akart tőle, mosni a ruháit, ápolni őt, ha megbetegszik. Szeretett volna vele megöregedni, s akkor is boldogan simogatni a kezét. A lány vele együtt akart meghalni, s mellette akart nyugodni, hogy lelkük örökre együtt lehessen. Yank volt az egyetlen ember, aki békét hozott a lány életébe. Függetlenül az idióta játék eredményétől, Paige tudta, hogy el kell fogadnia aényt, hogy Yank sohasem lehet az övé.

- Azt hittem, hazamentél - mosolygott Susannah a hógára.
- Nem, nem, még mindig itt vagyok.

- Hát nem örület? Mindketten örültek.
- Akkor miért nézed?
- Yank miatt. Nem értem, miért csinálja.
- Azért, mert szerelmes beléd.

- Nem, nem - rázta meg Susannah a fejét. - Tudja, hogy Sam fog nyerni. Miért akarja, hogy visszamenjek Samhez? Paige, nem megyek vissza hozzá. Nem érdekel, mit tesz vagy mond Yank. Nem megyek vissza Samhez.

Paige csendesesen bólintott. El sem tudta képzelni, hogy bármelyik nő a vad, féktelen természetű Sam Gamble-t, s nem az édes, finom, csodálatos Yanket választja.

- Készen állsz, haver? - kérdezte Sam. - A magasabb pontszám nyer.

- Rendben van - mondta Yank komoran. - Játszunk. Sam győztes mosolyt küldött Susannah-nak, s a gép felé fordult.

- Gyerünk, kicsikém, ne hagyj veszíteni.

A lány biztos volt benne, hogy Sam fog nyerni. Sam felgyűrte az ingujját, s belemerült a játékba. A képernyő villogott, a gép sípolt, bombák robbantak, lövedékek repkedtek. Arca izgatott volt, izmai megfeszültek. A füst felszállt, a képernyő kitisztult, s megjelent rajta a pontszám. Sam 45300 pontot ért el, 50000-ből.

A férfi Yankre vigyorgott.

- A fénykoromban 48000 pontot csináltam, de azt hiszem, most sem panaszkodhatom. Te jössz, haver.

Yank rémült tekintettel a géphez lépett, egy pillanatig csak bámulta a képernyőt, s elindította a játékot. Istenem, élmény volt nézni a játékát. Mindent pontosan kijelölt, a bombákat hajszálpontosan robbantotta fel, a nyilaknak precíz irányvonalat adott, a lövedékeket pontosan lőtte ki. Tökéletesen játszott, egyetlen hibát sem vétett. Amikor befejezte, a képernyőn hihetetlen szám villogott: 50000. Yank a maximális, 50000 pontszámot érte el.

- Úristen - motyogta Sam. - Úristen.

- Susannah az enyém, Sam. Volt egy fogadásunk, s ahhoz kell tartanod magad.

Sam hosszú másodpercekig maga elé bámult, majd Susannah-ra nézett.

- Tényleg akarod őt?

- A fogadás az fogadás - suttogta a lány.

- Szeretlek, Suzie - mondta Sam rekedt hangon. Susannah lassan, szomorúan megrázta a fejét. Sam hirtelen megértette. Megértette, hogy valóban elveszítette a lányt. Szerette őt, mégsem tudta megtartani. Először életében legyőzték, s az érzés kellemetlen volt. Felkapta a kabátját. Kik érdekel Susannah? Nincs szüksége rá. Senkire sincs szüksége. A világ tele volt lehetőségekkel, s ő startara készen állt. Yankre nézett.

- A Győztesek a te játékod, igaz?

- Igen, ez volt az utolsó játék, amit az Atarinál csináltam. Még mielőtt rávettél, hogy hagyjam ott őket.

- Miért nem mondtad nekünk?

- Te mindig rajongtál ezért a játékért, s én zavarban voltam. Meg akartam mondani, de túl sokáig vártam, s már nem is volt lényeges.

Sam üvölteni szeretett volna, le akarta támadni Yanket. A barátja azonban kiváló mérnök volt, s megérdemelte az elismerést.

- Jó játék, Yank - mondta rekedten. - Egy igazán jó játék.

Sam sarkon fordult, s kiviharzott az irodából.

Az ajtóban beleütközött Mitchbe. A férfi arca lángolt, kék szeme vadult izzott, inge izzadt volt. A többiek még sohasem látták ilyennek azelőtt.

- Mi a fészkes fene folyik itt? - üvöltötte.

Paige odalépett hozzá, s a karjaiba vetette magát. Ő hívta fel a férfit, pár perccel azelőtt, hogy a játékot elkezdtek. Mitch azonban nem ért oda időben.

- Elkéstél - mondta Paige. - Már vége van.

Mitch a lány vállai köré fonta karját, s átölelte. A férfi karajai erősek és védelmezők voltak.

- Valaki elmondaná, mi történt? - kérdezte, és szorosan ölelte Paige-t. - Most rögtön. Susannah, mondd el, mi történt.

Susannah a hűgára pillantott, akit Mitch védelmezően erős karjaiba vett, s ajkai remegni kezdtek.

- Yank megnyert engem.

- Mit jelent ez? - kérdezte Mitch, s Yankhez fordult. A tekintete megfagyott.

- Nagyon egyszerű, Mitch - mondta Yank. - Sam nem fogadta el a ténnyt, hogy Susannah már soha többé

nem akar tőle semmit, tehát fogadtunk. Aki megnyeri a játékot, ágyba viszi Susannah-t.

Valahol mélyen, a szolid, nyugodt természetű Mitch lelkében ott nyugodott a vadállat, mely kitörni készült. A férfi eltolta magától Paige-t, megkerülte az asztalt, s rátámadt Yankre. Yank azonnal a földre esett.

Paige sikoltott, Susannah üvöltött, s megpróbálták lerángatni a férfit Yankról.

- Szállj le róla - üvöltötte Paige -, meg fogod ölni.

- Mitch, ne csináld ezt - kiáltotta Susannah.

Sam az ajtóban állt, s figyelte őket, az arcukat, s végül megértette, a társak mennyire kiegészítik egymást. Az arcuk lángolt, a szemük forgott, s kitartóan küzdöttek egymásért. Sam nem vette észre korábban, túlzottan elfoglalt volt ahhoz, hogy felfogja. Hogy mekkora hülye volt. Szomorúan rázta meg a fejét.

- Engedd el, Mitch - üvöltötte Susannah, ökölbe szorította a kezét, s hatalmas ütést mért Mitch vállára. A lány az ajtó felé nézett, s megpillantotta Samet, amint elhagyja az irodát.

A férfi visszanézett rá. Susannah látta a férfi szemében a lemondást, s rájött, Sam most már hagyja őt elmenni.

- Viszlát, bébi - mondta a férfi. - Majd találkozunk. Egy pillanatra összefonódott a tekintetük, a lány bólintott, s búcsút intett első igaz szerelmének.

- Küzdj, te kis rohadék - kiáltotta Mitch. - Harcolj ellenem.

Yank azonban gyűlölte a fizikai erőszakot, s nem vé-

dekezett. Mitchnek több problémája volt a Faulconer lányokkal, mint Yankkel. Ahogy lerázta magáról az egyiket, a másik már a nyaka köré fonta a karjait. Paige a nyakánál rángatta, Susannah a derekánál cibálta. Mitch egyszeriben felfogta, mit művel. Mégis mi a fenét csinál? Harmincnyolc éves volt, az igazgatótanács tagja. Mitch elengedte Yanket, s lehámozta Paige karjait a nyakáról, és Susannah kezeit a derekáról.

Yank furcsán pislogott. Mitch dühösen ránézett.

- Nem viszed Susannah-t ágyba.

- Nem - pislogott Yank. - Nem, azt hiszem, az nem lenne jó ötlet.

Hosszú csend következett, majd Yank törte meg a hallgatást.

- Sajnálom, de úgy tűnik, elhagytam a kontaktlencsém.

S egy pillanattal később mindannyian négykézláb keresték Yank elveszett lenséjét, s végül Paige találta meg a sértetlen apró kis lensét az asztal lábánál. Mitch megigazította a nyakkendőjét, Susannah a cipőjét kereste.

- Nagyon nehéz - mondta Yank, miután visszatette a szemébe a lensét. - Nem is tudom, hogyan jövünk ki ebből az egészből. Sammel volt egy fogadásunk. Természetesen nem vagyok büszke, amiért nem mondtam meg neki, hogy a játékot én terveztem. De akárhogy is, két rossz dologból nem lesz jó. Sam és én fogadtunk, és Susannah a tulajdonom lett.

Most Susannah szerette volna letámadni. Az egyik

cipőjét még mindig nem találta meg, ezért bicegve hozzálépett.

- Yank, abbahagynád végre? Vége van, az egész véget ért. A verseny és a fogadás értelmetlen volt.

A lány megdöbbsent, amikor Mitch üvölni kezdett vele.

- Kuss legyen, Susannah. Sikeres vagy, amikor egy vállalatot kell irányítanod, de megbuksz, ha a saját szerelmi életedről van szó. Túl sokáig néztem tétlenül, s hagytam, hogy a dolgok idáig fajuljanak. Hat héten keresztül lábujjhegyen járkáltam körülötted, s arra vártam, hogy egyszer csak észre veszed. Most már elegendem van.

- Ne merészelj velem így beszélni - tiltakozott Susannah.

- Úgy beszélek veled, ahogy akarok. Most én irányítok - Mitch lángoló tekintettel Yankre pillantott. - Alkudjunk meg.

- Alkudozzunk? Ó, igen, igen. Nagyszerű ötlet.

- Mennyit kérsz? A te árud, mondd meg te az árat. Yank elgondolkodott.

- Talán tehetnél egy pénzbeli ajánlatot érte. Ettől az egész olyan hivatalos lenne.

- Adok öt dollárt - alkudozott Mitch.

- Öt dollár! - Susannah felfortyant - Azt mondtad öt dollárt?

- Az nagyon jó ár - felelte Yank. - Fizess készpénzben, ha nem bánod. A csekket mindig elveszítem.

Mitch a tárcájáért nyúlt.

- Ó, csak húszasaim vannak. Tudsz visszaadni?

- Nem, sajnos nem - mondta Yank, miután belenézett a pénztárcájába. - Nálam csak egy húszas van. Paige?

Paige remegő kézzel nyúlt a táskájába, kivette a pénztárcáját.

- Ó, nem, sajnos nem tudom felváltani - válaszolta a lány. - Istenem, csak ötvenesem van. Mit érek vele? - mondta, Mitchhez fordult, s ráüvöltött. - Az ég szerelmére, add oda neki azt a rohadt húszast.

- Ha ez egy aukció, akkor beteszek egy húszast, és visszavásárolom magamat.

- Ez nem egy aukció - mondta szigorúan Yank. - Az olyan megalázó lenne.

Paige levegőért kapkodott, s Yank kedvesen megsimogatta a hátát. Mitch odaadta neki a pénzt.

- Majd kérem a visszajárót - mondta.

Yank bólintott, s magához húzta Paige-t. Egy pillanatra lehunyta a szemét, s homlokával megérintette a lány orrát. Paige hozzábújt, majd hirtelen, amikor minden eszébe jutott, kibontakozott az ölelésből.

Yank Susannah-ért harcolt. Három férfi küzdött a nővéért. Nem egy, három! Hát mindenki elfelejtette, hogy ő volt az igazán csinos? Hát már senki sem emlékezett, hogy érte örültek meg a férfiak?

Yank emlékezett. Lenézett a lányra, arra a gyönyörű szőke teremtesre, akibe reménytelenül beleszeretett. Paige volt az a lány, akire egész életében várt. Az olyan

lányok, mint Paige, észre sem vették, s ha igen, csak nevettek az ügyetlenségén. Az olyan lányok elsétáltak mellett, s rá sem néztek. Most azonban ennek vége volt.

Ki gondolta volna, hogy egy olyan lány, mint Paige Faulconer beleszerethet? És Yank tudta, hogy Paige szereti őt. Már az első találkozáskor, a tengerparton Naxosban érezte, hogy a lelkük összeillik, s egyesülni készül. Yank azonban azt szerette volna, ha a szerelmük örökké tart, s ezért időt és teret adott Paige-nek. Hiába akarta már az első este, a tengerparton magához láncolni, nem tehette. Azzal mindent tönkretett volna.

Ma este azonban halálra ijesztette a lányt. Amit Susannah-ért tett, megrémisztette Paige-t. A lány haragudott, s Yank megpróbálta kibékíteni.

- Susannah, néhány napig nem jövök be dolgozni - mondta. - Paige-nek és nekem szükségünk van egy kis időre.

Paige mérgesen csücsörítette az ajkait.

- Akkor sem mennék el veled, ha te lennél az utolsó férfi a földön. Te megőrültél. Teljesen őrült vagy.

Yank felmérte a lehetőségeit. Alávaló tett volt, hogy kicselezte Samet, még akkor is, ha jó cél érdekében cselekedett. A saját erkölcsi megítélése forgott kockán. Kockáztasson, és ismét cselhez folyamodjon? Nincs más választása.

- Rendben van, Paige - mondta. - Susannah, el tudnál vinni az orvoshoz? A karom egy kicsit fáj. Biztosan nem tört el, de...

Yank alig kapott levegőt, amikor Paige gyengéden megsimította a karját, lágyan ringatta, szóttanul a mellkasához simult, s átölelték egymást.

Susannah szóttanul nézte őket, annyira ideges volt, hogy alig tudott gondolkozni. Hónapokon keresztül azt hitte, Mitch a hűgát szereti. Amikor rájött, hogy szerelmes a férfibá, elutasította az érzést, s most mindennél jobban vágyott arra, hogy a karjaiba omoljon. A férfi azonban szóttanul nézte, s nem mozdult meg.

- Szerintem semmi baj sincs Yank kezével, csak manipulálja Paige-t. Komolyan mondom, Yank egyre különösebb lesz. És a hűgom... - egy pillanatra elhallgatott. - Azt hittem, hogy te és Paige... - suttogta, a választ meg sem várta, letérdelt, s lázasán keresni kezdte a cipőjét. Hirtelen egy erős kéz nyúlt érte, s talpra állította.

- A válásodat még nem mondták ki. Amint elvált asszony leszel, találkozunk a hálósobában - mondta; Mitch, a lány kezébe nyomta a cipőt, s az ajtó felé indult. - Harminc másodperc van, Susannah.

- Mire?
- Hogy eldöntsöd végre, mit akarsz.
- Én...nem tudom, mire gondolsz.
- Huszonöt másodperc.
- Hagyd abba a gúnyolódást.
- Tizenennyolc.
- Te egy igazán nagy dög vagy, tudod?
- Tizenöt.
- Miért kell nekem mondanom?

- Tizenkettő.
- Miért nem mondod te?
- Tíz.
- Rendben van, kimondom én. - Öt.
- Szeretlek, te dög.
- Rendben van, és el ne feledd.

Susannah a férfihoz lépett, lehunyta a szemét, és csókra emelte az ajkait. Mitch azonban eltolta magától.

- Jogilag még mindig férjes asszony vagy, s addig nem érintelek meg, amíg a házasságodnak nincs vége. Mert ha egyszer megérintelek, nem akarlak elengedni.

- Az még egy hónap, Mitch. Nagyon hosszú idő. Mitch Susannah-ra vigyorgott, majd sarkon fordult, és kilépett a folyosóra. Susannah az ajtóhoz szaladt, s utánakiáltott.

- Azonnal állj meg, Mitchell Blaine. Szeretsz engem? - Természetesen - felelte a férfi. - Meglepő, hogy megkérdezed.

Susannah mosolyogva figyelte, amint Mitch három lépcsőt leugrott, majd dobantott a padlón, s megérintette a mennyezetet.

Harmincharmadik fejezet

Yank és Paige Reno felé tartottak. Nem pakolták be a bőröndjeiket, nem cserélték le a ruháikat, egyszerűen csak elindultak. Paige sohasem gondolta volna, hogy selyemblúzban és szürke szandálban fog férjhez menni. A ceremónia kevéssel éjfél után kezdődött egy csendes kis kápolnában. A nászutas lakosztályokat már lefoglalták, ezért egy kisebb szállodában béreltek szobát. A szoba kicsi volt, a tapéta undorító, zebra csíkos, a falon aranykeretes tükrök lógtak.

- Nagyon szép - mondta Yank elismeréssel a hangjában.

Rendszerint Paige nevetett rajta, ezúttal azonban ideges volt. Mi lesz, ha Yank csalódni fog benne? Paige szemébe könnyek szöktek. Yank háttal állt neki, mégis tudta, hogy a lány sír. A karjaiba vette, s óvatosan ringatta.

- Minden rendben lesz - mondta. - Nem kell aggódnod.

Paige lábujjhegyre állt, s a férfi mellére szorította az arcát.

- Annyira szeretlek. Meg sem érdemellek téged. Én nem vagyok jó ember. Türelmetlen vagyok, sokat szitkozódok. Te sokkal jobb vagy nálam.

- Te vagy a legcsodálatosabb nő a világon. Még mindig nem tudom elhinni, hogy az enyém vagy - mondta Yank csodálattal a szemében.

A férfi lassan lágyan megcsókolta Paige-t. A lányt még sohasem csókolták úgy, ahogyan Yank tette. Az ajkai annyira finoman tapadtak a lány ajkaira, hogy először alig érezte őket. Yank gyöngéden megcsókolta az arcát, a szemét, a lány blúza alól elővillanó selymes bőrét. Paige ujjai a férfi ingének gombjaival bajlódtak. Yank kedvesen megfogta a lány kezét.

- Kérsz egy kis pezsgőt?

Paige megrázta a fejét. Nem akart pezsgőt inni, s nem akarta, hogy Yank abbahagyja. A férfi jeget tett a poharakba, majd hosszasan bajlódott a pezsgősüveggel. Paige úgy vélte, órákig tartott, mire kinyitotta. Öntött magának, s ismét megkérdezte a lányt.

- Igen, most már kérek. Megszomjaztam.

Yank megfogta a poharakat, az ágyhoz sétált, és lenézett a lányra. A vékony, arany karikagyűrű rendkívül jól mutatott az ujján. Paige teste ismét tűzbe jött, s szeretne volna magához rántani a férfit. Yank letette a poharakat az éjjeliszekrényre.

- Ne igyál még - kérte. - Szeretnék mondani egy pohárköszöntőt.

Yank percekig gondolkozott. Paige már megőrült a vágyakozástól.

- Azt hiszem, megvan - mondta végül. - A feleségemre, aki a leggyönyörűbb nő a földön. Szeretlek.

Yank Paige ajkaira borult, s ismét végigcsókolta a lány testét. Amikor végül óvatosan belehatolt, a gyönyörök csúcsára vitte el a lányt. Hajnalodott, amikor egymás karjaiban fekvé észhez tértek.

- Miért tettél úgy, mintha nem érdekelne, hogy lefekszem-e Mitchsel? - suttogta a lány.

- Azért, mert tudtam, hogy Mitch nem feküdt volna le veled.

- De igen - tiltakozott a lány. - Nem, azt hiszem mégsem. Azt hittem, Susannah-t szereted.

- Igen, ugyanúgy, ahogy te is szereted őt. Susannah boldogsága fontos nekem - folytatta. - Ezért kellett megértetnem Sammel, hogy nem kaphatja vissza. De ha a fizikai vonzalomra gondolok...

- Akkor mi van? Mondd el.

- Kérlek, Paige, ne vedd sértésnek. Szeretem Susannah-t, tisztellem őt. De nem gondolod, hogy egy kicsit lapos?

Paige örömmel nézett a férjére.

- Teljes mértékben, Yank. Susannah határozottan túl lapos neked.

Susannah-t minden idegesítette, ami Mitchsel kapcsolatos. A férfi tökéletes ruhái, az idióta vigyora, mely hetek óta az arcán ült. A lány már elviselhetetlen fájdalmat érzett. Miért csinálja ezt Mitch? Elgondolkozva rohant végig a folyosón, amikor a férfi hirtelen odalépett hozzá.

- Mit akarsz? - sziszegte a nő.

- Még egy hét, Susannah. S akkor elveszem, ami jár nekem -
suttogta a fülébe.

Susannah nagyot nyelt. Délutánra várta Paige-t, s az irodájába
sietett. Paige késett.

- Szia - nyitott be húga az ajtón.

Susannah örült a húgának. A házasságkötésük óta Paige
kivirult, Yank pedig szinte a föld felett járt. Az ifjú pár a Falcon
Hill-i birtokra költözött. Susannah mosolyogva mérte végig a
húgát. Paige csinos volt a halványkék kosztümben, gyöngysorral a
nyakában.

- Paige, nagyon jól nézel ki. Miattam csípted ki így magad?

- Nem, hanem Paul miatt. Mindig ideges lesz, amikor a
tanácstagok kék farmert viselnek.

- Paul?

Paige mögött megjelent Paul Clemens, az FBT nyugalmazott
elnöke. Susannah csodálkozva pattant fel, s üdvözölte a férfit.
Később befutott Mitch is.

Paul Clemens részletesen elmesélte, mekkora bajban van az
FBT. Miután nyilvánosságra került, hogy az előző elnök, Cal
Theroux piszkos módszerekkel akart személyes bosszút venni, a
részvények árfolyama drámai mértékben csökkent.

- Mindez az én hibám, Suzie - szólt közbe Paige. -
Reménytelen vagyok, és nem értek az üzlethez. Amikor beültem
az igazgatótanács üléseire, majdnem elaludtam. Sohasem tudtam,
hogyan szavazzak. Ezért adtam a szavazati jogomat Calnak. És
tudod, mi történt.

- Te arról nem tehetsz.

- Mégis megtörtént - vágott közbe Paul. - S egyikőnk sem akarja, hogy még egyszer előforduljon. Az FBT-nél közel háromezer ember dolgozik, egész tömegek sorsa függ tőlünk. És egyre inkább gyengülünk, Susannah. A vállalat szép lassan becsődöl.

Paige előrehajolt.

- Szeretném neked adni a szavazati jogomat, Susannah. Szeretném, ha te szavaznál az én részvényeimmel.

- Paige, köszönöm a bizalmat, igazán segíteni szeretnék, de van egy apró gond. A tanácstagok sohasem egyeznének bele.

- De igen, ha felmondanál - mondta csendesen Paul. - Ha felmondasz, Susannah, akkor átveheted a vezérigazgatói széket az FBT-nél.

Susannah megdöbbszent. Azt akarták, hogy átvegye az apja régi pozícióját, s irányítsa az ország egyik legnagyobb vállalatát. Hihetetlen volt, s nem tudott, mit kezdeni az ötlettel.

Paul átnyúlt az asztalon, s megfogta a lány kezét.

- Az FBT-nek vissza kell nyernie a becsületét, s úgy tűnik, te vagy az egyetlen, aki segíthet nekünk.

- Nem, sajnálom. Igazán sajnálom, megtalálom a módját, hogy segítsek, de nem akarom elhagyni a SysValt - mondta határozottan.

- Susannah-nak szüksége van néhány napra. Adjatok neki egy kis időt, hogy átgondolja - szólt közbe Mitch.

- Nincs szükségem időre.

- Nem hiszem, hogy néhány nap annyira nagy gond lenne - mondta a férfi lágyan.

Susannah nem akart Paul előtt vitába bonyolódni a férfival.

- Rendben van, átgondolom - mondta a lány, de tudta, hogy a világ minden kincséért sem hagyná ott a SysValt.

Susannah Mitchcel együtt érkezett a házához. A férfi még mindig öltönyben volt, még a nyakkendőjét sem lazította meg.

- Sajnálom - dadogta a lány -, de nem tudlak behívni. Fáj a fejem.

A férfi azonban benyomult az ajtón. Bement a nappaliba, és zsebre vágta a kulcsot, melyet még Susannah adott neki, amikor beköltözött az új házába augusztus közepén.

- Szeretném visszakapni a kulcsot - mondta a lány.

- Nem adom vissza.

Susannah szótlánul nézte a férfit. Annyira szerette Mitchet, az időpont azonban nem volt alkalmas.

- Nem hagyom ott a SysValt - jelentette ki.

- Nem hiszem, hogy van más választásod, Susannah.

- Ne mondd ezt.

Mitch leült mellé, s kényelmesen elhelyezkedett a székben. Hogyan lehetett a férfi ennyire nyugodt, amikor Susannah annyira ingerült volt.

- Szinte hihetetlen, hogy háromezer ember sorsa függ tőled, és azt hiszem, nincs más választásod - mondta a férfi.

- Én nem illek bele az FBT képébe. Az a vállalat annyira nehézkes, annyira konzervatív. Tudod, hogy azok a begyöpösödött agyú emberek nem fognak hatalmat adni a kezembe. Csak azt akarják, hogy úgy táncoljak, ahogy ők fűtyülnek. Egyébként sincs diplomám.

- Nekem három is van - nevetett Mitch. - Kérsz egyet?

- Gyereket szeretnék - mondta Susannah.

- Valóban? Nagyszerű. Valóban nagyszerű. Reméltem, hogy ezt mondod, bár még nem beszéltünk róla - mondta Mitch lágyan.

- Mi semmiről sem beszéltünk - kiáltott Susannah, s felpattant.

- Hát nem érted? A SysVal elnöke teherbe eshet, de a legvadabb álmaimban sem gondolnám, hogy az FBT vezérigazgatója szoptatós anyaként végigül egy tanácskozást.

- A régi FBT valóban nem - mosolygott Mitch de az új FBT bizonyára - megfogta a lány kezét. - Harminckét éves vagy, én harmincnyolc. A SysVal nagyszerű vállalat. Sok tehetséges ember vesz körül bennünket, s mi szinte azt sem tudjuk, mihez kezdjünk velük. Ne álljuk el az útjukat, s hagyjuk, irányítsák ők a vállalatot.

- Egyszerűen nem sétálhatunk ki mindketten. Az lehetetlen. Én pedig nem megyek az FBT-hez nélküled. A kapcsolatunktól függetlenül téged tartalak a legjobb marketingszakembernek az üzleti életben.

- Rendben van. A SysValnál maradok addig, amíg nem áll fel az új csapat, s az igazgatótanács lenyugszik. Aztán csatlakozom hozzád.

Mitch megcirógatta Susannah arcát, mélyen a szemébe nézett, s a tekintete elárulta, mit érez a lány iránt.

- Szeretlek, Susannah - suttogta. - Ó, istenem, mennyire szeretlek. Kibírhatatlan volt, amíg Sammel voltál. Azt hittem, megőrülök.

- Tudom, Mitch, drágám, tudom. Én is szeretlek.

Mitch a kezébe vette Susannah állát, lenézett a lányra, s lágyan megcsókolta az ajkait. Átölelte a lányt, s ujjait végigfuttatta a hátán. Susannah belefeledkezett a csókba. Annyira jó volt érezni Mitch testét, átkarolni erős vállait, s a lány sohasem akart kibontakozni az ölelésből. Mitch lecsúsztatta a kezét, s finoman cirógatta a lány kebleit.

- Az idő lejárt, drágám - mondta rekedtes hangon. - Lassan az örületbe kergetsz. Nem tudok tovább várni.

- Mitch, nem vagyok benne biztos, hogy...

- Nincs ellenvetés, Susannah. Az emeletre.

Pillanatokkal később a hálósobában voltak. Susannah aggodalma egy csapásra véget ért, s élvezte a férfi érintését. Oly sok hónapos vágyakozás után szerelmük végre beteljesedett.

- Mitch, ugye ez örökre szól?

- Ó, édes, kicsi szerelmem. A világ végéig szól, s mi örökre egymáséi leszünk.

Már nem voltak gyerekek. Sok szerelmet átéltek már, s tudták, óriási kincsre leltek egymásban. A férfi Susannah-ba hatolt, s a lány örökre elveszett. A testük összetartozott, s tökéletesen kiegészítették egymást. S amikor a csúcsra értek, egyszerre kiáltottak fel, s tekintetük összeforrt.

Epilógus

Csapadékos volt az idő Észak-Kaliforniában azon a reggelen, amikor Susannah belépett az FBT-székházba. Hétköznapi szürke kosztümöt, lapos sarkú cipőt viselt, s egyszerű fülbevalót. Az egyetlen értékes ékszer a jeggyűrűje volt.

Egy csapat alkalmazott köszöntötte a bejáratnál.

- Üdvözljük az FBT-nél, Miss Faulconer.

- Örülünk, hogy megérkezett.

- Köszönöm - mondta -, de kérem, szólítsanak Susannah-nak.

Az igazgatótanácsban csak férfiak ültek. Susannah tudta, hogy a vállalatnál a nők csak középvezetői pozíciót tölthetnek be, mégis meglepődött. A férfiak lelkesen vezették körbe, s mindent megmutattak az épületben, mintha a lány még sohasem járt volna ott.

- Mindent előkészítettünk, Susannah.

- Nem akarjuk az elején leterhelni.

- Egy egész csapatot készítettünk fel, s mindenben a segítségére leszünk.

- Ők mindenről gondoskodnak, s önnek nem kell semmivel sem bajlódnia.

- Csak sajtótájékoztatót tartani.

- És interjúkon részt venni.

- Az asszisztense tájékoztatni fogja a következő tanácsülés fontosabb kérdéseiről, melyre szeretnénk, ha Mr. Blaine is eljönne. Nagyon fontos lenne.

Susannah hihetetlen vágyat érzett, hogy Mitch mellett legyen, de még hat hónapig várnia kellett rá. A SysVal új vezetését kiválasztották, s Mitch néhány hónapig velük dolgozott. Bizonyossá vált, hogy Susannah gyermeket várt. Mosolyogva gondolt azokra a napokra, amikor hatalmas pocakkal fogja irányítani a vállalatot.

- Mrs. Blaine, megbeszélhetnénk a találkozóit a jövő hétre?

- Mrs. Blaine, megszerveztük az első sajtótájékoztatóját.

Susannah felemelte a kezét.

- A nevem Faulconer, de hívhatnak Susannah-nak. S a következő ember aki hozzám szól, istenemre mondom, ezek után csak a kávégépek kitisztításáért lesz felelős - mondta, felállt, s becsapta maga mögött az irodájának ajtaját.

A szobában milliónyi virágszál és üdvözlőkártya fogadta. Susannah sorra olvasta a kártyákat, s hamarosan megnyugodott.

- Ó, apa, mit csinálok én itt? - kérdezte, s hátradőlt apja székében.

Mosolyogva olvasta az egyik kártyán Paige és Yank üzenetét. A húga átalakíttatta a Falcon Hill-i vendégházat, s Yank laboratóriuma működött benne. A férfi úgy határozott, hogy önállóan fog dolgozni, szabadúszó

lesz, s minden izgalmas projektben részt vállal. Susannah mindig jót szórakozott, ha őket nézte. Yanket, aki korábban csak a munkájának élt, most egy bombával sem lehetett kirobbantani Paige mellől.

Mitch gyerekei hatalmas virágcsokrot küldtek a lánynak. Susannah elérzékenyült a kedvességükön, bár gyanította, hogy az apjuk áll a dolog mögött. A kicsik nagyszerű kölykök voltak, és szívükbe fogadták apjuk új választottját.

Angela egy csokor százszorszépet küldött. Ő volt az egyetlen, akinek Susannah és Mitch elárulta, hogy gyerekük lesz. Az asszony azonnal kijelentette, hogy a gyerek Nanának fogja szólítani.

- Nem nagy - mondta -, ahhoz még túl fiatal vagyok.

Mitch és Susannah meghatódott az asszony ajánlatán. Mindketten tudták, hogy Angela, függetlenül attól, hogyan szólítja majd a gyerek, tökéletes nagymama lesz. Susannah szeme könnyes lett, amikor elolvasta egykori anyósa üzenetét.

- Te mindig az én kislányom leszel. Intézd el őket, gyermekem.

Susannah egy ezüstpapírba csomagolt kis dobozra lett figyelmes. Biztosan nem Mitch küldte, hiszen a férjétől előző este megkapta az ajándékot. Megnézte a kártyát: „*Emlékezz a gyökereidre*”, szólta a felirat, s alatta csak ennyi állt, Sam. Kinyitotta a dobozt, s a Láng aranyból készült másolatát találta benne. Felállt, s a kis amulettel a kezében megkereste a stúdiót.

- Ezt a srácokért teszem a garázsból - suttogta, s magában mosolygott.

Bekapcsolta a hangszórót, s beleszólt a mikrofonba.

- Figyelem - kezdte. - Susannah Faulconer vagyok. Pontosan egy óra múlva az ajtómat nyitva találják. Bárki a vállalatnál, aki beszélni szeretne velem, jöjjön be hozzám. A beosztás, a rang nem számít. Az ajtó mindaddig nyitva áll, míg nem végzünk. Jól teszik, ha megismerkednek az új szabályainkkal, mert fenekestül felforgatom a világot. Minden hivatali szabályzatot hatályon kívül helyezek. Felfedezzük, hogy kik is vagyunk valójában, s ha szerencsések leszünk, alapjaiban rengetjük meg a világot.

Susannah elindította a magnót, s felharsant a Rolling Stones zenéje. Visszaült az asztalához, keresztbe tette a lábát, s felkészült a rohamra.

VÉGE
